

Không bằng gả cho anh

Contents

Không bằng gả cho anh	1
1. Tiết Tử	1
2. Chương 1	3
3. Chương 2	7
4. Chương 3	12
5. Chương 4	21
6. Chương 5	27
7. Chương 6	32
8. Chương 7	38
9. Chương 8	46
10. Chương 9	51
11. Chương 10	58

Không bằng gả cho anh

Giới thiệu

Edit: Lá Mùa Thu Cái gì? Cô mới không cần gả cho hắc đạo nha! Sinh ra ở gia tộc hắc đạo đã đủ xui

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-bang-ga-cho-anh>

1. Tiết Tử

Tiết tử

Một chiếc xe màu đen có rèm che dừng lại trước một ngôi trường tiểu học dành cho giới quý tộc, một gã thân mặc bộ âu phục đen, đeo kính mát đầu tóc chỉnh tề bước xuống xe, mở cửa sau xe cung kính nói:

“Tĩnh Tư tiểu thư, đã tới trường học, mời xuống xe”

Không bao lâu, một cô gái dáng điệu đáng yêu không cam lòng bước xuống xe, động tác chậm chạp.

“Tĩnh tư tiểu thư, anh chị cô cũng đã giải thích với cô, cô cũng đừng nên tức giận nữa”. Vệ sĩ lựa lời nhỏ nhẹ khuyên giải.

“Nhưng mà bọn họ đã hứa với tôi từ trước, sao lại thất hứa như vậy chứ!” Tiểu Tĩnh Tư nghĩ tới lại tức giận bĩu môi nói.

“Tiểu thư, đây cũng là không còn cách nào khác, trong hội xảy ra chuyện bất ngờ, tôi tin anh cô cũng không muốn như vậy.”

Tiểu Tĩnh Tư phồng má không thèm nói chuyện với bọn họ nữa, ương bướng chuyển tầm mắt tới cổng trường. Một đám người đang dùng ánh mắt dò xét cô. Lâu lâu còn có âm thanh truyền ra “ hắc đạo” “thật đáng sợ”

Cô tò mò nhìn vệ sĩ của mình, giọng nghi hoặc hỏi: “A thúc họ đang nói gì vậy?”

Gã vệ sĩ mặt đanh lại, ánh mắt lạnh lùng đảo qua đám người một lượt, cúi đầu nói với tiểu Tĩnh Tư: “Không có gì, tiểu thư không nên nghe những người đó nói bậy”. sau đó nắm tay cô đi vào trong trường học.

Dọc theo đường đi, chỉ cần bọn họ đến gần, mọi người liền tự động rẽ ra tạo một con đường, phải tránh thật xa, rất sợ không cẩn thận đắc tội hắc đạo, đến lúc đó muốn chạy cũng không thoát.

Có người còn dặn dò con cái họ: “Cái cô bé kia là bạn học của con, sau này ngàn vạn lần không được chơi cùng nó, nhà nó là hắc đạo, cũng không được chọc tức nó, sẽ bị người nhà nó giết chết!” Chỉ thấy đám trẻ con sợ xanh mặt mèo, gật đầu lia lịa.

“A thúc,... ” tiểu Tĩnh Tư giật nhẹ bàn tay to của vệ sĩ, “Cái gì là hắc đạo? Hắc đạo là không tốt sao?” Cô nghe được có người nói nhà cô là hắc đạo.

“Uh... Không phải. Cô cũng không nên khó chịu vì những lời nói của người khác!” Gã vệ sĩ cúi người ôm lấy tiểu Tĩnh Tư.

Cô gật đầu, cô tin tưởng a thúc, bởi vì a thúc từ nhỏ đến lớn cũng chưa lừa gạt cô.

Sau khai giảng một ngày nào đó, tiểu Tĩnh Tư khóc lóc chạy về nhà.

Mới vừa đi du lịch nước ngoài về, Trang Diêu Tư dang tay ôm lấy em gái bé nhỏ, đau lòng hỏi: “Làm sao vậy? Trường học còn chưa hết giờ, sao lại chạy về, còn khóc thảm như vậy?”

“Anh, anh cả... tất cả mọi người đều không chơi với em, bọn họ đều nói em là hắc đạo, nói em sẽ giết bọn họ, chính là em không có, em không biết...” Cô cảm thấy thật ủy khuất, khai giảng cũng đã một tuần lễ, cô mới biết được các bạn khác không để ý tới nguyên nhân của cô. (???)

” Oh! Tiểu Tư, ngoan.” Trang Diêu Tư ôm thật chặt em gái.

“Anh cả... A thúc nói hắc đạo không phải không tốt, hấn gạt em, đúng hay không?” Cô thút tha thút thít hỏi.”Hắc đạo là không tốt, đúng hay không? Nhà của chúng ta là hắc đạo, đúng hay không? Anh cả, có đúng hay không?”

“Chúng ta đương nhiên không phải!”

Tiểu Tĩnh Tư khờ dại yêu cầu nói : “Anh cả, chúng ta đây không cần làm hắc đạo được không?” Mọi người sẽ chơi cùng cô, cũng sẽ không sợ cô giết người.

“Tiểu Tư,” Trang Diêu Tư không khỏi bật cười, “Làm sao em lại nghĩ nhà chúng ta là hắc đạo hả?”

Tiểu Tĩnh Tư tròn tròn đôi mắt, anh đang nói nhảm gì thế?

Tất cả mọi người nói hắc đạo chính là giống như nhà cô vậy, mỗi ngày đều có người mặc áo phục đen, đeo kính mát đi tới đi lui trong nhà, ngay cả người trong nhà đi ra ngoài cũng có mấy người đi theo.

Mặc kệ anh nói như thế nào, trong tâm hồn bé nhỏ của tiểu Tĩnh Tư, đã quyết định cần thoát khỏi bóng ma hắc đạo, nhất định phải khuyên người nhà rời khỏi hắc đạo, bằng không... Bằng không... Cô muốn đi làm

“Lưu manh”, nghe mọi người nói “Lưu manh” không phải tốt đẹp, cô không tin người nhà không nghe lời cô.

Các bạn học đều nói “Lưu manh”, sẽ mắng những lời thô tục, lại rất hung ác. Nếu người nhà không rút khỏi hắc đạo, cô muốn làm “Lưu manh”! Cô không cần tiếp tục ngoan ngoãn để bị người khác bắt nạt!

Không bao giờ... yếu đuối nữa!

2. Chương 1

Chương 1

“Thật ra, em đồng tính luyến ái.” Trang Tĩnh Tư cúi thấp đầu, kỳ thật cô đang nén cười đến mức méo cả mặt, nhưng vẫn rất cố gắng giữ vẻ mặt u buồn.

Phản ứng của Trang Thuần Tư là ghen hòng nhìn trần trời.

“Tiểu Tư, nhất định là em nhất thời bị mê hoặc, chờ khi em thực sự gặp được người đàn ông của mình thì em không nghĩ như vậy đâu.” Trang Thuần Tư miễn cưỡng cười nói. Trời ạ! Sớm biết rằng bốn cô gái trải qua thời gian dài ở cùng một chỗ nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó, thế này là tốt rồi.

Trang Tĩnh Tư biết mình đã đạt được mục đích. Cô biết trong nhà anh ba là người dễ dàng mắc mưu nhất.

“Vô dụng thôi.” Trang Tĩnh Tư vẻ mặt tối tăm nói.

“Ngay cả như vậy, dù sao em cũng phải về nhà một lần.” Một giọng nam khác vang lên ngoài cửa lớn.

“Anh hai! Sao anh lại tới đây?” Xong rồi! Cô tuyệt đối sẽ bị lôi về nhà. Anh hai cô luôn có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô, anh ấy căn bản chính là con hồ ly.

“Này nhé! Em gái thân yêu của anh một năm mới về nhà một lần, anh sao có thể không tự mình nghênh đón?” Trang Lễ Tư cười nói, trong mắt đột nhiên lóe lên một tia gian xảo.

Vừa thấy trò diễn không thành, Trang Tĩnh Tư lập tức lộ ra bộ mặt thật, “Em không muốn về nhà!”

“Chỉ sợ không được, tròn hai mươi tuổi mọi người phải về tham gia cuộc họp mặt, điều này trong hội quy đã viết rõ, em đã trốn ba năm liền, năm nay ông nội nói bất kể như thế nào đều phải mang em trở về.”

“Họp mặt? Nói cho cùng, căn bản là đại hội xem mắt! Lấy việc công làm việc tư.” Trang Tĩnh Tư thở phì phì.

“Chuyện này cũng không còn cách nào khác, hướng chi năm nay hội trưởng mới nhận chức cũng phải “Xem mắt”, cho nên em càng phải trở về.”

“Tự hấn đi mà xem mắt với hấn, liên quan gì đến em?”

“Đương nhiên là chuyện của em, con gái trong hội đều có thể là hội trưởng phu nhân tương lai!” Tuy rằng việc này Trang Tĩnh Tư khó có thể hoàn thành nhiệm vụ.

“Cũng không nhất thiết phải về chứ?”

“Có thể a!” Trang Lễ Tư ý cười nhẹ nhàng.”Chờ ông nội đồng ý thì có thể.”

Trốn không thoát, cô nhất định phải về nhà tham gia buổi đại hội xem mắt kia.

Cái gì mà đại hội xem mắt? Nói thẳng ra chính là một đồng nam và một đồng nữ để cho nhau nhìn tới nhìn lui, xem vừa ý ai, sau đó liền cấp tốc kết hôn, quả thực so với mua thịt heo còn nhanh hơn.

“Tiểu Tư, đi thôi!” Trang Thuần Tư bắt đầu dĩ nhiên em gái.

Hừ! Cái kẻ đưa ra hội quy chết tiết kia tốt nhất đừng để cô bắt được, nếu không cô nhất định sẽ đánh cho hằn răng rơi đầy đất!

Đáng ghét, là ai quy định tham gia buổi xem mặt này nhất định phải mặc sườn xám? Là kẻ ngu ngốc nào tự tiện quyết định? Cô hận chết loại trang phục này, càng hối hận không giết được nhà thiết kế, sau đó bỏ trốn —— mặc kệ nhà thiết kế kia là bà chị họ yêu quái.

Nếu không phải cô lấy cái chết ra đe dọa, chỉ sợ trang phục của cô hôm nay không chỉ đơn giản thế, còn có thể bị lôi ra trang trí như cây thông No-en. Chỉ là với trang phục này, cô cũng không dám ra ngoài gặp người khác, nếu quả thật cần cô trang điểm, cô nhất định sẽ đem hai tròng mắt của mọi người đào hết ra ngoài.

Mà bây giờ, cô chỉ có thể ngậm bi thương trốn trong góc sân âm u âm thầm nguyên rửa. Nếu không phải các anh nghiêm cấm cô nói mấy lời thô tục, cô đã sớm chạy ra giữa phòng mắng chửi.

Có lẽ cô thật sự phải suy nghĩ có nên tiếp tục duy trì mối quan hệ với cái nhà này không, để tránh một ngày kia bị bán cũng không biết.

Đột nhiên, cô phát hiện trong sân không phải chỉ có một mình cô, khiến cô phải nhăn đôi mi thanh tú.

“Ai đó?” Thực không thức thời, không nhìn thấy cô tỏ ra bị làm phiền sao? Chỉ muốn xem náo nhiệt thôi mà!

Rất muốn đứng lên mắng chửi người, nhưng nghĩ đến bản thân đang mặc thứ trang phục buồn cười này, cô lập tức thực không chí khí buông tha cho người ta, tính toán đường tẩu thoát để tránh bị người ta nhạo báng.

Trong lúc cô đang khom lưng cúi người, tính toán theo phía trong bụi cỏ chuẩn đi, bất ngờ vòng eo cạnh bị một đôi tay ma quái tóm lấy, sau đó... Cả người cô bị bế lên.

A! Ông trời, Trang Tĩnh Tư cô đời này còn chưa từng cách mặt đất xa như vậy.

Là kẻ nào chán sống?! Cô có lòng tốt nhường nhịn hấn, hấn lại vẫn chưa chịu buông tay, cũng không cần biết đây là địa bàn của ai!

Cô muốn mắng chửi, tuy nhiên lại làm không được, bởi cô mắc chứng sợ độ cao nghiêm trọng.

“Này! Anh, anh thả tôi xuống trước có được không?” Cô cảm giác được giọng nói của mình đang run rẩy.

“Là kẻ trộm sao?” Giọng nói của đối phương lạnh lẽo giống như tới từ địa ngục.

Trang Tĩnh Tư càng thêm xác định mình cách cái chết không xa.

Từ từ! Hấn nói cái gì?

Kẻ trộm?

Lại có người trên địa bàn của cô gọi cô là kẻ trộm?

Máu nóng trong Trang Tĩnh Tư cấp tốc dồn lên não, thế này bất chấp việc có chết hay không, cô có chết cũng phải chết trong sạch. Bị người khác coi là kẻ trộm, lại còn ăn mặc kiểu này mà xuống mồ, cô có chết cũng không nhắm mắt.

“Ai là kẻ trộm? Anh mở to cặp mắt ti hí của anh ra mà nhìn cho rõ, trộm sẽ ăn mặc giống một gã hề thế này mà đi trộm đồ sao?” Cô cực kì tức giận kéo kéo cổ áo nhưng toàn thân lại mặc sườn xám bó sát, quả thực không tức giận cũng không được.

Không thể tưởng được vị Sứ Giả Địa Ngục này quay về phía cô phát ra một câu, “Ngụy trang che mắt người khác.”

” Ngụy trang? Ở nhà mình lại phải ngụy trang che mắt người khác? Buồn cười. Tôi thấy anh mới là trộm, hơn nữa lại trộm sắc. Đại sắc lang!” Cô bị nâng lên rất cao, người nọ như muốn mượn ánh đèn đường để nhìn rõ diện mạo của cô, vì thế cô càng kêu lớn tiếng.

“A —— cứu mạng a! Ngã chết người đây!” Trang Tĩnh Tư hoảng loạn vung hai tay hay chân.

Người nọ hình như cảm thấy rất thú vị.

“Cô sợ độ cao?” Hấn quần chặt eo của cô, giống như ôm một đứa trẻ nhỏ dường như lúc ẩn lúc hiện.

“Oa —— anh, anh không nên cử động ——” cô thét chói tai, hai tay vung loạn xạ, muốn ôm lấy cổ hấn để tránh ngã chết, đáng tiếc tay hấn rất dài, đem cô ôm cách hấn quá xa.

“Cô đừng dây dưa, tôi sẽ không cử động.” Mỗi câu hấn nói đều rất đơn giản.

Trang Tĩnh Tư nghe vậy, lập tức bất động, thiếu chút nữa hô hấp cũng dừng lại.

Người nọ dường như rất hài lòng khi thấy cô nghe lời như vậy, liền thu đôi tay rắn chắc đang vươn cao thu về, đem cô ôm vào trong ngực, chỉ là vẫn chưa thả cô xuống, sợ cô chuồn mất.

“Này! Rốt cuộc anh có thả tôi xuống không?” Giọng nói của cô có chút sợ hãi, rất sợ hấn nhất thời cao hứng, đem cô thay làm tạ tay để vận động.

Xem ra hấn không chỉ là kẻ trộm, mà còn là một kẻ trộm có tinh lực thừa thãi.

Hừ! Nếu để cho cô biết hấn là ai, cô nhất định sẽ báo thù!

Dường như hấn ta không nghe thấy lời cô nói nheo mắt lại nhìn chằm chằm mỹ nhân trong ngực.

“Đây là nhà của cô?” Trong giọng nói của hấn mang theo một tia hoài nghi.

” Bỏ... Là tôi nói. Nếu anh vẫn không tin thì có thể hỏi mấy người trong nhà!” Trang Tĩnh Tư hướng vào bên trong nhà cố gắng bĩu môi.

Trong mơ hồ, cô nhìn thấy khoe môi hấn công lên, một giây sau, cô đã vững vàng trở về mặt đất, nhưng hai tay của hấn vẫn quần chặt lấy eo cô.

Xuống đất rồi, lá gan Trang Tĩnh Tư cũng lớn hơn, lại bắt đầu ồn ào, “Anh dám ở trong nhà của tôi giờ trò lưu manh, đợi lát nữa tôi nói cho các anh của tôi biết, làm cho kẻ trộm như anh trông như cây cột điện!” Cô càng mắng càng hăng, hình như đã quên mình vẫn còn nằm trong tay hấn.

Cô đột nhiên cảm thấy đôi tay bên eo bỗng nhiên thất lại, cảm giác này... Cô có dự cảm hấn muốn nâng cô lên một lần nữa!

“A —— tôi nói đùa vậy thôi! Anh có thể nghiêm túc hơn không? Sao lại không có chút độ lượng gì hết vậy? Có câu nói “Tể tướng trong bụng có thể chống thuyền”, bụng của anh nếu như chống không nổi thuyền, chẳng nhẽ có thể làm Tể tướng.” Cô bắt đầu nói năng lộn xộn.

“Tôi không làm Tể tướng, tôi là Vương.” Hấn thản nhiên một câu đã đem lời của cô đá bay, hai tay cũng bắt đầu cử động hướng lên trên.

Trang Tĩnh Tư thừa dịp hấn vẫn chưa giơ toàn bộ cánh tay lên cao thì bắt ngờ ôm lấy cổ hấn, thật nhanh thật nhanh, có thể bóp chết cái loại người này, ý đồ đem hấn bóp chết sau đó chạy trốn.

“Anh... Anh... Sao anh lại như vậy?” Cô tức đến nổi không biết nên nói cái gì.

“Thế nào?” Hấn ngẩng nhìn bộ dạng sợ hãi của cô, đáy mắt có ý cười.

Trang Tĩnh Tư rốt cuộc bắt chấp có ngã chết hay không, chửi ầm lên: “Địt mẹ mày! Mày làm thế thì tao sẽ sợ mày sao? Nói ày biết, đây chính là địa bàn của tao, nếu mày muốn làm tao ngã chết, mày cũng không sống nổi mà đi ra khỏi cửa đâu.”

“Cô chần chừ chứ?” Thanh âm nhàn nhã, bộ dạng uể oải.

“Hử?” Cô ngây ngẩn cả người, gã này ngang nhiên không sợ?

“Nhưng tôi không đi ra cổng làm gì cả.”

Ý tứ của hấn là —— hấn có thể giết cô, sau đó chạy, dù sao ở đây cũng không ai, muốn chạy trốn cũng rất thuận tiện. Là thế phải không? Trang Tĩnh Tư sợ hãi nghĩ.

“Anh... Anh phải biết, giết... giết người là phạm pháp, anh còn trẻ, ngàn vạn lần không cần vì một lát mơ hồ mà chôn vùi tiền đồ sáng lạn của mình.” Cô đã sợ đến mức dựng hết tóc gáy, nhưng vì cái mạng nhỏ của mình, cô vẫn nỗ lực khuyên bảo hắn.

“Tôi cũng không còn trẻ.”

“Mắt mù cũng nhìn ra được.” Cô thấp giọng nói.

“Hử?” Hắn nhíu mày.

Vồn Trang Tĩnh Tư muốn tiếp tục khuyên bảo hắn, lại bị một gã mặc đồ đen cắt đứt.

“Hội trưởng, các trưởng lão mời người vào.”

“Đã biết.”

Trả lời xong, gã kia nhanh chóng biến mất, Trang Tĩnh Tư thấy trong lòng chợt lạnh.

“Anh, anh, anh... Chẳng lẽ mấy người thật sự là quỷ?” Ông trời ơi! Cô ôm một con quỷ, cô đang ôm một con quỷ đực!

Hắn cũng không phủ nhận, chỉ thả cô ra, thở dài nói: “Đi chơi đi!” !

Tiếng thở dài kia lại bị cô hiểu lầm thành “Ai oán thở dài”.

Còn chơi á?! Chạy trời chết vẫn là quan trọng hơn.

“Đúng rồi, ” hắn giữ chặt tay cô.”Con gái không thể nói mấy lời thô tục.”

Oa! Quỷ còn quản cả việc này hả?

Cô vùng khỏi tay hắn, chạy trốn như bay.

Cô chạy chạy chạy trời chết, dường như phía sau có quỷ đang đuổi tới, chỉ là, thật sự có quỷ đang đuổi theo!

Xác định mình chạy trốn đủ xa, cô mới bước chậm lại.

Hiện giờ, Trang Tĩnh Tư cũng bất chấp ông nội sẽ tức giận, cần mẫn cô cũng thế, cần phạt cô cấm túc cũng thế, dù sao giờ phút này cô chờ không nổi nữa.

Sống trong ngôi nhà của ông nội hơn hai mươi năm, đến giờ cô mới biết trong nhà có chuyện ma quái. Ông trời ơi! Cô còn bị quỷ “Đùa bỡn” nữa! Việc này là điều sỉ nhục lớn nhất đời cô.

Ngày mai nhất định phải bảo anh cả mời đạo sĩ đến thu yêu phục ma, bằng không đánh chết cô, cô cũng không bước chân vào tòa nhà này lần nữa.

Ông trời! Cô đột nhiên nghĩ đến trong sách nói “ma quỷ” sẽ đi theo người về nhà. Theo trí tưởng tượng của mình, tóc gáy cô lại bị dựng lên.

Đảo mắt nhìn chung quanh một chút, ngay cả một ngôi nhà nhỏ cũng không có, cô càng nghĩ càng sợ, dùng sức của trẻ con đang bú sữa mẹ mà xông ra đường cái, bắt một xe taxi, chạy thẳng đến nhà cô nằm ở chợ trung tâm.

Nhìn thấy cô rời đi, cái kẻ đang cố giữ vẻ mặt lạnh lùng bỗng thoáng hiện lên một nét cười thú vị, đem theo tâm tình tốt tiêu sái quay về phòng họp.

“Sao rồi? Tâm tình đột nhiên tốt lên sao?” Trang Diếu Tư đến gần hắn, kinh ngạc hỏi. Vừa lúc này mặt hắn rõ ràng còn thoải hơn phân, sao vừa ra ngoài đối gió về lại biết đổi một trăm tám mươi độ?

“Không có gì!” Phong Kiềm Trì thản nhiên nói.

“Không có? Không phải hôm nay mình mới gặp cậu! Có phải cậu mới phát hiện ra đồ chơi gì hay ho không?” Trang Diếu Tư chớp chớp mi. Lần trước, cũng là lần đầu tiên hắn chứng kiến Phong Kiềm Trì biểu lộ vẻ mặt hứng thú này là mười lăm năm trước, hắn nhớ được một con chó rất biết làm trò.

Phong Kiềm Trì một giây sau thu hồi vẻ mặt tươi cười, hắng giọng một cái, “Mình chỉ là cảm thấy... buổi họp mặt hôm nay rất được.”

Đại thiếu gia hấn mười phút trước còn tức giận đến thiếu chút nữa đập tan cả hội trường này, hấn vốn cảm thù Hồng Môn Yến bây giờ lại chuyển sang khen ngợi sao? Quý mới tin nha!

“Cậu lại nhặt được một con a Bảo sao?” Trang Diếu Tư đoán. A Bảo là tên con chó nhỏ kia, bởi nhìn nó làm trò rất buồn cười, liền đặt tên nó là a Bảo.

“Không có.” Phong Kiếm Trì nhin không được liếc hấn một cái, trong mắt rõ ràng viết —— cậu hỏi nhiều quá.

“Được rồi!” Trang Diếu Tư biết, nếu hấn không muốn nói, cho dù lấy đao kề vào cổ hấn thì vẫn không có được đáp án. Nhớ đến mục đích của buổi tối hôm nay, hấn đẩy đẩy gọng kính màu vàng trên sống mũi gọng nhắc nhở nói: “Đúng rồi, ngài hội trưởng, cuối cùng thì có vị tiểu thư nhà nào lọt mắt xanh của ngài không? Ông nội mình ra lệnh ình đêm nay nhất định phải khiến cho cậu ra quyết định, sau đó cuối năm nay cậu phải kết hôn.”

Câu này không có chút ảnh hưởng nào đến tâm tình đang tốt của Phong Kiếm Trì, chỉ vì trong lòng hấn sớm đã có quyết định.

“Hôm nay các cô gái ở đây đều không tồi, muốn tìm một người hấn là không khó.” Trang Diếu Tư bình tĩnh đánh giá.

Phong Kiếm Trì không nhúc nhích chút nào, nhìn trước mắt hay hai bên trái phải, nói thẳng: “Các cô ấy đều vô vị.” Toàn là các tiểu thư khuê các dạng bình hoa. Hấn cưới một cái bình hoa về nhà làm gì? Hơn nữa sẽ là một cái bình hoa toàn chảy nước miếng, mỗi lần mình thấy hấn là dường như muốn ăn tươi nuốt sống hấn ngay vậy.

Trang Diếu Tư nhú mày, nghĩ thầm, “chuyện cười”! Hấn cũng không muốn nghĩ bản thân mình cũng chẳng có gì thú vị, tự nhiên lại còn chê người ta nhàm chán? Nhưng hấn chỉ dám nghĩ ở trong lòng, không dám nói ra khỏi miệng.

“Vậy cậu cảm thấy như thế nào mới được gọi là thú vị đây? Nghịch ngợm gây chuyện, một phút cũng không ngồi yên, hành vi lỗ mãng, miệng đầy lời thô tục, như vậy mới gọi là thú vị sao?” Giống như em gái Tiểu Tư nhà hấn. “Giống như em gái mình.” A! Sao hấn lại nói ra? Thật không nên, dù sao cũng là em gái của mình, cũng cần giữ mồm giữ miệng một chút tránh cho người ta đồn thổi lung tung mới phải.

Phong Kiếm Trì có thâm ý khác liếc sang thẳng bạn tốt.

“Này! Sẽ không, mình dám chắc cậu sẽ không thích nó. Nó đúng là rất thú vị, chỉ là khi nghe nó nói chuyện, cậu sẽ cau mày khó chịu cho xem. Có lẽ mình cũng nên bắt nó đến cho cậu xem mắt, nó bây giờ cũng...”

3. Chương 2

Chương 2

Ngủ thẳng đến lúc tự nhiên tỉnh, là nguyên tắc cao nhất trong cuộc sống hai năm qua của Trang Tĩnh Tư, chỉ cần cô nằm trên giường, cảm tuyệt đối bất luận kẻ nào cũng không được làm ồn.

Ồn ào chết đi được!

Có kẻ hết lần này đến lần khác vẫn không sợ chết!

Lừa giận phùng phùng, cô bắt máy, thở phì phì alo một tiếng.

Tối hôm qua bị một bụng uất khí không nói, hiện giờ an phận ở nhà ngủ cũng lại bị quấy rầy, trên đời này có còn Thiên Lý hay không a?

“Tiểu Tư.” Đầu bên kia điện thoại là giọng trầm ổn của Trang Diếu Tư.

“Anh cả, sao sáng sớm đã phá vỡ mộng đẹp của người ta thế?” Vừa nghe là anh cả, cô vừa mở miệng liền oán hận, đánh đòn phủ đầu là nguyên tắc làm việc của cô.

Thừa dịp hấn đang lải nhải những điều vô nghĩa thì Trang Tĩnh Tư đã thẳng một mạch tiếp tục đi vào giấc ngủ.

“Cũng đã mười giờ rồi, không còn sớm nữa! Có ai mệnh tốt giống như em...” Trang Diếu Tư mềm mỏng dạy dỗ em gái yêu một chút, hấn biết cô em này chỉ thích mềm mà không thích cứng, nếu to tiếng với nó, chính là tự chuốc họa vào thân.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lúc lâu.

“Tiểu Tư?” Phát hiện đầu bên kia điện thoại không có chút tiếng động nào, Trang Diếu Tư biết ngay em gái lại đang ngủ.

Trang Tĩnh Tư ngáp một cái rõ to.

“Anh cả, hiếm khi anh gọi cho em, không cần vừa bắt đầu liền niệm kinh như thế! Thật sự là càng ngày càng giống lão già.”

“Em nhé! Thật sự là mãi không lớn.” Trang Diếu Tư sủng nịch nói.

“Anh cả sáng sớm gọi điện thoại, chỉ để nhắc nhở khuyết điểm của em sao?” Cô bắt măn cong môi lên.

“Đương nhiên không phải. Tối hôm qua tại sao em không nói một tiếng đã chạy mất? Hại mọi người đi tìm khắp nơi, ông nội không gặp được em nên rất tức giận.”

Trang Tĩnh Tư giờ phút này rốt cục cũng tỉnh táo.

“Anh cả, ông nội rất tức giận sao?” Cô chỉ để ý có điểm này.

“Dĩ nhiên tức giận, em mãi không trở về nhà, khó có dịp mọi người gặp mặt, thế mà em lại trốn mất, em muốn ông nội sẽ vui vẻ sao?”

“Anh cả, chờ một chút, em muốn thanh minh!” Cô lập tức kêu oan.

“Thanh minh cái gì?” Trang Diếu Tư biết em gái lại muốn kiếm cớ.

“Lần này là thật sự, anh cả.” Cô cường điệu

“Em nói đi! Đại tiểu thư.” Hấn rất muốn biết lại có lý do trời đất gì khiến cho cô không thể không vắng mặt, hử! Không, là chạy trốn mới đúng.

“Anh cả, nhà của chúng ta không sạch sẽ!” Cô nghiêm chỉnh nói.

“Làm sao không sạch sẽ? Anh mời dì Từ đến dọn dẹp Nhất Thanh.” Hấn vẫn không nghĩ ra việc này với việc cô chạy trốn có quan hệ gì.

“Không phải! Anh cả, có đôi khi anh rất ngu ngốc!” Trang Tĩnh Tư thở phì phì.

“Anh ngu ngốc?” Giọng Trang Diếu Tư bỗng tăng cao đột ngột.

“Anh cả, em sẽ nói chuyện nghiêm chỉnh với anh, anh đừng làm trò nữa!” Trang Tĩnh Tư khề khề bai.

“Anh cả, anh có biết trong nhà chúng ta có ma không?” Cô hô to gọi nhỏ.

Trang Diếu Tư lại một lần nữa cảm nhận sâu sắc được, nói chuyện cùng em gái thật sự rất tốn sức.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lúc lâu.

“... Cho nên?”

“Không có cho nên gì hết, anh cần nhanh chóng tìm người bắt ma đi! Bằng không sau khi chết em cũng không về nhà.” Anh cả nghe xong sao không phản ứng gì nhỉ?!

Trang Diêu Tư thở dài nói: “Tiểu Tư, có phải em muốn trốn không về nhà nên lấy một cái có?” Cô em gái này ý đồ xấu đặc biệt nhiều, lại không có một người nào, không có một cái nào có thể thuyết phục người khác.

“Không phải đâu!” Trang Tĩnh Tư bất mãn lắm lắm.”Cũng không phải em không thích về nhà.” Có chút chột dạ.

“Vây —— sao?” Bỏ qua giọng nói không tin.

“Được rồi! Cho dù có một chút không thích, cũng không đến nỗi nói trong nhà có ma a!” Cô vì mình mà cãi lại.

“Nhưng em phải nói con quỷ đó trông như thế nào để anh còn đi bắt.” Trang Diêu Tư thuận miệng đối phó em gái, nếu biết mình không theo nó chơi, tất nhiên nó sẽ trở mặt.

“Hắn rất cao.” Là một người khổng lồ, cô 1m75 đã tính rất cao, hắn ít nhất cũng phải cao tới 1m90. “Hơn nữa... Hơn nữa hắn không có mắt!” Bởi vì cô không thấy rõ mặt của hắn. Cô phải thừa nhận mình đang cường điệu hóa, có thể lấy được lòng anh cả, cần phải làm như vậy.

“Anh sẽ mau chóng tìm người xử lý, tóm lại, hôm nay nhất định em phải trở về một chuyến.”

“Vì cái gì lại phải về?” Lòng cô tràn đầy ý không muốn.

“Hôm nay có chuyện quan trọng cần tuyên bố.”

“Vây cứ tuyên bố a! Thiếu em cũng chả sao hết.” Thật phiền phức, rõ ràng không chuyện của cô, đám người nhà đang hành hạ cô đây mà.

“Là mệnh lệnh của ông nội, em thuận theo ý ông đi! Em cũng không biết bản thân có bao nhiêu bất hiếu, ở trong nước thì dọn ra ngoài ở, còn phao tin đoạn tuyệt quan hệ với người trong nhà, số lần em về thăm nhà đếm được trên đầu ngón tay, khó khăn lắm mới gọi em về nhà được một lần, em lại ra sức từ chối...” Trang Diêu Tư không tự chủ lại lên lớp cho em gái một bài.

Trang Tĩnh Tư đương nhiên sẽ không bỏ qua này cơ hội ngủ tốt như vậy, lập tức ngáy khò khò.

Trang Tĩnh Tư lại trở lại ngôi nhà ma ám.

Lần này, Cô vẫn bị trói vào một bộ trang phục lộng lẫy, vẫn là bộ sườn xám bó sát người đáng ghét, hơn nữa làn váy càng có xu hướng xẻ cao lên.

Đi vào đại sảnh, cô phát hiện mỗi thiếu nữ đều vẽ mặt mơ mộng, trên mặt tựa hồ còn mang theo chút thẹn thùng.

Nhưng cô không có tâm trạng đi tìm hiểu, ham muốn được ngủ đã đánh tan mọi thứ khác.

Ai! Thật sự là dày vò người ta quá đáng! Cô rõ ràng không phải là diêm đạm nho nhã, tiểu thư khuê các gì, vì cái gì bị cố tình đắp nặn thành loại hình tượng này?

Chỉ chốc lát sau, người chủ trì phát biểu.

“Rất cảm ơn quý vị đã bớt chút thời gian lần thứ hai đến đây, tôi tin mọi người đều biết ngày hôm nay chúng ta ở đây vì mục đích gì.”

Tôi không biết, ông nói nhanh đi! Đừng úp úp mở mở như thế. Trang Tĩnh Tư ở trong lòng khóc thét.

“Kể từ khi Tứ Phương thành lập tới nay, luôn luôn phải thực hiện hội quy đầu tiên, hội trưởng trước năm ba hai tuổi nhất định phải tìm một thiếu nữ trong hội để kết hôn. Năm nay hội trưởng đã mười ba tuổi, cho nên nhất định trong thời gian ngắn nhất phải cử hành hôn lễ.”

Hả? Đây là cái quy định kiểu gì vậy? Người làm hội trưởng cũng thật đáng thương!

Nếu là cô, cô nhất định sẽ không để cho người chi phối hôn nhân của mình. Xin người, đó là sống cùng nhau cả đời nha! Sao có thể cho người khác tùy tiện loạn chút là ghép đôi? Quả thực là hay nói giỡn!

“Mà cô gái được lựa chọn, nếu không có đủ lý do chính đáng, sẽ không được phép cự tuyệt.”

Cô bắt đầu thấy đáng thương cho cô gái được chọn, cô ấy quá vô tội, không hiểu gì lại bị mắc mưu tuyển vợ, còn không thể từ chối nữa! Hắc đạo chính là hắc đạo, bá đạo giống như chính nó. Khó trách cô chán ghét hắc đạo, không có việc gì lại đề ra cái quy định thối nát này!

Được rồi! Nếu đây là quy tắc có sẵn, vậy mau mau tuyên bố sự việc đi! Cô còn muốn mau chóng được về phòng đi ngủ!

” Trong lòng Hội trưởng đã có một người, bây giờ chúng ta xin mời hội trưởng tự mình tuyên bố.”

Bán cái gì chứ!

Trang Tĩnh Tư hai tay chống lấy cằm tì ở trên bàn, nửa người trên gần như nằm bò xuống, còn không biết xấu hổ thành thật ngáp một cái rõ to.

Cái ngáp này rước lấy cái nhìn cảnh cáo của đám người nhà.

Mắt cô ngân ngấn nước. Cái gì a! Ngay cả ngáp một cái cũng không được, đám người nhà của cô cũng thật khó hầu hạ, cô ngủ là được chứ gì? Cũng không gây ảnh hưởng đến người khác. Nghĩ xong rồi không bằng lập tức hành động, cô ra về cúi đầu trầm tư, kì thực chuẩn bị ngủ gà ngủ gật.

Cô từ trước đến nay không thể làm hai việc cùng một lúc, cho nên khi cô quyết định ngủ thì căn bản nghe không vô trên đài người ta đang nói gì.

Giữa lúc cô muốn đi vào mộng đẹp thì xung quanh đột nhiên có những tiếng vỗ tay nhiệt liệt, sợ tới mức cô lập tức ngồi thẳng người, học theo người ta cật lực vỗ tay, chỉ là cô vẫn cúi đầu, sợ bị người khác phát hiện cô vừa tỉnh ngủ. Trên thực tế cô còn vỗ tay to hơn, bởi xem tình hình có vẻ như tuyên bố xong rồi, cuối cùng cô có thể trở về nhà ngủ rồi.

“Anh hai, tuyên bố xong rồi sao?” Cô nhẹ nhàng nín vạt áo trước của Trang Lễ Tư thấp giọng hỏi.

“Uh. Tuyên bố xong rồi.”

Giọng điệu Trang Lễ Tư là lạ, nhưng cô lại không phát hiện ra, một lòng chìm vào sự vui sướng có thể trở về nhà.

Cô quyết định thật nhanh, lập tức đứng lên.

“Chúng ta về nhà đi!” Âm lượng của cô nói lớn không lớn, chỉ vừa vặn đủ để cho cả phòng nghe thấy.

Sau đó cô phát hiện hình như mình làm một việc hết sức điên rồ. Đảo mắt trái phải quanh quẩn một vòng, ý thức được tất cả mọi người trong phòng đang nhìn cô chằm chằm.

Ách! Là cô quá thất lễ sao? Đã tuyên bố người được chọn để kết hôn rồi mà buổi họp này vẫn chưa kết thúc sao? Cô ra về như không có việc gì muốn ngồi, lại bị lời nói của người chủ trì làm cho sợ tới mức trừng lớn mắt.

“Xem ra hội trưởng phu nhân của chúng ta đang thẹn thùng, cho nên vội vã muốn về nhà.”

Này! Con lừa già ngu ngốc đang nói cái gì vậy?

Cô nhìn chung quanh toàn trường một vòng, quả nhiên trông thấy những thiếu nữ chưa có gia đình trong mắt tràn ngập sự đổ kị, thất vọng, không thể tin... Còn có thân ảnh cao đến dọa người đứng trên khán đài kia, gương mặt cùng khóe miệng vừa xa lạ vừa quen thuộc kia, tất cả đều là hướng về phía cô.

Ông trời! Nhìn xem ông làm được chuyện tốt gì này!

Một chuỗi những câu chữ rửa bắt nhả bị cô nuốt vào trong bụng, cô mạnh mẽ ép mình nở nụ cười.

“Có phải... có nhầm lẫn gì đó không?” Trang Tĩnh Tư ép mình phải bình tĩnh hỏi, thật ra bây giờ chuyện cô muốn làm nhất là chạy trốn, chỉ là chạy nhất định sẽ bị xách về, cho nên đành phải thôi.

“Không lầm.” Phong Kiếm Trì cười tựa như không cười.

Trang Tĩnh Tư đối với người này cảm thấy rất xa lạ, nhưng lại cảm thấy được nụ cười kia thật sự ngứa mắt, dường như đã gặp ở nơi đó, còn có giọng nói kia...

“Anh là con quỷ không có mặt!” Cô xúc động kêu lớn, ngón tay chỉ thẳng về phía hắn.

“Tôi không phải quỷ, hơn nữa tôi có mặt nhá!” Phong Kiếm Trì tiến đến gần cô, đem mặt mình đến sát trước mặt cô.

“Anh là quỷ, anh là quỷ!” Cô rất kiên trì.”Anh ngày đó bắt...” Nguy rồi! Không thể nói, nếu thừa nhận cô bị hắn chinh, một đời tên tuổi anh hùng của cô không phải sẽ bị phá hủy sao?

“Tôi ngày đó như thế nào?” Phong Kiếm Trì cố ý hỏi.

“Cái kia... ngày đó như một kẻ trộm xông vào nhà tôi!” Đúng vậy, chính là như vậy, nhưng lại trêu chọc cô, quả thực tồi tệ tới cực điểm!

“Tiểu Tư, làm sao con có thể nói như thế với hội trưởng?” Trang lão thái gia cất giọng quát.

“Vốn chính là hắn mà!” Trang Tĩnh Tư ủy khuất cong cái miệng nhỏ nhắn lên, từ nhỏ đến lớn cô chưa từng bị mắng như vậy, nước mắt nhanh chóng rơi xuống.

Thấy bộ dạng oan ức của cô cháu bé nhỏ, Trang lão thái gia tất nhiên thập phần không muốn, chính tay ông yêu thương chăm sóc cô từ bé tới lớn, chưa bao giờ để người khác mắng mỏ. Nhưng sự nổi nóng vừa rồi của ông cũng không thể thu lại nữa!

Ngược lại là Phong Kiếm Trì nhảy ra bảo vệ Trang Tĩnh Tư.

“Là cháu không tốt, cháu và Tiểu Tư lúc đó có chút hiểu lầm, Trang trưởng lão cũng đừng mắng cô ấy nữa.” Phong Kiếm Trì cố ý bày cảnh tượng thân mật cùng Trang Tĩnh Tư, ngầm chứng tỏ bọn họ đã sớm có “gian tình”.

Những lời này của hắn làm cho Trang Tĩnh Tư cảm thấy mình có lý, cô kiêu ngạo hếch cằm, không hề sợ chết tào nhả nói: “Chính là anh không tốt, đều là lỗi của anh, là anh hại tôi bị mắng, anh là đồ con heo, cặn bã!” Cô càng mắng càng hăng. Tất nhiên cần mắng cho thật đã, cho bỏ những gì đã trải qua! Cô thật đáng thương! Bị coi như hàng hóa bán ột người không quen biết làm vợ, còn bị ông nội mắng, trong lòng cô rất không vui, rất không vui.

“Được, là tôi không tốt, em đừng nóng giận, chúng ta về nhà rồi hãy nói được không?” Nhưng Phong Kiếm Trì lại rõ ràng chấp thuận.

Trang Tĩnh Tư không vui khinh thường lườm hắn một cái, không để ý hình tượng xì một tiếng khinh miệt.

“Thèm vào! Ai muốn cùng anh về nhà rồi hãy nói? Tôi lại không biết anh, anh là đại đầu heo, tốt nhất cách tôi xa một chút!” Tính tình của cô đã nhiều năm đã hư hỏng như vậy, hắn ngang nhiên khẳng định có quan hệ mờ ám với cô, nếu không phải các vị trưởng bối đều có mặt ở đây, cô sớm đã chinh hắn khóc cha gọi mẹ.

“Tiểu Tư, ông trời của tôi!” Trang phu nhân không thể tin được những lời thô tục như vậy lại có thể tuôn ra từ miệng một cô gái tao nhã xinh đẹp, nghe xong thiếu chút nữa té xỉu.

Thay vào đó Phong Kiếm Trì nhin không được cười ha hả.

Nụ cười này của hắn khiến mọi người đều ngây ngẩn cả người. Hội trưởng mặt sắt giống Satan kia lại có thể đang cười!

“Xem như anh lợi hại!” Cô vừa chạy vừa quay đầu lại cảnh cáo, rất có khí thế uy hiếp “Anh cứ chờ đấy”. Cô chạy chạy chạy, khi chạy tới cửa, như nhớ tới chuyện gì đó quan trọng, lại quay lại vài bước, lúc mọi người đang đoán xem cô muốn làm thì cô tiểu thư thoải mái giơ ngón tay giữa lên, giã một cái mặt quỷ, cái miệng nhỏ nhắn dùng thanh âm ôn nhu phun ra lời nói rất không ôn nhu, “fuck YOU!” Sau đó vỗ mông chạy lấy người.

“Này, con bé kia... Diếu Tư, đem nó về cho ông!” Trang lão thái gia tức giận đến thiếu chút nữa đột quy. Vừa nãy ông cín áy náy vì đã lớn tiếng với cô vài câu, con bé này ngày càng xác láo, nếu không dạy dỗ nó một chút, nó sẽ cười lên đầu lên cổ dương oai.

Phong Kiếm Trì không như suy đoán chủ quan của mọi người là nổi trận lôi đình, hắn ngược lại... Nở nụ cười, hơn nữa là cười to, càng cười càng lớn tiếng.

Mọi người nhìn hấn như vừa gặp quý, hội trưởng lạnh lùng nghiêm túc trong lòng bọn họ vậy mà cũng biết ôm bụng cười nắc nẻ?!

Bị phải đi bắt người, thế nhưng Trang Diêu Tư cũng quên mất cả cử động, ngây ngốc nhìn cảnh tượng trước mặt.

Ông trời ơi, không phải hấn thật sự thích cô em gái “Thú vị” nhà mình chứ?

4. Chương 3

Chương 3

Chuyện kể Tứ Phương có —— Trang Tĩnh Tư đang ở trong thế giới hắc đạo thật ra không phải là hắc đạo thực sự, nó thực chất là một tổ chức tình báo, chỉ là nó không quá đơn thuần là một tổ chức tình báo, không chỉ liên quan đến việc thu thập tình hình thực tế hắc bạch lưỡng đạo, mà còn có quan hệ mật thiết với tổ chức xã hội đen các quốc gia trên thế giới, cho nên luôn luôn bị tưởng lầm là hắc đạo. Nhưng trong việc làm, Tứ Phương luôn luôn là tổ chức có tấm lòng hảo tâm, chỉ cần là xây dựng công ích, xây cầu trải đường, giúp cứu trợ thiên tai đều rất nhiệt tình.

Nó không phải là một tổ chức lớn, nhưng lại có đội hình rất mạnh mẽ. Tứ Phương có hội trưởng Phong Kiếm Trì và thủ lĩnh đảng Phát Xít Italy là bạn tốt nhiều năm, hơn nữa còn cùng nhau thành lập một tập đoàn đa quốc gia chế tạo và mua bán vũ khí quân sự, nói khó nghe một chút chính là buôn lậu súng ống đạn dược, khác biệt có chăng bọn họ không chỉ có mua bán, lại còn chế tạo vũ khí đủ để hủy diệt Trái Đất. Bí ẩn nhất chính là, nơi nghiên cứu và phát triển vũ khí của họ đặt ở một nơi không ai biết, chỉ cần dựa vào điểm này, cũng đủ để cho hắc bạch lưỡng đạo kính trọng mà không dám kết thân.

Chỉ bằng tình nghĩa quá sâu sắc với đảng Phát Xít, hắc bạch lưỡng đạo vừa nghĩ tới Phát Xít đảng, liền “Thuận tiện” sẽ nghĩ đến Tứ Phương. Vì thế dần dà, trong miệng mọi người Tứ Phương sẽ trở thành một thành viên “Xã hội đen”.

Cơ cấu Tứ Phương phân thành bốn môn, theo thứ tự là đông, tây, nam, bắc môn, các môn có một vị môn chủ cùng phó môn chủ. Từ hội trưởng đến các môn chủ đều là lấy thừa kế làm phương thức truyền vị, trừ phi gặp kẻ bất tài vô dụng, mới thay thế bằng người khác.

Đông, nam, bắc môn chủ đều là nam giới, trẻ có già có, điểm đặc biệt là Tây Môn chủ, là lãnh địa hiếm hoi có bàn tay phụ nữ, hơn nữa còn là một phụ nữ trẻ tuổi. Tất nhiên thực lực của mỗi môn chủ là điều khó phải nói, phải làm cho tất cả mọi người trong môn tâm phục khẩu phục.

Tứ Phương phân bố nhiều nơi trên thế giới từ những nơi hẻo lánh tới thành thị, từ thủ tướng tới người buôn bán nhỏ, đến một thiên tài kinh doanh hay các chuyên gia tài chính, tất cả đều chọn inh một võ bọc khác nhau.

Mọi người đều biết Trang gia thuộc Nam môn trong Tứ Phương là dòng dõi thư hương, Trang gia từ trên xuống dưới đều đọc đủ tứ thư, ngũ kinh... người có học thức thấp nhất Trang Tĩnh Tư cũng tốt nghiệp đại học tổng hợp.

Cái để cho người Trang gia tự hào là một bầu không khí tri thức bẩm sinh, tuy nhiên, sẽ luôn là một đồng phân chuột.

Đồng phân chuột kia tên Trang Tĩnh Tư, là điều khiến ba người anh trai của cô luôn thấy đau đầu. Cô khiến người ta có ấn tượng duy nhất cô và mấy loại sách vở kia tuyệt đối không có lấy nửa centimet quan hệ, hơn nữa từ sau khi cô dọn sạch ra ngoài ở, người áp chế đã không còn ở bên cạnh, cô được tự do tự tại, những lời thô tục bị “đề nén” lâu nay giờ sôi sục dốc toàn bộ lực lượng thoát ra ngoài, hoàn toàn không còn hình tượng thanh lịch vẫn ngự trang trước kia nữa.

Trang Tĩnh Tư tức tối đem từng bộ quần áo nhét vào va-ly, thô bạo đẽ va-ly khóa lại, nàng kéo va-ly ra ngoài, gọi một chiếc xe taxi, đem va-ly nhét vào ghế sau, sau đó tiếp tục chen vào, lạnh lùng nói một câu, “sân bay quốc tế Công chính.”

Đúng! Đúng vậy! Cô phải ra nước ngoài du lịch một thời gian, chờ mọi người quên hẳn cái sự kiện ngu ngốc đó, hoặc là chờ cho gã đàn ông thối tha kia tìm được tình yêu mới, rồi cô trở về. Vậy là hẳn đang trên đũa cò, tuyệt đối là như vậy! Trang Tĩnh Tư cô sao lại có thể dạn dặt để mặc hẳn chơi đùa mình như thế!

Đi được một đoạn, xe taxi bắt đầu chạy lúc nhanh lúc chậm, cô nhìn không lờm lái xe một cái qua kính chiếu hậu. Hẳn XXXX, có biết lái xe hay không hả? Đã không biết lái còn đi chạy xe taxi, muốn hại chết người a?

“Tiểu... Tiểu thư, có phải cô kết thù oán gì với người ta không?” Lái xe lắp bắp hỏi. Lừa giận trong người đang bộc phát, cô rất muốn mở miệng chửi mắng ai đó, nhưng tài xế xe taxi lại đi trước cô một bước.

“Ba chiếc xe màu đen kia từ khi ra khỏi cửa luôn đi theo xe tôi, tôi đi nhanh họ cũng đi nhanh, đi chậm họ cũng đi chậm! Nếu cô có ân oán cá nhân gì với bọn họ, cô có thể xuống xe giải quyết được không? Tôi chỉ là một tài xế taxi nho nhỏ, tôi chưa muốn chết! Van cô đó.” Lái xe cầu xin. Vừa lúc này có nhiều lần ba chiếc xe kia thiếu chút nữa đụng vào xe của hẳn, hại trái tim của hẳn đập nhanh đến mức muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Hơn nữa... trong xe có một đám người mang kính mát, mặc âu phục đen trắng nếp, cái này... Cái này căn bản là hình ảnh tiêu biểu của xã hội đen cải trang thôi!

Trang Tĩnh Tư nghe vậy nhìn ngó bốn phía, nơi này không nhiều xe lắm, có thể thấy rất rõ ràng ba chiếc xe đang cùng đi ở một chỗ kia. Cô giận dữ, hét lên, “Dừng xe!” Cô cần xuống nói chuyện với bọn họ.

Cô nghênh ngang đi đến cạnh một trong những chiếc xe, dùng sức gõ vào cửa kính xe, ý bảo bọn họ hạ cửa sổ xuống, sau đó hai tay cầm dao nĩa đặt ngang hông.

“Mấy người theo dõi tôi?” Cô héch cái mũi nhỏ nhún lên.

“Tĩnh Tư tiểu thư, hội trưởng phân phó chúng tôi bảo vệ cô.” Gã tài xế cung kính trả lời.

“Bảo vệ? Ha ha!” Cô cười lạnh. Cô sống thứ hai mươi bốn năm đều bình an, dựa vào cái gì hẳn cho rằng nàng bây giờ cần người bảo hộ? “Tôi không cần vệ sĩ, trở về bảo với ông chủ của mấy người, không cần phải cho người theo dõi tôi!”

“Tĩnh Tư tiểu thư, xin thứ cho tôi không thể nghe theo, đây là mệnh lệnh của hội trưởng.”

“Đi X hẳn mệnh lệnh!” Trang Tĩnh Tư thấp giọng nguyên rửa một tiếng, “Đưa tôi đi gặp hẳn, tôi muốn tự mình làm cho hẳn thu hồi mệnh lệnh này!” Đi về xe taxi bên cạnh nói với lái xe mấy câu, cô lôi va-ly ra, nhét vào tay người đối diện.

Quá tức giận, cô không để ý thấy đám người bên cạnh lộ ra nụ cười nham hiểm khi mưu kế thành công.

Ông chủ đã cầm cần thì chắc chắn cá sẽ mắc câu!

Trang Tĩnh Tư lấy khí thế dời núi lấp biển đi vào “nhà Hội trưởng”, chỉ thấy đại thiếu gia hẳn đang ngồi trong đình viện giữa cảnh vật xinh đẹp, một bên thành thới thưởng thức trà chiều, một bên ôm laptop xử lý công việc.

“Này, quý không mặt!” Trang Tĩnh Tư vừa chạy tới vừa quát, cả người nhắm vào hẳn mà xông tới.

Phong Kiếm Trì không thèm liếc cô một cái, chỉ thản nhiên bảo người pha trà đem đến.

Trang Tĩnh Tư lại có ý kiến.

“Uống trà gì?” Từ xa cô đã ngửi thấy mùi cà phê, cái người này sao đáng ghét thế nhỉ, ngay cả mời khách một ly cà phê mà cũng keo kiệt.”Tôi muốn cà phê!” Cô chỉ vào cà phê trên bàn không chút khách khí nói.

Phong Kiếm Trì mặt không chút thay đổi nhìn cô một cái, gọi người mang một cái tách đến.

Hẳn tự mình giúp cô rót một tách cà phê, phất tay bảo những người khác rời đi.

Trang Tĩnh Tư vội vàng đoạt lấy tách cà phê, uống một ngụm lớn. Kết quả, bị bỏng lưỡi không nói, uống cà phê vào lúc sau đắng ngắt càng khiến cho cô nắm chặt cả hai bàn tay.

Phong Kiếm Trì trợn mắt há hốc mồm nhìn hành động của cô, khóe miệng nhin không được lại nhếch lên.

Cô bị bỏng đến đỏ cả vành mắt, đau đến sắp khóc nhưng vẫn không bỏ qua cái miệng đang cười của hắn.

“Cười cái gì mà cười? Đại đầu heo!”

Phong Kiếm Trì phát hiện ra mình đột nhiên có rất nhiều biệt danh, hơn nữa đều chỉ có mình cô dùng.

“Quý không mặt, anh lại dám cười nhạo tôi sao?” Nếu không phải hắn rất cao, cô nhất định sẽ túm cổ áo của hắn đập cho hắn một trận. Có lầm hay không? Hắn là chủ nhân không nhắc nhở khách rằng cà phê rất nóng? Hơn nữa không có việc gì lại uống cà phê đắng như vậy? Nhất định là hắn biết cô sẽ đến, nên cố ý chỉnh cô đây mà.

Trang Tĩnh Tư ngửi ngửi cà phê trong tách, khoa trương hơn nữa còn nhìn ngó trong chén của hắn có cái gì giống mình. Gì? Giống nhau, hắn bị điên à? Sao lại uống cà phê đắng như vậy làm gì?

“Tôi không cười cô.” Hắn bình tĩnh giải thích. Hắn chỉ là cảm thấy cô rất đáng yêu mà thôi.

“Anh có, anh không lừa được tôi đâu, anh nghĩ rằng Trang Tĩnh Tư tôi là cái gì, lại để anh đùa giỡn sao?” Trang Tĩnh Tư dùng lỗ mũi trừng hắn.

“Cô là ai?” Hắn hỏi nghiêm túc, thật không biết cô là “cái gì”, chẳng lẽ cô không phải người sao?

Trang Tĩnh Tư mở to mắt, cô bị hỏi rồi.

Đúng rồi! Cô là cái gì? Làm sao cô lại tự cắn vào lưỡi mình như thế? Hazz, mặc kệ, tóm lại là cô đến cảnh cáo hắn.

“Tôi nói cho anh biết, đừng có theo tôi nữa, khi tâm tình tôi không vui, cẩn thận một phát đá chết anh!” Cô lạnh lùng nói những điều không có khả năng thực hiện được. “Còn nữa, bảo đảm người của anh không cần tiếp tục đi theo dõi tôi, nếu không... Nếu không...” Nếu không thì sẽ như thế nào? Cô cũng không biết, bịa ra là được rồi. “Nếu không tôi sẽ dùng Mãn Thanh thập đại khổ hình* hành hạ bọn họ, rõ chưa?” Cuối cùng cô nói một câu thanh âm rất lớn, rất có lực.

(* bạn tìm không ra. Toàn ra phim cấp 3 @@)

Phong Kiếm Trì phối hợp gật đầu, ngó ý nghe thấy.

Trang Tĩnh Tư hài lòng gật đầu, hoàn thành sứ mệnh của mình, bước chân nhẹ nhàng như đang khiêu vũ, trong lòng đắc ý nghĩ, hừ! Cái gì mà đại ca xã hội đen! Dưới ba câu đã bị cô dọa cho sợ mất mặt, ngày nào đó cô nên bảo gia đình rời khỏi tổ chức hắc đạo này, không nên chơi cùng mèo ba chân, quên đi, tốt hơn hết là “Hoàn lương”, cô không cần lo lắng xuất thân hắc đạo của mình sẽ bị lộ nữa.

Nghĩ đến bản thân có tương lai tốt đẹp, cuộc sống “Trong sạch” sau này, cô vô cùng vui vẻ.

Để ăn mừng sự kiện này, cô cần ra nước ngoài cắt một kiểu tóc cá tính. Đã nhiều tháng nay cô không chăm sóc mái tóc của mình, hơn nữa tóc cô dài rất nhanh, chỉ qua mấy tháng đã dài ngang vai.

“Em không uống một tách sao?” Giọng nói của Phong Kiếm Trì vang lên sau lưng cô.

Cô nghe thấy quay lại, cau mày trong ghê tởm, không khách khí chỉ trích nói : “Cà phê kia thật khó uống, đắng chết người.” Nước thiêu còn dễ uống hơn cái loại cà phê kia. Trước kia cô đến quán cà phê Tiểu Lam mở, cà phê chỗ ấy đều ngon và ngọt, lại dễ uống, có đôi khi Tiểu Lam còn giúp cô thêm một muỗng kem vani, đó mới là cực phẩm nhân gian. Còn cái kia khó uống như vậy sao có thể gọi là cà phê, đúng là sỉ nhục đối với cà phê mà thôi!

“Em có thể thêm kem và đường, có lẽ sẽ tốt hơn một chút.” Hắn hảo tâm đề nghị. Hắn đúng là thích uống cà phê đen, nhưng không ép cô phải uống theo hắn, ai biết cô tiểu thư này cầm tách uống nhiều như sợ bị cướp mất, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một người uống cà phê như “ăn cướp”.

Trang Tĩnh Tư cảnh giác nhìn hấn, tuy rằng sợ lại bị hấn hãm hại, nhưng vẫn từ từ đi tới, nhìn nhìn kem trong bình nhỏ, Cô không tự chủ liếm liếm môi. Kem kia xem ra nhìn rất ngon! Cô quyết định thử một lần nữa. Cô mang kem bỏ vào tách cà phê cô vừa uống một nửa, lại thêm một chút đường, uống thử xem; tiếp tục cho thêm một chút, uống thử tiếp; lại các thêm một chút, lại uống, lại vài lần như thế, cuối cùng đạt đến hương vị cô thích, nhưng tách của cô và tất cả kem trong bình đều đã hết hấn.

Phong Kiếm Trì nhìn loại phương pháp uống cà phê kinh người này của cô, cảm thấy rất thú vị. Tay cô cầm cái tách vươn ra, muốn uống thêm một tách thì hấn rút cho cô một tách, nhưng chỉ mới được một phần ba đã bị cô ngăn lại. Hấn khó hiểu nhìn cô.

Trang Tĩnh Tư không để ý tới hấn, cầm cốc kem không lắc lắc, “Kem đâu? Sao hết mất rồi?”

Hấn gọi người mang kem tới.

Mắt Trang Tĩnh Tư lóe sáng, không chút do dự đem cả ly kem đổ vào tách của mình, lúc cà phê sắp tràn ra ngoài lại bỏ thêm ba thìa đường lớn, nhẹ nhàng khuấy lên. Chờ cà phê trong tách biến thành màu nâu nhạt, cô mới vừa lòng nâng tách lên cái miệng nhỏ hấn bắt đầu uống.

“Ngon vậy sao?” Phong Kiếm Trì không nhịn được hỏi. Căn bản là cô đang uống sữa mà! Cà phê thượng hạng Lam Sơn của hấn mà cô uống giống như trà sữa, nhưng hấn tuyệt đối không tiếc, ngược lại thấy khá kỳ lạ cà phê như vậy, cô lại có thể uống ngon lành đến vậy.

“Cũng không tệ lắm!” Trang Tĩnh Tư miệng nói một đằng đầu nghĩ một nẻo, không chịu thừa nhận nói ra còn rất ngon. Tại sao lại như vậy? Không chỉ mùi vị cà phê nhà hấn, ngay cả kem cũng khá ngon, nhưng vẫn kém Tiểu Lam một chút! Nếu có thêm kem nữa thì sẽ càng tuyệt hơn.

“Vậy sao?” Phong Kiếm Trì suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng bỏ qua việc tưởng tượng mùi vị tách cà phê đó, tiếp tục chăm chú làm việc trên laptop.

Nhưng Trang Tĩnh Tư còn lòng tham không đáy hỏi: “Này, ở đây anh có kem vani không?”

Khuôn mặt tuần tú của Phong Kiếm Trì đơ ra như tờ giấy nhìn cô vài giây, tiếp tục quay đầu lại chăm chú nhìn vào máy tính rất lâu, sau đó lại một lần nữa quay lại nhìn khuôn mặt tràn ngập chờ mong của cô, cuối cùng xác định mình không nghe lầm.

“Không có!” Trong nhà này sẽ không ai món kia cả.

“Hazz...” Trang Tĩnh Tư xùi mặt xuống, bĩu môi nhỏ giọng oán trách, “Tiếp đãi khách kiểu gì vậy, ngay cả kem vani cũng không có!”

Phong Kiếm Trì nghe vậy lại càng ngạc nhiên nhìn cô. Có phải hấn sống ở nước ngoài quá lâu hay không, không biết việc tiếp khách ở Đài Loan đã thay đổi? Bây giờ tiếp khách nhất định phải có kem vani mới là tiếp khách? Cái này thật sự mới mẻ.

Trang Tĩnh Tư uống hết cà phê, lần thứ hai vỗ vỗ mông muốn rời đi.

“Tôi phải đi đây, vĩnh biệt.”

“Em không ở lại thêm một chút nữa sao?” Vừa khéo có người đang tìm cô, chắc bây giờ cũng sắp đến rồi!

“Chờ cái rắm à! Anh không thấy trời đang tối sao? Tôi còn muốn ra sân bay!” Cô thô lỗ nói. Ai có thời gian ở chỗ này theo hấn mò mẫm chứ!

“Em muốn đi đâu?”

“Anh thật nhiều chuyện! Tại sao tôi phải nói cho anh biết tôi muốn đi Nhật Bản?” Cô ngốc đáng thương Trang Tĩnh Tư, tiết lộ mục đích của mình mà không biết.

“Không được đi!” Một thanh âm lớn vang lên.

“Tôi lại càng muốn đi, anh quản được sao? Cẩn thận tôi đánh cho anh như tở!” Cô làm bộ gơ tay lên muốn đánh người, cô ghét nhất bị người ta quản thúc, mà cái gã hội trưởng không có mắt này lại dám ra lệnh cho cô!

“Tôi không nói gì hết.” Phong Kiếm Trì bình tĩnh mở to đôi mắt tọa về ngay thơ, nếu nhìn kỹ có thể thấy được hần đang cố nén cười, khuôn mặt vì thế mà méo mó.

“Là ai đang nói? Là ai? Thật to gan, lăn ra đây cho tôi!” Cô tức giận tới mức giậm chân.

“Là ông nội con!” Trang lão thái gia đứng cách đó không xa, đã sớm tức giận đến sôi máu. Không chỉ có ông tới, còn có cha mẹ Trang Tĩnh Tư, ba anh trai, và một vài người cô không quen biết, như thế... coi như 2 người trước mặt này là cha mẹ!

Trang Tĩnh Tư tự biết chết chắc rồi, nhẹ nhàng lùi ra phía sau, trốn sau người Phong Kiếm Trì, dáng người hần cao lớn che lấp cô, lẫn trốn như vậy có thể không bị ông nội tức giận dùng ánh mắt bắn thủng.

“Này, anh giúp tôi trốn đi.” Chết đến nơi, cô mới ôn dịu dàng thương lượng với hần.

“Tại sao tôi phải làm như vậy?” Phong Kiếm Trì vi cười rộ lên, giọng điệu còn mang chút vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

“Bởi vì... Như vậy tôi sẽ không đánh anh! Nói cho anh biết, Taekwondo, kiếm đạo, Không Thủ đạo, Kungfu Trung Quốc, tôi đều là cao thủ, anh cũng đừng trách tôi không nhắc trước, bị tôi đánh sẽ rất thê thảm!” Cô mặt không đỏ, hơi thở không gấp mạnh miệng nói. Chẳng qua, cô cũng không hoàn toàn nói dối! Ít nhất Taekwondo của cô thật sự không tồi.

“Em muốn tôi giúp như thế nào?” Hần chỉ hỏi thế thôi, chứ không thật sự có ý muốn giúp cô.

“Cái này rất đơn giản, tất cả bọn họ đều nghe theo anh, anh chỉ cần nói một câu, làm cho bọn họ đứng yên. Tôi sẽ dùng tốc độ nhanh nhất trốn khỏi hiện trường.” Trang Tĩnh Tư đắc ý nói kế hoạch của mình.

“Giúp em tôi được gì?” Hần hỏi thật. Không có biện pháp, hần là thương nhân, không làm hụt vốn làm ăn, không có lãi hoặc lãi thấp đều không thể khiến hần mạo hiểm đầu tư.

“Lợi ích?” Cô kêu lên. Cái gì chứ? Người này sao lại tham như vậy? Hần không phải đường đường là đại ca xã hội đen sao? Thế mà lại đi đòi cô thù lao!

“Không bằng em gả cho tôi.” Hần hảo tâm cho ai đó ăn uống không mất tiền, lại có người để sai bảo.

“Tôi không cần!” Cô lập tức từ chối. Cái đề nghị thối nát!

” Vậy coi như xong.” Hần rõ ràng không hề có ý định thuyết phục cô, đứng dậy đi vào trong nhà, coi như cô không tồn tại.

“Hey! Anh muốn đi đâu?” Cô túm lấy áo của hần.

“Tôi không cứu người không phải vợ tôi.” Hần thản nhiên nói, nhẹ nhàng đem tay cô gạt ra, tiếp tục đi về phía trước.

“Anh là đồ tiểu nhân, ngụy quân tử!” Cô muốn dùng phép khích tướng kích hần.

Nhưng phương pháp này vô dụng đối với hần, hần vẫn thản thờ, trước khi vào nhà còn nhẹ nhàng bỏ lại một câu, “Tôi chưa từng nói tôi là quân tử.”

“Này!” Cô quả thực không thể tin được hần lại thật sự bỏ rơi cô! Xong rồi, cô có cảm giác mình giống như đang ở trường đấu thú, mà ông nội cô đứng kia đúng là một con sư tử tức giận, mặc dù là sư tử già, nhưng mà... Gừng càng già càng cay, cô luôn luôn tin tưởng câu nói đó không nửa điểm nghi ngờ.

“Con nói xong rồi hả?” Trang lão thái gia quát.

Trang Tĩnh Tư cuối cùng cũng lộ ra vẻ mặt sợ hãi, cô quay sang người cô hiểu nhất, đáng thương gọi: “Anh ba...” Cứu mạng em!

Trang Thuần Tư đối với cô lắc đầu, trên mặt hiện vẻ bi thương, lần này cô thật sự gặp đại họa, hần chưa từng thấy ông nội tức giận như thế, hơn nữa Tiểu Tư trong mắt ông nội luôn luôn nhu thuận xinh đẹp, bây giờ lại hoàn toàn biến dạng, xem ra, lần này nói cái gì ông nội cũng sẽ đem cô gả đi gấp.

“Anh hai...” Anh hai thông minh nhất, nhất định có biện pháp cứu cô.

Trang Lễ Tư với em gái lắc đầu, hần thật sự bó tay.

“Anh cả...” Cô hướng tới hi vọng cuối cùng, nhưng Trang Diêu Tư vẫn lắc đầu với cô.

Toàn bộ thế giới đều vứt bỏ cô, cô cuối cùng cũng hiểu được cái gì gọi là “tình cảm gia đình mỏng hơn so với giấy”, nhất là ba anh trai của cô thường ngày thích nói hiểu cô rõ nhất, thế nhưng lại trở mặt nhìn thấy chết mà không cứu!

“Không cần kêu, hôm nay trời cũng không giúp được con!” Trang lão thái gia đỏ mặt giận dữ mắng mỏ. “Lễ Tư, Thuần Tư, đem nha đầu thiếu giáo dục này áp tải đi cho ông, ông muốn đích thân dạy dỗ nó!” Trong ấn tượng của ông Tiểu Tư là một cô bé xinh đẹp lại như một thiên thần nhỏ biết nghe lời, tại sao bây giờ lại biến thành một nha đầu vô giáo dục thế này? Ông cân nhắc nửa ngày cuối cùng đưa ra kết luận chính là cô lâu lắm không “Thụ giáo”, từ giờ trở đi ông muốn đích thân mình dạy dỗ cô, có lẽ còn kịp cứu vớt được hình ảnh cháu gái nhỏ đáng yêu năm đó.

Thật là khiến người ta đau lòng mà, cô cháu gái ông yêu quý nhất lại có cái dạng đứ hạnh này!

“Cái gì?” Cô mới không cần, thật vất vả mới thoát khỏi cái cảnh cả ngày nghe ông nội thuyết giáo lí lẽ cuộc sống, cô không muốn trở về chịu tội! “Con là đồng tính luyến ái!” Bị ép buộc, cô lần nữa sử dụng kế này.

Phen này mà nói thực kinh thiên động địa, đáng tiếc không có vài người nghe, thậm chí anh hai còn vỗ tay, khen ngợi kỹ xảo diễn xuất không gì sánh được của cô.

Oh! Xem ra ngày đó hội trưởng của chúng ta tuyên bố cô dâu được chọn trên đại hội đã được chứng kiến qua biểu hiện kinh người của cô, lời của cô không đủ để được người chọn tin.

Hạn thế nào! Cô hận mình hôm đó không nên xúc động như vậy, cô chịu nhiều đau khổ ở trước mặt ông nội cùng cha mẹ dựng nên hình tượng ngoan ngoãn cứ như vậy đốt quách cho rồi. Cuộc sống tự do hiện tại cách cô xa thật xa!

Đều là tại cái tên hội trưởng thối kia làm hại, nếu hần không tuyên bố muốn kết hôn với cô, như vậy tất cả mọi chuyện đều tốt đẹp giống như trước đây.

Hiện giờ tâm tình của cô chỉ có một câu có thể hình dung —— khóc không ra nước mắt!

Trang Tĩnh Tư thẳng lưng ngồi trên ghế, lưng không thể dựa vào lưng ghế dựa, mông chỉ có thể để ở mặt ghế một phần ba, cô phi thường cố gắng không để lưng xươg sống hơi cong, nhưng cái này thật sự quá khó khăn, cố gắng ba phút, cô rốt cục chịu không nổi, lén lút, chậm rãi thả lỏng mình một chút... Lại một chút...

Chờ đón chính là tiếng rống giận dữ của Trang lão thái gia ——

“Thẳng cái lưng cho ông! Nhìn lại xem con giờ thành cái dạng gì? Ngồi không tới năm phút đồng hồ, cả người đều co quắp trên ghế dựa rồi! Ngồi dằng hoàng! Con thật khiến ông cảm thấy thất vọng, những điều đường dạy dỗ trước kia đâu hết rồi? Lúc trước cùng Tiểu Lam, Phán Phán cùng Hâm Hâm ở cùng nhau thì còn có người giúp trông nom con, bây giờ con ở một mình, không ai quản con, cuộc sống lộn xộn, miệng đầy những từ thô tục, dáng vẻ này giống con cháu trong nhà sao?”

(chị Hâm trên kia là hâm trong hâm mộ bà con nhà. Đừng hiểu lầm. Hí hí)

Trang lão thái gia thật sự không thể tin được, cháu gái luôn nhu thuận ngoan ngoãn chỉ trong vài năm ngắn ngủi lại trở nên lỗ mãng như thế, quả thực làm nhục nề nếp Trang gia!

Trang Tĩnh Tư mím môi không nói lời nào.

Xin người! Chuyện cho tới bây giờ, chẳng lẽ ông nội còn đoán không ra tất cả về thanh thuận nhu thuận của cô trước đây đều là giả vờ sao? Dù sao cô đã không đếm xỉa đến, mặt kém cỏi nhất đều bị bọn họ nhìn thấy hết, vậy bọn họ hẳn biết cô không phải là người có thể đào tạo thành tài, sớm buông tha cho cô mới phải.

Cô vẫn không hiểu, vì sao ông nội kiên trì giữ gìn hình tượng thư hương thế gia như vậy, dù thế nào đi nữa cũng chỉ là người trong hắc đạo thôi! Hắc đạo không phải đều dùng mấy lời thô tục để thay thế những câu chào hỏi sao? Cô chỉ là phát triển nó thành tinh tú mà thôi, ông nội làm gì như đại họa vậy? Vậy không bằng từ bỏ hắc đạo, ở trong lòng cô liền nguyện ý.

Trang Tĩnh Tư cố gắng nuốt xuống một cái ngáp lớn, cực kì muốn ngủ. Tuy chỉ mới qua năm phút, cô lại cảm thấy như đã qua mấy giờ. Đây là sự “cải tạo” lợi hại của ông nội, cuối cùng có thể dạy cô sống không bằng chết, muốn ngủ lại không thể ngủ, quả thực chính là loại tra tấn đau đớn nhất trên thế giới.

“... Tiếc cho con đọc nhiều sách thánh hiền như vậy, kết quả lại càng đọc càng thụt lùi, lớn như vậy lại học người ta nói lời thô tục! Cái gì nên học, cái gì không nên học, đến bây giờ còn cần người ta nói cho con biết sao?” Trang lão thái gia chấp tay sau lưng, liên tục đi qua đi lại, con mắt thì thoảng liếc cô cháu gái lớn người đang lười biếng nằm bò xuống, ông tức giận, quát lớn nói :

“Ngồi đằng hoàng!”

Trang Tĩnh Tư lập tức hết buồn ngủ, ngồi nghiêm chỉnh.

“Từ hôm nay trở đi, con ngoan ngoãn ở nhà, chờ —— “

“Ông nội.” Trang Lễ Tư gõ cửa đi vào.”Hội trưởng đến.”

Trang Tĩnh Tư lén lút hít sâu một hơi, quẳng cho anh hai một cái liếc mắt cảm ơn.

Trang Lễ Tư nháy mắt mấy cái với em gái, tỏ vẻ không khách khí.

“Tôi đúng lúc, vừa lúc ông có chuyện muốn nói với hội trưởng.” Trang lão thái gia lườm cháu gái một cái, trong lúc cô đang vui mừng tránh được một kiếp thì nghe ông nội nói: “Tiểu Tư, cháu đi cùng ông nội.”

A? Quan ——” chuyện gì a? Bị ông nội trừng mắt, cô chỉ đành đem lời nói nuốt vào trong bụng, đúng lúc tới cái âm “quan”, cô bèn hát lên, “Quan, quan, quan đáp vậy mị vậy! !”

(Câu này mình cũng không rõ lắm. Bạn nào biết chỉ mình với.)

“Lát nữa phải tỏ ra khí khái tiểu thư khuê các, đừng làm ông thêm xấu hổ!” Trang lão thái gia cảnh cáo xong, đi ra ngoài trước.

Trang Tĩnh Tư phía sau lưng của ông nội le lưỡi. Cô làm gì có khí khái tiểu thư khuê các? Cho dù có cũng chỉ là giả vờ, đối mặt với cái gã mặt quỷ kia, không đá hấn mấy cái đã tốt lắm rồi, còn phải tỏ ra tiểu thư khuê các!

Trang Tĩnh Tư đi theo Trang lão thái gia vào phòng khách, thừa dịp ông nội không chú ý cô hung hăng lườm Phong Kiếm Trì đang ngồi trên ghế sa lon kia một cái, sau đó chọn một chỗ xa hấn nhất ngồi xuống.

“Tiểu Tư, lại đây, ngồi bên này.” Trang lão thái gia vỗ vỗ chỗ cạnh Phong Kiếm Trì.

Trang Tĩnh Tư trợn mắt to, ông nội cô sao lại đem cô đẩy tới chỗ kẻ tiểu nhân đó? Hổ dữ không ăn thịt con nha! Huống chi cô vẫn là cháu gái ông nội thương yêu nhất...

Thấy vẻ mặt cháu gái do dự, hai hàng lông mày Trang lão thái gia lập tức nhăn lại.

May mà lần này Phong Kiếm Trì hảo tâm mở miệng nói giúp cô, “Ông nội, không sao mà, Tiểu Tư có lẽ là xấu hổ!”

Tuy rằng mặt vẫn không chút thay đổi, những lời nghe thấy vẫn không có sức thuyết phục, nhưng Trang lão thái gia vừa nghe tiếng hấn gọi “Ông nội”, từ lâu đã thâm thích trong lòng. Trước kia ông đã nhăm tiểu tử này làm cháu rể, cố ý mai mối hấn và Tiểu Tư, không nghĩ tới không cần mình ra tay, tiểu tử này lại nhìn trúng Tiểu Tư, số chó mà. (Số đồ ỷ)

Trang Tĩnh Tư vừa nghe thấy, lập tức che miệng lại tạo vẻ đang buồn nôn. Nghe... nghe hấn nói cái gì vậy? Trang Tĩnh Tư cô đời này còn chưa biết xấu hổ là gì nha! Hơn nữa sao hấn cứ gọi cái gì Tiểu Tư Tiểu Tư, giống như bọn họ rất thân thiết, đúng là thấy người sang bắt quàng làm họ!

“Tiểu Tư!” Trang lão thái gia quát. Nhìn thái độ của cô, thật là khiến hấn tức chết mà! “Mau lại đây ngồi xuống cho ông!”

Trang Tĩnh Tư bước từng bước một, làm như đang ra pháp trường, chậm chậm đi tới.

“Nhanh lên!”

Cô ngồi cạnh Phong Kiếm Trì, cũng không thềm liếc nhìn hấn một cái, cúi đầu giả bộ ngốc nghếch.

“Hai người trò chuyện một chút đi.” Trang lão thái gia thái độ đối với Phong Kiếm Trì hết sức ôn hoà, nhưng với cháu gái lại chuyển sang mặt Diêm vương. “Tiểu Tư, ngày kết hôn đã định giữa tháng sau, cháu cần thận những hành vi, lời nói của mình, nghe không?”

“Ông nội!” Trang Tĩnh Tư sợ hãi kêu lên. Có làm hay không? Tháng sau? Cũng không phải đuổi theo tàu hỏa, có cần phải gấp như vậy không? Huống chi, cô còn chưa đồng ý gả đi nha!

Trang lão thái gia không thềm đếm xỉa đến sự phản kháng của cô, xoay người rời khỏi phòng khách.

Ông vừa đi, Trang Tĩnh Tư lập tức nhảy ra xa cách Phong Kiếm Trì năm bước lớn, nhìn hấn với thái độ thù địch.

“Có phải anh tiêm nhiễm cho ông nội tôi cái gì phải không?”

Phong Kiếm Trì vô tội xòe hai tay.

“Anh làm cái gì mà lúc nào cũng bày ra bộ mặt như cứt nát cho tôi nhìn vậy? Nếu như không thích tôi, vậy không cần phải lấy tôi làm gì!” Cô ghen giọng nói, tốt nhất để cho hấn chịu không nổi, lập tức hủy hôn.

“Chuyện hôn nhân vốn là cha mẹ chi mệnh*, bà mới nói như vậy, sao có thể đổi ý?” Hấn cố ý nói theo văn phong cổ, nét mặt rất cứng ngắc, rõ ràng đang cố nén cười.

(*là nghe lời cha mẹ. nôm na là: cha mẹ đặt đâu con ngồi đây.)

“Cút!” Cô chửi một câu. “Chuyện hôn nhân này căn bản là tự anh quyết định, chỗ nào là cha mẹ chi mệnh, bà mới nói như vậy sao? Cho dù là cha mẹ chi mệnh cũng được, chẳng lẽ anh cũng không có chút chủ kiến nào từ chối bọn họ sao?”

“Nghe lời vốn là hiếu thuận.” Phong Kiếm Trì tiếp tục những câu nói rỗng tuếch của hấn, hoàn toàn không đếm xỉa đến Trang Tĩnh Tư đang phẫn nộ, mắt tròn trắng, miệng sùi bọt mép.

“Này này này! Anh muốn làm người con có hiếu là chuyện của nhà anh, liên quan gì đến tôi! Đừng lôi tôi vào lòng hiếu thảo chó má của anh. Shit!” Cô nói giọng điệu thô tục, khó nghe.

“Vì sao em lại không muốn kết hôn với tôi như vậy?” Phong Kiếm Trì nghi hoặc nhìn cô. “Thật ra gả cho tôi cũng không tồi!”

Cô tức giận. “Tôi thấy tất cả đều tồi tệ, không thấy cái gọi là không tồi đâu cả!” Xung quanh hấn toàn là hắc đạo rõ ràng cái này là việc sai hoàn toàn!

Trên thực tế, Phong Kiếm Trì cũng không phải không có người để lấy, người xếp hàng chờ lên làm hội trưởng phụ nhân còn dài dằng dặc, hơn nữa mỗi người đều phong tình vạn chủng, sức hấp dẫn có thừa, đáng về cũng muôn hình vạn trạng, chỉ là, tất cả bọn họ đều không thể khiến hấn cảm thấy hứng thú.

Dù sao sớm hay muộn cũng đều phải lấy vợ, hấn muốn tìm inh một cô vợ thú vị, mà cho tới bây giờ chỉ có Trang Tĩnh Tư khiến cho hấn cảm thấy thích thú. Mỗi lần chọc ghẹo cô, nhìn dáng vẻ vừa tức vừa hận của cô, hấn cảm thấy rất vui vẻ. Cười cô có vẻ không phải chủ ý tồi, ít nhất cho tới bây giờ hấn vẫn chưa thấy chán cô.

Cho nên, hấn quyết định dụ dỗ cô, thuyết phục cô gả cho hấn.

“Gả cho tôi, em sẽ không bị mắng.”

Đúng như vậy, chỉ là... Cô không cam lòng thôi!

“Hơn nữa, em có thể ra lệnh cho rất nhiều người, không ai dám trái ý em.” Hấn tiến thêm một bước dụ dỗ cô.

Thật tốt quá! Cô bắt đầu tưởng tượng dáng điệu mình vênh mặt hất hàm sai khiến một đám người, nhưng mà... Không được! Cô mới hai mươi bốn tuổi, tuy cô có hai người bạn tốt đã sớm “theo chồng bỏ cuộc chơi”, nhưng cô không không có đạo đức, tùy tiện đồng ý gả đi. Nói cho cùng, sau khi lập gia đình trở thành phụ nữ có chồng, cô không cần phải ăn vạ nữa!

“Thật ra, sau khi lấy tôi, cuộc sống của em cũng không khác bây giờ là mấy, em không cần phải làm gì cả, muốn gì sẽ có người lập tức mang đến.”

Woo! So với cuộc sống của cô bây giờ còn hưởng thụ hơn, cũng rất có phong thái! Cô nhịn không được há to mồm, nghĩ tới một cuộc sống như thần tiên, thật là mê hoặc! Cô bé Tiểu Lam và Phán Phán đã kết hôn nhiều năm như vậy, không phải vẫn còn rất xinh đẹp đó sao? Cũng không phải phụ nữ sau khi lấy chồng đều già đi, xấu đi nha!

“Em nghĩ thử xem, nếu như bây giờ em không lấy chồng, sớm hay muộn cũng bị bắt lập gia đình, đến lúc ấy có thể sẽ không tìm được một người tốt như tôi đâu.”

Nói cũng đúng, dù sao sớm hay muộn cô cũng phải lập gia đình, gả muộn không bằng gả sớm.

Chờ một chút! Trang Tĩnh Tư đột nhiên khôi phục tinh thần, hít thở mạnh đến nỗi muốn sắc cả nước miếng, cái miệng mở to cả buổi cuối cùng cũng được khép lại. Không được, không được, thiếu chút nữa đã bị hấn xỏ mũi dắt đi! Vốn cô muốn hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ khinh thường, thế nhưng hấn lại nói chuyện.

“Quan trọng nhất là, sau khi gả cho tôi, ông nội em, cha mẹ và các anh trai em sẽ không quản lý em nữa, em muốn làm gì cũng được, không ai dám ngăn cản em, như vậy không tốt sao?”

Phong Kiếm Trì đang nói đến trọng điểm, đây là thứ Trang Tĩnh Tư một lòng muốn theo đuổi – cuộc sống tự do.

“Anh làm gì thế?” Cô hung hăng đẩy bàn tay to của hấn không biết tự lúc nào đã chạm vào cằm mình. Đồ cầm thú, không biết xấu hổ!

Trong mắt hấn xuất hiện những tia thú vị.

“Em chảy nước miếng.” Hấn thấy tay ướt ươn ướt! Nhưng lại không phải bình thường.

Trang Tĩnh Tư hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc trở nên đỏ bừng, khuôn mặt cúi sát xuống sợ hấn phát hiện ra tình trạng của cô lúc này.

“Chỉ là mặt tôi nhất thời bị chuột rút, không điều khiển được miệng nên không cẩn thận để chảy xuống!” Lý do khá hợp tình hợp lý.

“Ồ?” Về mặt lộ rõ mười phần không tin.

“Để làm chi? Anh dám nghi ngờ tôi?” Cô trừng to mắt, bộ mặt dữ tợn nhìn hấn.

“Không dám, chỉ là tôi đang nghĩ, chúng ta có thể đi ăn một bữa cơm.” Hấn đề nghị nói.”Nghe nói gần nhất khách sạn XX có tiệc bào ngư, mỗi ngày chỉ phục vụ mười khách, cô có muốn đi ăn thử không?”

Trang Tĩnh Tư phải rất cố gắng mới có thể không để lộ ra tính tham ăn của mình. Có trời mới biết cô rất muốn đi ăn bào ngư, nhưng tiếc là không phải lúc nào cũng đặt được bàn.

“Anh... Anh có hẹn trước không?” Cô làm giống như không thèm để ý hỏi, nhưng thật ra nước miếng cũng sắp chảy ra rồi.

Hấn lắc đầu.” Đưa hai ta đi ăn bào ngư với tôi cũng không phải là việc gì khó cả.”

Đây chính là hắc đạo... Chỉ là, bây giờ... người đứng đầu hắc đạo mời cô đi ăn bào ngư nha! Cô nuốt nuốt nước miếng, tạm thời quên nó đi.

“Muốn đi không?”

“Cũng được.” Cô ra vẻ miễn cưỡng nói.

Lúc sau, ngồi trên xe của hấn, cô nghĩ lại những lời hấn vừa mới nói, có chút không yên tâm hỏi: “Này! Như vậy nếu tôi gả cho anh, anh cũng sẽ không quản tôi hả?”

“Ừ!” Nhìn tình hình này! Về mặt hấn rất lạnh lùng, không để cô nhìn thấy mình nín cười rất lâu rồi.

Trang Tĩnh Tư cong khoe miệng, nhìn ra ngoài cửa sổ xe, lén lút mơ tưởng đến tương lai tự do tự tại, cuộc sống không người quản thúc.

A! Thật không ngờ kết hôn lại có nhiều cái lợi như vậy, sớm biết thế này thì cô đã gả đi sớm một chút, tránh bị người nhà mỗi ngày đọc đông đọc tây. Sau khi lập gia đình rồi, cô chính là “Bát nước hắt đi”, người nhà cũng không thể làm gì cô. Dù sao kết hôn mà không hạnh phúc còn có thể ly hôn, có gì phải sợ?

Nhìn vẻ mặt mừng thầm trong bụng rất rõ ràng của cô, hần nhin không được dùng tay cào cào mái tóc cười trộm, toàn thân run lên rất mạnh.

Cho dù cô gái ngốc nghếch có chút bạo lực này không đồng ý, một tháng sau, cô vẫn phải gả cho hần, điều ấy chỉ có cô là không biết. Bây giờ hần tốn công tốn sức, lãng phí mình bình thường không nghĩ nhất lãng phí nước miếng mà nói phục nàng, chỉ là vì một loại cảm giác kỳ quái —— hần không muốn trái tim cô không thuộc về hần, không muốn gả cho hần, bởi vì hần cảm thấy, nếu cô biết mình bắt buộc phải gả cho hần, vậy thì cô chẳng còn gì thú vị cả.

Cô có thể sẽ khóc, mà ý nghĩ này khiến cho hần cảm thấy khó chịu, cho nên, hần sẽ dùng tất cả mọi thủ đoạn khiến cô cam tâm tình nguyện đồng ý gả cho hần, cho dù là phải lừa gạt cô.

“Này! Anh làm sao lại run vậy? Anh thấy lạnh sao?” Tâm tình tốt Trang Tĩnh Tư khó có được lòng tốt mở miệng hỏi.

Cô ấy, quả nhiên rất thú vị.

Tiếp tục quay đầu lại, Phong Kiếm Trì đã khôi phục bộ dạng bình tĩnh, hần lắc đầu, ở trong lòng một lần nữa xác định ——

5. Chương 4

Chương 4

Điều mọi người chú ý chính là hôn lễ rất cực cũng được cử hành, tới tham gia hôn lễ có các Ủy viên Cảnh sát quốc gia, quan chức chính phủ cấp cao, còn có bộ trưởng quốc phòng của quốc gia, tổng tài tập đoàn đa quốc gia, đương nhiên cũng không thể thiếu được người lãnh đạo tập đoàn hắc đạo các quốc gia, đại sảnh hôn lễ giống như có thể bắn giết nhau bất cứ lúc nào.

Trang Tĩnh Tư cũng không thêm để ý hôm nay mình là cô dâu, kéo cao váy muốn lao ra oánh người, nếu không Trang Thuần Tư sống chết lôi kéo cô, có thể bây giờ cô đã bị đám vệ sĩ bên cạnh đại ca kia đem ra làm bia tập bắn nát bét như tổ ong rồi cũng nên.

“Đuổi mấy người đó ra khỏi hôn lễ của em!”

“Cái này không thể, Tiểu Tư, hần chính là lãnh đạo đảng Phát Xít, là bạn tốt của chồng em.” Trang Thuần Tư lắc đầu.

Bạn tốt! Cô nghe xong thiếu chút nữa hộc máu.

“Này này này... Cô dâu mới sao lại tức giận vậy?” Thanh âm mềm mại như của tiểu cô nương vang lên, tiếp theo xuất hiện ở cửa là thân hình nhỏ xinh rất xứng với giọng nói.

Nhìn thấy bạn tốt, cơn tức giận của Trang Tĩnh Tư biến mất, ngược lại mở miệng trêu chọc bạn tốt : “Sao mi vẫn không dài ra chút nào nhỉ?”

“Mi cũng vậy, vẫn giống sợi giấy điện, một chút thịt cũng không có.” Cổ Hâm Hâm tức giận nói. Chiều cao là nỗi đau của cô, mỗi lần gặp mặt là lũ bạn tốt châm chọc cô một lần, thật sự là không thấp hương cầu khẩn tổ tiên mà. Cô chuyển hướng Trang Thuần Tư chào hỏi, “Hi! Anh Thuần Tư.”

“Hâm Hâm, rất vui vì em đã tới.” Trang Thuần Tư đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ xinh của cô. “Hai em cứ từ từ nói chuyện, anh ra ngoài trước.” Đã có người trông chừng em gái, hần cũng có thể đi thu xếp công việc rồi.

“Phán Phán với Tiểu Lam đâu? Còn chưa tới sao?” Không đợi anh ba ra ngoài, Trang Tĩnh Tư không để ý hình tượng gào to.

“Đến đây!” Lê Dĩ Phán đỡ Hải Lam đi vào phòng. “Mi hôm nay là cô dâu đấy nhé! Có thể thực nữ một chút không?”

“Chúc mừng, Tiểu Tư.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hải Lam tái nhợt như một tờ giấy thật tình chúc phúc cho cô, đáng tiếc thanh âm có chút yếu ớt.

“Tiểu Lam, mi làm sao vậy? Có phải cái tên Thương Lăng kia bắt nạt mi không? Ta giúp mi cho hắn một trận!” Cái tính nóng nảy lập tức hiện hình, kéo vấy lên, mục tiêu Thương Lăng, đặt ra tốc độ một trăm tám mươi, đến!

Nhưng cô lại chỉ đứng bất động, bởi có ba cô gái đang ôm chặt cô, cũng bởi vì cô biết Hải Lam đang có mang, cho nên không dám lao ra khỏi vòng vây.

“Cho ta xin! Cái tính hay xúc động của mi có thể sửa đi được không?” Nếu hôm nay cô ấy không phải là cô dâu, Cổ Hâm Hâm thật muốn K cô một phát.

“Vậy sao Tiểu Lam lại biến thành như vậy?” Mấy ngày trước gặp mặt vẫn khỏe mạnh mà.

“Mi có biết khi mang thai thường có hiện tượng nghé không?” Lê Dĩ Phán giúp Hải Lam ngồi xuống, trừng mắt lườm cô một cái.

“Biết a! Nhưng là, lần trước khi Tiểu Lam mang thai cũng không có như vậy a!” Cô ngáp ngừng nói, cho tới bây giờ cô đều đầu không thắng Phán Phán, người ta đường đường chính là đại luật sư đó nha!

“Vậy mi hẳn là muốn hỏi cục cưng trong bụng, thay vì hỏi cha nó.”

“Vậy là tốt rồi.” Trang Tĩnh Tư an tâm ngồi lại trên ghế, có thể do vừa nãy giãy dựa nên lớp trang điểm trên mặt bị bong ra như sơn trên tường cũ.

“Nhìn mi xem, trên mặt trang đều tìm, để ta giúp mi dặm thêm ít phấn!” Cổ Hâm Hâm cầm “Gia hỏa”* tới gần cô.

*Mình cũng không biết cái này làm cái gì a.

“Không cần!” Trang Tĩnh Tư kiên quyết gào to, vung tay dài lên, ngăn Cổ Hâm Hâm nhỏ xinh, không cho cô ấy tác oai tác quái trên mặt mình.

“Không cần? Bộ dạng mi thế này sao có thể đi ra ngoài tiếp khách?” Cổ Hâm Hâm sổ chết muốn tiếp cận cô, đành chịu vóc người thấp bé còn có này chỗ không tốt, người ta duỗi tay dài ra, ngay cả góc áo người ta cô cũng không đến được.

“Xin mi, bà chị họ ta vừa trát một tầng phấn dày như sơn tường trên mặt ta, còn thêm ít phấn cái quỷ gì?” Nếu sớm biết kết hôn phiền toái như vậy, cô nhất quyết không đồng ý gả cho Phong Kiếm Trì.

“Tiểu Tư, mi tự xem mặt mình đi.” Lê Dĩ Phán đẩy mặt Trang Tĩnh Tư tới trước gương. “Bộ dạng mi thế này có thể nhìn được sao? Nếu mi không muốn trang điểm cũng không sao, dù sao người mất mặt cũng là mi.” Cô rất hiểu tính sĩ diện của Trang Tĩnh Tư, đúng bệnh bốc thuốc.

“Ta... Dặm liền dặm!” Nhìn khuôn mặt mình trong gương thật vô cùng thê thảm, cô như muốn lên đoạn đầu đài, đầu vừa nhấc, vừa nhắm mắt, rất có khí thế thấy chết không sờn.

“Chỉ là trang điểm lại một chút mà thôi, cũng không phải muốn giết người mà, mi không cần sợ hãi đến phát run chứ?” Cổ Hâm Hâm nhú mày nhìn thấy cả người cô run rẩy, cái này không phải quá khoa trương chứ!

Thật ra, Trang Tĩnh Tư đang tức đến phát run, gã Phong Kiếm Trì thôi kia không nói cho cô biết phải cử hành hôn lễ phô trương như vậy, khiến cô cảm thấy có chút sợ hãi, ghê tởm nhất chính là hắn còn mời một đám thủ lĩnh hắc đạo, chút nữa cô nhất định phải tìm hắn tính sổ.

“Tiểu Tư, sao mi đột nhiên lại kết hôn? Chúng ta nghe thấy mà giật nảy mình!” Cổ Hâm Hâm một bên giúp cô dặm phấn, một bên tò mò hỏi.

“Mi không phải là bị ép buộc chứ?” Lê Dĩ Phán hỏi tiếp. Tuy rằng “Bị ép” cái từ này không rất thích hợp dùng trên người Trang Tĩnh Tư, có thể ông nội cô tác phong cường ngạnh mọi người đều biết, khó tránh khỏi sẽ không ép cô kết hôn.

“Sẽ không vậy đâu! Nếu như là bị ép buộc, Tiểu Tư đã sớm chạy trốn, sao còn có thể ở lại đến bây giờ.” Thân thể cuối cùng thoả mái một ít, Hải Lam hiểu biết nói.

“Vẫn là Tiểu Lam hiểu ta.” Trang Tĩnh Tư nghiêng mình muốn cho Hải Lam một cái ôm gấu chó.

“Này này này! Cẩn thận bụng Tiểu Lam, còn lớp trang điểm trên mặt mi nữa!” Cổ Hâm Hâm kêu ngừng đúng lúc.

“Chết đi, dứt khoát để ta chết đi!” Trang Tĩnh Tư tức giận vỗ vỗ cái váy rậm rạp rồi bụ trên người.

“Chú ý lời nói của mi, cô dâu, nơi này còn có một bà bầu đó! Dưỡng thai rất quan trọng.” Lê Dĩ Phán trừng mắt lườm cô một cái.

“Thực xin lỗi, Tiểu Lam, ta quên mất.”

“Không sao.” Hải Lam lịch sự nhã nhặn cười.

“Dưỡng thai thật sự có dùng thứ này sao?” Cổ Hâm Hâm đưa ra nghi vấn, nhìn về phía hai cô gái từng làm qua bà bầu.

“Ta nghĩ phải không! Tiểu Nhiên đa phần rất ngoan.” Nhắc tới con trai hai tuổi, Hải Lam tràn ngập kiêu ngạo.

Lê Dĩ Phán thì nhún nhún vai, không đưa ra bình luận. Cô thừa nhận không coi trọng biện pháp dưỡng thai của mẹ, bởi cô tính tình không ổn định, dễ xúc động nên rất hay cáu gắt với chồng, cho nên, nhóc nhà cô thật sự không biết điều, tâm tình của nó lúc tốt thì như tiểu thiên sứ, tâm tình lúc không tốt đúng là một đứa trẻ hư.

“Là vậy sao? Ta nghĩ tính tình Bằng Bằng là di truyền từ mẹ nó!” Trang Tĩnh Tư nói những lời vô ích, lập tức bị gõ một cái.

“Được rồi! Tiểu Tư, khó được ngày mi xinh đẹp như vậy, nói ít một chút!” Cổ Hâm Hâm chỉnh chỉnh váy của cô, có chút xúc động nghĩ, bây giờ trong bốn người cũng chỉ mình cô còn độc thân, vẫn cứ nghĩ mình còn có thể gả đi sớm hơn Trang Tĩnh Tư đấy!

“Xinh đẹp?” Trang Tĩnh Tư hoàn toàn không thể gạt bừa mấy câu nói của bạn tốt.

“Đúng là rất được a! Mi vốn là mỹ nhân hư hỏng, trang điểm lên lại càng đẹp ngây người.” Hải Lam tự đáy lòng khen ngợi.

Trang Tĩnh Tư luôn thả tóc tùy tiện, mặc quần bò thêm T-shirt, hôm nay tóc dài vẫn lên cao, trên đầu cài hoa trắng cùng lụa trắng, mặc váy cưới vừa vặn đơn giản, lễ phục lụa trắng làm nổi bật lên dáng người cao ráo, nói có bao nhiêu đẹp thì có bấy nhiêu đẹp. Chỉ là, bản thân cô hiển nhiên hoàn toàn không ý thức được bản thân mình nắm giữ vẻ ngoài khiến người ta khen ngợi.

“Nhìn không ra mi còn rất có nguyên liệu nha!” Cổ Hâm Hâm dùng ngón tay chọc chọc trước ngực mềm mại, trêu cợt nói.

“Có nguyên liệu cái đầu mi! Các mi hôm nay diện rồi có phải không?” Không quen được khen Trang Tĩnh Tư xấu hổ vô cùng.

“Ôi! Xấu hổ cái gì a?” Cổ Hâm Hâm cố ý trêu cô, khó được có cơ hội có thể chọc ghẹo cô, sao có thể dễ dàng buông tha?

Lê Dĩ Phán cùng Hải Lam có lẽ rất cao hứng, cũng làm theo.

“Bọn mi diện hết rồi!” Trang Tĩnh Tư tức giận đến nổi sau khi tạm biệt, không muốn nghĩ đến các cô ấy nữa.

“Tiểu Tư, sau khi bọn mi kết hôn có phải sinh con ngay không?” Hải Lam tò mò hỏi.

“Sinh con?” Cô chán ghét nhăn mặt nhăn mũi. “Ta không cần!” Cô kết hôn là vì Liberdade, vì cuộc sống tự do, sao phải sinh con để trói buộc mình, cũng chưa bị điên.

Lê Dĩ Phán nhin không được lại gõ gõ đầu cô.

“Nói lại, ngay cả làm thế nào để tạo em bé mi cũng không biết ấy chứ!”

Trang Tĩnh Tư trừng lớn mắt, vẻ mặt không phục nói: “Ta đương nhiên biết!” Nói thực ra, một chút khái niệm cô cũng không có.

“Oh? Mi thật sự biết?” Cổ Hâm Hâm trong mắt hiện ra tinh quang. Quen biết Trang Tĩnh Tư đã gần mười năm, cô tiểu thư này chưa từng có bạn trai không nói, trong đầu chỉ có Taekwondo với kiếm đạo, làm sao cô ấy có thể biết làm gì để sinh con?

“OFCOURSE.” Trang Tĩnh Tư vẻ mặt chịu nhục kêu to, lập tức phản kích, “Vậy mi lại biết?”

“Đương nhiên.” Cổ Hâm Hâm đắc ý nói. Cô tự tin trong bốn người, cô là người biết sớm nhất.

“Hâm Hâm, mi biết sao?” Lê Dĩ Phán không thể tin được hỏi. “Sao cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghe mi nói nhỉ?”

“Ách...” Xong rồi, tại sao cô lại nhất thời hiểu thảng a? “Cái này không có gì mà nói đâu.” Cô giả ngu.

Đúng lúc này, Trang Thuần Tư vừa vặn mở cửa đi vào, giải cứu cô.

“Các cô gái, hôn lễ bắt đầu rồi! Tiểu Lam, a Lăng vẫn đang chờ em đó! Phán Phán, Bằng Bằng tìm mẹ âm ỉ lên, a Diễn đối phó không được.”

“Các mi mau đi đi!” Cổ Hâm Hâm vội vàng giục.

“Hâm Hâm, hôm nào đó mi nhất định phải nói cho chúng ta biết!” Lê Dĩ Phán trước khi đi vẫn không quên dặn dò nói.

“Có rảnh rồi nói sau!” Cổ Hâm Hâm cứng ngắc cười, cô muốn cô có một thời gian rất dài không rảnh.

“Nói cái gì?” Trang Tĩnh Tư nghe không hiểu ra sao, từng có cái gì?

“Không có gì, chúng ta cũng nhanh ra ngoài đi!” Lại vượt thẳng lễ phục lụa trắng trên người Trang Tĩnh Tư, Cổ Hâm Hâm giúp cô đi ra cửa.

Rốt cuộc là đã có cái gì? Cùng sinh con có quan hệ sao? Trang Tĩnh Tư nghĩ hoài vẫn không ra.

Tiệc cưới bắt đầu sau 40 , cô dâu liền... Say.

Cảnh tượng này làm cho Trang gia nhin không được xấu hổ. Dạy con gái không nghiêm a! Trộm nhìn sắc mặt chú rể, may mà không có điểm chán ghét, ngược lại tâm tình rất tốt.

Vì để tránh cho Trang Tĩnh Tư lại gây ra việc gì đó “Bị chê cười”, Phong, Trang hai nhà thông gia đành phải yểm hộ đôi vợ chồng mới cưới đi trước.

Phong Kiếm Trì thoải mái ôm Trang Tĩnh Tư không an phận đang giẫy dụa đi về phòng.

“Híc! Anh đưa tôi đi đâu?” Nói xong, cô lại chìm trong bộ dạng say rượu.

“Về phòng.”

Cô căn bản không nghe, lực chú ý của mình lại bị người kia cảm thấy hấp dẫn.

“Sao tôi lại đang bay a?” Toàn thân nhẹ nhàng bay bổng, thật thoải mái nha!

Phong Kiếm Trì không trả lời, chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười.

“A? Anh đang cười!” Cô kêu to giống như mình phát hiện ra một lực địa mới, sau đó nhăn mi lại. “Anh là ai a?”

“Tôi là chồng em.” Hân vẫn đang cười, bởi vì cảm thấy thú vị.

“Chồng? Được rồi, tôi muốn kết hôn... Không đúng, tôi không cần kết hôn, tôi từ bỏ!” Cô chơi xấu nói.

“Em đã kết hôn rồi.”

“Không có! Tôi không cần kết hôn, tôi cho anh biết đó...” Giọng nói của cô đột nhiên nhỏ lại, “Tôi ghét nhất hắc đạo!”

Hắn ôm cô vào phòng, đặt cô trên giường.

“Vì sao?”

“Hắc đạo có gì tốt chứ, nhất là cái tên thủ lĩnh hắc đạo Italy chết tiệt kia, rõ ràng đã có vợ rồi, còn mang theo mỹ nữ đến Đài Loan chơi, gọi hắn đi ăn cứt đi!” Cô tức tối bất bình nói. “Hắn nghĩ phụ nữ Đài Loan dễ bị bắt nạt à? Cần thận tôi đánh cho hắn khóc cha gọi mẹ!”

Cho tới bây giờ, Phong Kiếm Trì mới biết được vì sao đột nhiên cô tâm tình không tốt, còn mạnh tay rót rượu. Thì ra vấn đề phát sinh từ bạn tốt của hắn kiêm đối tác làm ăn Lawrence, nói vậy cô biết được Lawrence có một cô vợ ôn nhu người Đài Loan, thì vẫn còn hoa tâm đi tìm những mỹ nữ khác, mà cô vợ bé bỏng của hắn lại thay người khác bất bình.

Điều quan trọng là Lawrence lại cùng ngồi một bàn với họ, khó trách vừa rồi cô luôn dùng ánh mắt đủ để giết người nhìn hắn, còn coi rượu vang như nước sôi mà uống.

“Tôi quyết chí muốn tiêu diệt hắc đạo, X, bảo thủ lĩnh Italy coi chừng một chút!” Cô gào lên.

“Được, tôi sẽ bảo hắn chú ý.” Hắn phát hiện mình hình như liên tục cười.

“A? Sao tôi lại không bay nữa?” Cô chậm chạp nhắm mi lại.

“Bởi vì em hạ xuống rồi.” Hắn phối hợp lời say của cô trả lời.

Cô vẫn còn chưa thay váy cưới và đồ trang sức ra, bắt đầu không chịu được kéo mạng che mặt và vòng cổ, kéo kéo, cô lại tức giận bởi cô như thế nào cũng không kéo được.

“Đừng nóng vội, tôi giúp em, đừng xé.” Hắn đưa tay đỡ xuống từng thứ đồ cài tóc giấu trong tóc cô.

Cảm giác trên đầu, ở cổ thoải mái rất nhiều, cô lại ồn ào muốn cởi váy áo.

Hắn lại theo ý cô giúp cô cởi váy áo xuống, nhìn thấy cơ thể yêu kiều của cô, nếu nói là hắn không có phản ứng gạt người, có thể cô say, mà hắn không muốn sáng mai thức dậy bị ánh mắt oán hận của cô đối đãi, cho nên hắn chỉ còn cách nhẫn nại.

“Tiểu Tư, có muốn tắm rửa trước khi ngủ không?” Cả người cô đều là mùi rượu, đồ trang điểm vẫn còn cả tá chưa gỡ xuống.

“Không cần!” Cô gào to, không biết tại sao lại nóng giận.

“Như vậy ngủ không thoải mái.” Hắn nửa dụ dỗ nửa lừa gạt nói: “Tắm cho người thơm ngào ngạt, thực thoải mái đó!”

Hiếm thấy, cô rất dễ dàng bị thuyết phục, trong miệng vui vẻ gào, “Thơm ngào ngạt, thơm ngào ngạt, tôi muốn thơm ngào ngạt.”

“Được, thơm ngào ngạt.” Hắn đi vào phòng tắm giúp cô xả nước tắm, đây là lần đầu tiên hắn giúp người khác xả nước tắm, nhưng đối với việc làm chuyện như vậy, hắn cũng không cảm thấy chán ghét, nhất là khi làm vì cô, thậm chí hắn cảm thấy rất vui vẻ.

“Cam, tôi muốn cam!” Cô ở trong phòng kêu to.

Nghĩ nát óc cả nửa ngày hắn mới hiểu, cô cần dầu tắm hương cam. Thật không dễ dàng, hắn cũng tìm được trong đồng gia sản bảo bối cô mang đến, cũng dựa theo chỉ thị cho lượng hợp lý vào bồn tắm.

Thật kỳ lạ, cô cũng không ngủ, mãi đến khi hắn gọi cô đi tắm, cô còn rất có sức sống kêu, “Đúng là cam sao?” Cô cần xác nhận.

“Được rồi, là vị cam, tôi đưa em vào tắm rửa nhé!” Hắn ôm cô đi vào phòng tắm, đem cô đặt trong bồn tắm tràn đầy bọt rồi lui ra.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khi hần gần như đã nghĩ cô chết đuối trong bồn tắm thì cô lung la lung lay từ phòng tắm đi ra, mặc trên người áo ngủ hần giúp cô chuẩn bị.

Hần đi đến bên người cạnh cô, mà cô thuận tiện ngã vào người hần, ngủ thiếp đi.

Trước khi ngủ, cô còn mơ mơ màng màng thấp giọng lặp đi lặp lại một câu, Phong Kiếm Trì nghe xong thật lâu mới hiểu, cô nói —— “Liberdade... Liberdade... YA...” Giọng điệu hết sức thỏa mãn.

Ôm cô, hần đột nhiên kích động có ý muốn cười ha hả, rồi lại sợ cô tỉnh dậy, đành phải che chắn cười trộm.

“Thật xin lỗi, Phong phu nhân, liberdade cách em —— vẫn còn rất xa đó!” Bởi vì đời này hần cũng không có ý định buông cô ra.

Có cô bên người, thật sự một chút cũng không thấy nhàm chán.

Trang Tĩnh Tư mở mắt ra, ý nghĩ đầu tiên nhảy ra trong đầu làm cô không khỏi nhảy lên.

“Liberdade ——YA!” Từ nay về sau cô có liberdade, cô muốn làm gì cũng không có người quản.

Cô đã bắt đầu vẽ nên “bức tranh của cuộc đời mình”, đầu tiên là, cô sẽ đi vòng quanh thế giới một vòng, sau đó chọn một quốc gia cô thích để ở lại, ừ... Tạm thời trước hết như vậy, chuyện sau này, sau này hãy nói, dù sao cô còn rất nhiều thời gian nha!

Phong Kiếm Trì chẳng biết đi vào phòng từ lúc nào, đi đến bên người cô, hôn một cái nhẹ nhàng trên má.

“Buổi sáng tốt lành!”

Trang Tĩnh Tư trưng ra bộ mặt như vừa nhìn thấy quỷ, trợn mắt nhìn gã đàn ông không nên xuất hiện trước mắt.

“Rửa mặt chải đầu đi, chút nữa chúng ta phải đi ra ngoài.” Hần thuận tiện vuốt vuốt mái tóc rối bời của cô.

“Muốn đi đâu vậy?” Cô ngơ ngác hỏi, vẫn không quen cùng hần gần gũi như vậy.

“Hôn nay cần về nhà thăm bố mẹ a!”

: quy này là quay về.

“Rùa?” Đó là cái gì? Quy linh là một loại cao sao? Bộ óc hỗn độn của cô bắt đầu suy nghĩ.

: còn quy dưới này là con rùa. Tĩnh Tư tỷ mới ngủ dậy nên đầu óc chưa hoạt động, do đồng âm nên Tĩnh Tư tỷ hiểu lầm Phong ca đang nói về con rùa. Hí hí.

“Về nhà mẹ đẻ a!” Hần nhìn ra nghi ngờ của cô, ôn hòa giải thích.

Trời! Bây giờ là thời đại nào, còn chú trọng loại truyền thống này a?

“Vậy ba mẹ anh đâu?” Trước khi cưới mẹ cô đã dặn dò đủ vạ câu, dặn nhất định phải thăm hỏi ba mẹ chồng, nhất định phải hiếu thuận với ba mẹ chồng, tuy rằng câu sau chỉ sợ cô không làm được, nhưng thăm hỏi đối với cô mà nói cũng không phải quá khó khăn.

“Ba mẹ tôi bây giờ cũng là ba mẹ”em”, sáng sớm hôm nay bọn họ đã đi nước ngoài rồi.” Hai người họ Phong này già rồi mà còn chơi đến điên, một năm có ba trăm sáu mươi ngày không ở trong nước.

“Oh!”

“Một chút nữa chúng ta phải đi tiêm.” Hần ôm cô đi vào phòng tắm.

“Cái gì? Tại sao phải tiêm?” Cô mới không cần, cô ghét nhất bị tiêm. Không phải hần có bệnh truyền nhiễm chưa nói cho cô biết chứ?

“Bởi đi du lịch tuần trăng mật, chúng ta cần phải kiểm tra sức khỏe mới đi được.”

Từ lúc nào lại có du lịch tuần trăng mật? Cô mới không yêu thích nó nha! Nhưng cô vẫn không ngăn được lòng hiếu kỳ, giống như Vô Ý hỏi: “Thế muốn đi đâu?”

“Ai Cập.”

Trang Tĩnh Tư há to mồm quay lại nhìn hấn. Cô luôn muốn... rất muốn đi Ai Cập, lại khổ nỗi không có người đi cùng, chồng Tiểu Lam không cho phép cô ấy đi, Phán Phán sợ nóng, Hâm Hâm là người bận rộn, cuối cùng bây giờ... Cuối cùng...

“Tôi muốn đi! Muốn đi!” Cô đã quên mất bản thân nên có chính kiến.

“Ngoan, tôi sẽ đưa em đi.” Trước mặt Phong Kiếm Trì dứt khoát thoáng lộ ra một nét cười.

Ha ha! Con cá lại dễ dàng mắc câu rồi.

P/s: Liberdade – cuộc sống tự do.

6. Chương 5

Chương 5

Thư phòng của Phong gia, vốn là cấm địa riêng thuộc về Phong Kiếm Trì, bây giờ có một người dám xông vào, mà kẻ xông vào đang nghênh ngang ngồi trên bàn làm việc của hấn, quơ quơ một cặp chân dài.

“Này!” Trang Tĩnh Tư nhảm chán gọi Phong Kiếm Trì đang chìm trong công việc. Mấy ngày nay cô đã có thói quen bám dính lấy hấn, bởi cô muốn hỏi hấn về việc chuẩn bị đi Ai Cập, nhận ra dùng hấn rất hay, so với tự mình tìm hiểu thì tốt hơn rất nhiều.

“Tiểu Tư, chúng ta đã kết hôn rồi, em có thể đừng gọi tôi như vậy không?” Phong Kiếm Trì chân thành đề nghị, rõ ràng là chồng của cô, cả ngày cô cứ gọi này này này như vậy thật khó nghe qua, nhưng cũng đã hơn mười ngày, cô vẫn chưa sửa được.

Cô nhú mày, “Nhưng tôi còn chưa nghĩ ra nên gọi anh là gì! Bởi tên anh thật sự quá khó nghe.” Cô đang suy nghĩ rất nghiêm túc vấn đề này, nhưng cho tới bây giờ, cô vẫn chưa nghĩ ra, gọi “này” có lẽ thích hợp hơn.

“Tên của tôi rất khó nghe?” Cuối cùng hấn cũng đem tầm nhìn dứt ra khỏi màn hình máy tính, hấn sống ba mươi ba năm, lần đầu tiên có người ngại tên của hấn khó nghe.

“Chính là!” Nàng nói rất hùng hồn. “Tôi đã nghĩ mấy cái tên, nhưng nghĩ tới nghĩ lui không phải “đồ điên” thì là “hạ tiện”, thật sự rất khó nghe a! Sau tôi lại muốn dùng một chữ cuối trong tên của anh, có thể gọi là tiểu Trì, a Trì, nhưng lại nghe rất ngốc, vừa nghe đã thấy không phải người thông minh, cho nên tôi bỏ cuộc.” Cô rất nghiêm túc giải thích, chứng minh mình đã suy nghĩ rất cẩn thận.

Nghe vậy, hấn chỉ cảm thấy buồn cười, cầm lấy bình cà phê muốn tiếp tục lấy một ly cà phê Lam Sơn đặc, dốc ngược cũng chỉ còn mấy giọt tàn nước, không cần nghĩ cũng biết nhất định lại bị cô biến trở thành cà phê sữa uống sạch rồi.

Hấn nhấm loa điện thoại, gọi người mang vào, một bên giúp cô nghĩ kế, “Gọi là chồng thì như thế nào?” Có chút chọc ghẹo đắc ý, hấn biết cô nhất định sẽ không chịu.

“Tôi cũng muốn, tôi còn muốn thêm kem vani!” Không để ý tới đề nghị của hấn, cô gào lên khi hấn đang ngắt điện thoại.

Phong Kiếm Trì không đồng ý lắm nhìn cô nói: “Tiểu Tư, em gần đây uống quá nhiều cà phê, như vậy không tốt cho cơ thể.”

“Tôi nào có, anh cũng uống rất nhiều a! Mỗi lần tôi đều uống như anh.” Trang Tĩnh Tư trái lại lên án hấn.

Phong Kiếm Trì bất đắc dĩ trong lòng thở dài, mỗi lần hấn chỉ uống một tách, còn lại tất cả những thứ khác cô đều bao hết.

“Thế nào? Gọi chồng được không?” Hấn đem câu chuyện kéo về. Nếu bị cô gạt đi, chắc mãi không kết thúc.

“Chồng?” Cô nghiêng đầu trầm tư suy nghĩ, sau đó vẻ mặt chán ghét lắc đầu. “Không cần, lừa gạt!”

“Vậy em muốn gọi tôi là gì?” Hắc tốt bụng hỏi.

“Tôi còn muốn nghĩ.” Cô thật sự gặp nhiều rắc rối!

“Đừng nghĩ, em cũng không thể cả đời đều gọi tôi là “này” chứ?”

Cô cảm thấy như thế cũng không sao cả! Chỉ là, nếu hắc không thích...

“Vậy thà rằng gọi anh là A Trì, được không? A Trì?”

Một cái nick name chẳng thông minh chút nào, nhưng nếu chỉ có cô gọi hắc như vậy, hắc có thể đồng ý.

“Được, em thích là tốt rồi.”

Trang Tĩnh Tư vừa lòng gật đầu. Cùng hắc sống hơn mười ngày, cô phát hiện chỉ có ở trước mặt mọi người hắc mới có gương mặt lạnh lùng, khó trách trong hội những người đó sợ hắc như vậy.

“A Trì.” Cô vô cùng biết nghe lời, ngay lập tức đã gọi lưu loát. “Sao anh trước mặt người khác lúc nào cũng bày ra vẻ mặt khó người đến vậy?”

“Tôi không bày ra khuôn mặt khó người >_<.” phong=“” kiếm=“” trì=“” hết=“” sức=“” nghiêm=“” chỉnh=“” biện=“” bạch=“” ình,=“” hắc=“” nghĩ=“” đáng=“” ra=“” phải=“” gọi=“” là=“” “vẽ=“” mặt=“” gặt=“” giữ”,=“” mà=“” không=“” phải=“” “mặt=“” cút”=“”>

“Cái rắm!”

“Mặt của tôi vốn đã như vậy, hơn nữa, chỉ có người ngốc mới lúc nào cũng cười.”

“Anh xem, bây giờ anh đang bày ra cái mặt thối hắc!” Bị bắt gian tại chỗ, còn dám phủ nhận.

“Tiểu Tư, không thể nói lời thô tục.” Phong Kiếm Trì bắt đắ dĩ nhìn nàng một cái.

Trang Tĩnh Tư phồng to hai gò má, không phục hừ một tiếng.

“Này! Cuối cùng thì chúng bao giờ mới đi Ai Cập a?” Cô đã muốn đợi không kịp, nhớ đến hôm đó bị tiêm, bây giờ cô vẫn còn cảm thấy đau đây này! Nếu không phải vì đi Ai Cập, có chết cô cũng không muốn bị tiêm, nhưng tới hôm nay đã một tuần lễ trôi qua, hắc không có chút xíu biểu hiện chuẩn bị xuất phát. “Nếu bây giờ anh mới nói với tôi là không không rảnh, tôi sẽ giết anh!” Cô mắt lộ sát khí.

“Đừng kích động, tôi cam đoan chúng ta nhất định sẽ đi.”

“Vậy là tốt rồi.” Bằng không cô chịu đau tiêm một phát trở thành công cốc. “Khi nào thì đi a?” Thần thần bí bí, mấy ngày liền kỳ cũng không chịu lộ ra, hành lý của cô đã sớm đóng gói xong xuôi, còn hắc một điểm động tĩnh đều không có, nếu không phải hắc nói muốn dẫn cô đi Ai Cập, cô đã sớm cho hắc một cái tát “Ba”...

Phong Kiếm Trì trong lòng đánh giá một chút mới nói: “Ngày kia.”

“Có thật không?” Trang Tĩnh Tư hưng phấn thét chói tai.

“Thật.” Nếu cô ấy đến âm ỉ làm phiền hắc, hắc nghĩ có thể xuất phát sớm hơn.

Hưng phấn đi qua, Trang Tĩnh Tư ngoan ngoãn ngồi xuống chỗ riêng của cô, đôi chân dài ở bên cạnh bàn đung đưa.

Thật vất vả mới yên tĩnh được một thời gian ngắn, cô lại có vấn đề.

“A trì, anh có từng nghĩ sẽ rời khỏi hắc đạo?”

Phong Kiếm Trì ngơ ngàng trong chốc lát, sau đó mới hiểu ra trong lời cô hắc đạo chỉ Tứ Phương.

Tứ phương từ trước đến nay đều quang minh chính đại, không biết từ khi nào lại biến thành hắc đạo? Nhưng mà... Quên đi, để cho cô hiểu lầm cũng không sao! Bởi phản ứng của cô khiến hắc thấy rất vui vẻ.

“Không muốn.” Hắc một mực gạt bỏ.

“Thật sự không cần? Anh ưu tú như vậy, còn sợ gì tìm không được công việc khác sao? Tin tôi đi, đáng về anh cũng không tệ lắm, không bằng anh xuất đạo làm minh tinh, tôi làm người đại diện của anh, anh đồng ý không?” Cô ca ngồi hần, một lòng muốn hần phát triển theo hướng “Chính đạo”.

“Không cần.” Hần muốn thấy cô sẽ có phản ứng gì.

“Ít nhất anh cũng phải suy nghĩ một chút chứ!” Sao lại có thể từ chối nhanh như vậy, hại cô một chút thời gian ảo tưởng cũng không có.

“Không phải tôi quá già để làm minh tinh rồi sao?” Phong Kiếm Trì liếc cô một cái. Thì ra vợ hần biến hần thành một kẻ không biết làm ăn, không có sự nghiệp, lại còn đi khuyên hần dựa vào bề ngoài để kiếm tiền.

Trang Tĩnh Tư lăm tưởng hần đã có chút mềm lòng, lại càng liều chết tiếp tục diễn thuyết “Anh nghĩ mà xem, sau khi làm đại minh tinh, sẽ có bao nhiêu mỹ nữ tự động đưa tới cửa, chần cũng đỡ không nổi đâu! Đây không phải rất tuyệt vời sao?”

Phong Kiếm Trì đột nhiên có chút mất hứng, cô không chỉ muốn hần bán đứng nhan sắc, còn không thèm quan tâm muốn đẩy hần cho người phụ nữ khác, đây quả thực... Có thể nhịn, không thể nhịn!

Sống ba mươi mấy năm, hần lần đầu tiên bỏ qua cảm giác như thế này.

“Tiểu Tư, đừng đề tài này lại ở đây.” Nếu không hần sẽ nhịn không được đem cô ném ra ngoài thư phòng.

Trang Tĩnh Tư trì độn phát hiện hần không đồng ý, nhưng cô lại không sợ chết tới gần hần nói: “Không nói thì không nói, có gì phải sợ, người mặt cứt!”

Phong Kiếm Trì vừa nghe, vẻ mặt căng thẳng lại dần ra. Hần thật không biết rốt cuộc trong óc cô gái này chứa những gì, lại có thể nghĩ ra cái biệt danh kì quái đến vậy? Người mặt cứt? Chỉ có cô mới nghĩ ra.

Trang Tĩnh Tư tức tối dậm dậm chân rồi đi, trước khi đóng cửa lại quay đầu, lấy thái độ cao ngạo nói: “Đúng rồi, mẹ tôi nhờ tôi hỏi anh, chúng ta khi nào thì cần viên phòng?” Một câu nói tùy tiện.

Lúc này hần cười không nổi, chút nữa thì sặc.

“Rốt cuộc thì khi nào vậy?” Cô không kiên nhẫn dậm chân một cái.

“Em có biết viên phòng là gì không?” Hần khẳng định cô tuyệt đối không biết, bằng không cô sẽ không chủ động nói tới.

“Đương nhiên tôi biết!” Dám xem thường cô! Hần nghĩ cô không biết sao? Tuy rằng thật sự là cô không biết.

“Oh?” Hần không chút che dấu sự hoài nghi của mình.

“Xuống Địa ngục đi!” Cô làm cái mặt quỷ với hần. “Hỗn đản vương bát đồ cứt thối!”

Trang Tĩnh Tư oán hận giẫm mạnh chân rồi đi.

Trước khi cửa bị đóng sầm, hần ung dung nói: “Chúng ta đêm nay viên phòng.” Sau đó là tiếng cười to không dứt của hần.

Cầu trời phù hộ cho hần cười đến chết! Trong lòng cô nguyên rủa.

Ngày xuất ngoại Trang Tĩnh Tư ngàn vạn trông mong cuối cùng cũng đã đến, cho dù cô vẫn còn giận Phong Kiếm Trì, nhưng mà, vì cô thật sự rất cao hứng, cho nên, cô quyết định đại nhân đại lượng tha thứ cho hần, tuy rằng đêm hôm đó hần thật sự làm cho cô rất đau.

Nhớ lại đêm hôm ấy, cô nhịn không được đổ mặt. Đêm thật sự bọn họ viên phòng, mà cô đau đến thiếu chút nữa đem hần đạp xuống giường, nếu hần không cao lớn, khiến cô phải nằm im, nói không chừng bây giờ hần còn đang nằm trên giường bệnh!

Đến nay cô vẫn nghi ngờ cái kia muợn có phải là cố ý chinh cô, khiến cô đau như vậy. Chẳng qua, hần cũng không chiếm được chỗ tốt, ngày đó nhìn vẻ mặt hần thống khổ, nói chung cô bớt giận một chút. Thật là đàn, chinh cô lại cũng tự làm mình khổ.

“Đang suy nghĩ gì? Sao lại đỏ mặt như vậy?” Phong Kiếm Trì đi đến bên cạnh, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn đang thất thần.

Cô không nói gì, mặt càng đỏ hơn.

Phong Kiếm Trì thấy thế, biết rõ gật đầu.

“Oh! Nhớ lại việc đêm hôm đó sao?”

“Nhớ cái đầu quỷ nhà anh!” Cô dùng hết sức bú sữa mẹ đẩy hẳn ra, hi vọng hẳn sẽ vì thế mà ngã bốn chân chống lên trời, để cô giữu cọt một phen, thế nhưng đáng tiếc hẳn lại đứng im như núi.

Cô chỉ dùng được chiêu quen thuộc —— nói không ngừng, “Anh hãy chờ đấy, tôi sẽ trả thù!” Sau đó chạy lấy người.

Phong Kiếm Trì không coi lời nói của cô là thật, bởi câu này cô đã nói không dưới trăm lần, nhưng cô nói xong lại quên liền, cô thật sự không phải người có biệt tài ngày đêm nghĩ cách báo thù.

Lúc cô đã chạy xa thì Phong Kiếm Trì nhận một cuộc điện thoại.

“Này? Lawrence?” Hẳn có điểm ngạc nhiên khi nhận được điện thoại của Lawrence, bình thường bây giờ hẳn nên điềm đàm mới đúng chứ.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến những câu tiếng Trung rời rạc.

“Lawrence, cậu có thể nói tiếng Anh hoặc tiếng Italy cũng không sao.” Hẳn thật sự nghe không nổi nữa, hơn nữa nghe cũng không hiểu.

Cuối cùng bên kia cũng chuyển sang nói tiếng Italy, trong giọng nói khó giấu được sự lo lắng, nói đứt quãng, không hề giống thủ lĩnh đảng Phát Xít lãnh khốc vô tình.

“Lawrence, cậu bình tĩnh một chút, cậu nói cái gì căn bản mình nghe không rõ.” Phong Kiếm Trì bình tĩnh trấn an bạn tốt. “Cái gì? Vợ cậu bị bắt cóc?” Ai lại có gan lớn như vậy, dám bắt cóc vợ người đứng đầu đảng Phát Xít?

Càng khiến hẳn ngạc nhiên hơn chính là, kẻ không yêu vợ Lawrence kia lại đi nhờ hẳn giúp đỡ.

“Nhưng mà, mình đang muốn đưa vợ mới cưới của mình đi Ai Cập nghỉ trăng mật —— “

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng gào ngắt lời hẳn, Phong Kiếm Trì vội để điện thoại cách xa ba mươi cen-ti-mét.

“Mình chưa nói không giúp, mình chỉ đang nghĩ, dù sao cậu cũng đâu cần vợ cậu, làm gì phải dùng một lực lượng lớn như vậy đi tìm cô ấy? Cô ấy bị bắt đi không chừng sau lại lại có được hạnh phúc, không bằng cậu để cô ấy đi đi!” Hẳn nói mát xong. Lawrence chính là loại rất ngoan cố, yêu thì yêu rồi, nhưng lại có chết cũng không chịu thừa nhận vợ quan trọng với hẳn.

Lawrence cúi kính lại rống lên nói mấy câu, nghe xong Phong Kiếm Trì ở trong lòng liên tục thở dài.

“Lawrence, cậu có lầm không? Tứ Phương của chúng mình là tổ chức tình báo, cậu bảo mình phái người đi giết bọn hẳn, chỉ sợ không phù hợp nguyên tắc của chúng mình ——” không đợi hẳn nói xong, Lawrence liền ngắt điện thoại.

Phong Kiếm Trì cúp điện thoại, thở dài. Xem ra, chuyến đi Ai Cập lần này không có cách nào thực hiện được rồi, hẳn có thể đoán trước Trang Tĩnh Tư sẽ tức giận đến cỡ nào.

Mặc dù cảm thấy có lỗi với cô, nhưng tâm tình của hẳn rất tốt, bởi vì hẳn lại có thể nhìn thấy bộ dạng như sắp nổ tung của cô.

Hẳn thật sự rất khó từ bỏ hứng thú này, bởi vì nhìn cô ấy lúc tức giận thật là...

Quá buồn cười.

“Anh với đầu lợn chết hắc đạo Italy kia cùng nhau xuống địa ngục đi!”

Đó là sau khi Phong Kiếm Trì ở nói cho Trang Tĩnh Tư biết chuyến đi Ai Cập bị hoãn lại, cô cho hắn câu trả lời. Thật sự là vừa nóng nảy... Vừa đáng yêu nha!

Phong Kiếm Trì trở lại phòng, chỉ thấy cô nằm lỳ trên giường, cả người run lên. Hắn nghĩ cô đang khóc, trong phút chốc, trong lòng hắn hiện lên một tia đau đớn. Hắn nhẹ chân nhẹ tay tiêu sái đến bên giường, mới phát hiện Đại tiểu thư cô vốn không có khóc, là cô tức giận đến phát run, trong miệng còn không ngừng phần hặn nguyên rửa hắn và Lawrence.

Hắn lặng đi một chút.

“Tiểu Tư.” Hắn vỗ nhẹ lên lưng cô.

Cô phản ứng mạnh mẽ, dùng sức đẩy tay hắn, gào to với hắn, “Không được đụng tôi!”

“Tiểu Tư, tôi không phải cố ý, tôi cũng muốn cùng em đi Ai Cập a!” Hắn tốt tính nói.

“Ít gạt người thôi, anh là kẻ nói dối giỏi nhất thế kỉ, đầu sỏ Italy đi chết đi! Anh nghe lời hắn vậy, anh đi cùng hắn đi! Tôi cho các người song túc song phi (như hình với bóng), chúc các người trăm năm hòa hợp!” Cô không ngừng đánh xuống đệm, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Tiểu Tư, thật ra, tôi sẽ lập tức bay đi Italy.” Hắn bật cười, lần đầu tiên cảm thấy nén cười là một chuyện khó khăn.

“A! Đi chết đi!” Cô thét chói tai, âm thanh vang tận mây xanh.

“Tiểu Tư, đừng như vậy, chuyện không kết thúc như thế đâu! Chỉ là chúng ta nhất thiết cần sửa đổi lộ trình một chút mà thôi, chúng ta đổi đến Italy hưởng tuần trăng mật thì như thế nào?” Hắn hỏi ý kiến của cô.

Trang Tĩnh Tư hít sâu một hơi, oán hận nhìn hắn một cái, sau đó chậm rãi mở ra cái miệng nhỏ nhắn, dùng sức phun ra một câu, “Anh đi ăn cứt đi!”

Nàng còn nói lời thô tục, theo lý thuyết, hắn phải nghiêm mặt dạy dỗ cô một chút, nhưng hiện tại hắn lại...

Hắn hít một hơi thật sâu, mặt không chút thay đổi tiêu sái ra ngoài cửa phòng, đóng cửa phòng, sau đó... Bằng thanh âm khoa trương nhất cả đời này cười như điên.

Cho dù thiết bị cách âm trong phòng tốt thế nào, Trang Tĩnh Tư cũng rất khó có thể không nghe thấy tiếng cười kinh thiên động địa kia.

Hắn lại đang giễu cợt cô? Vì thế, cô lại càng tức hơn nữa.

Mấy phút đồng hồ sau, Phong Kiếm Trì quay trở lại hiện trường.

Trang Tĩnh Tư mặt không chút thay đổi ngồi trước bàn trang điểm, trong lòng dĩ nhiên đã có quyết định.

“Tiểu Tư, là tôi đi cứu người, không phải em cũng nghĩ vợ của hắn rất đáng thương sao? Sao tôi lại không đi cứu cô ấy đây?” Hắn biết nói như vậy nhất định cô sẽ mềm lòng, bởi vì lòng thương cảm của cô vô cùng lớn.

“Vậy anh phải đi à! Dù sao nếu chỉ có một mình tôi, tôi cũng phải đi Ai Cập.” Cô tuyệt đối không thể để mình bị tiếm một mũi vô ích.

Nói gì hắn cũng không thể để cô đi Ai Cập một mình, ở đó thật sự quá nguy hiểm. Nhưng hắn không nói trực tiếp, mà thông minh áp dụng phương thức lấy lui làm tiến.

“Nếu em muốn tự mình đi, tôi cũng không phản đối, nhưng mà, Ai Cập trị an không tốt lắm, binh quân mỗi phút đều có người bị thương, nghe nói còn có rất nhiều kẻ hiếp dâm phụ nữ đó! Nếu em thật sự muốn đi, ngàn vạn lần cẩn thận một chút.”

Trang Tĩnh Tư bị dọa đến dựng tóc gáy, nhưng lại vẫn cãi bướng nói: “Anh gạt người!”

“Sao tôi lại lừa em đây?” Hắn vẽ mặt trung thực và vô tội. Nhìn thấy cô có chút chần chừ, hắn càng thêm chút sức dụ dỗ, “Không bằng chờ tôi từ Italy về, chúng ta lại đi Ai Cập được không?”

Cô không tin nhìn hắn.

“Thật, tôi hứa, nếu không phải có chuyện quan trọng, tôi cũng không muốn thất hứa với em đây!” Hấn đi lên trước vuốt ve khuôn mặt cô. “Em đừng nóng giận được không?”

“Hừ! Nhìn thấy tôi tức giận anh mới vui! Vừa lúc này còn cười lớn như vậy.” Thái độ của cô đã dịu đi rất nhiều, nhưng mà, cô vẫn còn có chút tức giận hấn vừa cười nhạo cô.

“Xin lỗi, bởi vì em thật sự rất đáng yêu.” Hấn nói thật.

Lần đầu được khen đáng yêu, cô xấu hổ đến mức muốn tìm cái hang chui vào, ánh mắt liếc dọc liếc ngang, nhưng lại không dám nhìn hấn.

“Ách... Thế chừng nào thì anh trở về?” Cô làm bộ dường như không có việc gì nói sang vấn đề khác.

“Có lẽ cần vài ngày!”

Trang Tĩnh Tư đột nhiên cảm thấy có chút không ổn, tuy rằng hấn ta cười nhạo cô, thậm chí chọc ghẹo cô, chỉ là, có hấn ở bên người cũng đầy thú vị, cô có điểm hoài nghi mình có thể thích ứng với cuộc sống không có hấn bên cạnh không.

Trời ạ! Sao cô lại trở nên ỷ lại vào hấn như vậy? Từ trước đến nay cô tự do tự tại quen rồi, bây giờ hấn phải đi vài ngày, cô nên vui mừng mới đúng, bởi vì cô thật sự liberdade. Tự do rồi.

Nhưng mà, nghĩ đến việc Phong Kiếm Trì đi vắng một vài ngày, cô đối với liberdade mà nói... Hình như mất đi sự hấp dẫn vốn có.

7. Chương 6

Chương 6

Gió thổi nhẹ nhẹ sau buổi trưa, Phong Linh treo trên mái hiên bị gió thổi phát ra leng keng. Âm thanh trong trẻo này vốn có thể giúp lòng người bình tĩnh, nhưng nghe ở trong tai Trang Tĩnh Tư, lại làm cô muốn phát điên lên.

Cô phải cố gắng kiềm chế bản thân, mới có thể nhịn không trèo lên ghế dựa, đem Phong Linh xé nát trong cơn xúc động.

“Vương bát đản! Trứng thối! Đồ đầu heo nói không giữ lời! Người mặt cứt! Vương bát Xú lão đầu...” Cô đem hết khả năng chửi mắng lão chồng không giữ lời hứa. Cái gì gọi là “Vài ngày”? Xin người! Kể từ khi hấn đi đến giờ cũng đã hai tháng, ngay cả một lời hỏi thăm cũng không có!

Bực mình nhất là, một cuộc điện thoại cũng không gọi cho cô, thật sự là... Tức chết cô! Nhưng mà, cũng không phải cô đang giận hấn lâu như vậy vẫn chưa về, chỉ là... Chỉ là... Hấn đã hứa khi về sẽ đưa cô đi Ai Cập, nhìn thấy hộ chiếu dần hết hạn, một mũi tiêm kia đã thành vô ích, cô không nhịn được phát hỏa rồi.

Trang Diêu Tư bước vào phòng, chỉ nghe thấy giọng điệu em gái không tốt, chửi bới khó nghe..

“Bé con, đang mắng, chửi ai? Sao lại tức giận như vậy?”

“Hừ!” Trang Tĩnh Tư đang giận chó đánh mèo, tốt nhất là đừng ai động đến cô.

Cho dù cô không nói, Trang Diêu Tư cũng không khó khăn đoán ra được chuyện gì xảy ra.

Cô gái nhỏ này nhớ chồng. Đương nhiên, đánh chết cô thì cô cũng sẽ không thừa nhận.

“Vừa lúc này anh nhận được điện thoại của Phong.” Hấn ra vẻ vô ý nhắc tới.

Vốn khuôn mặt đóng băng của Trang Tĩnh Tư bỗng sáng lên, trong mắt bắn ra những tia khao khát nhìn hấn, cũng không ba giây lại u ám tiếp.

Chết tiệt... mặt chó kia có thời gian gọi điện thoại cho anh cả, vậy mà không thể dành ra ba phút gọi điện thoại cho cô sao?

“Oh! Vậy hần nói gì?” Cô giả bộ không quan tâm, thật ra trong lòng lại chất đầy chờ mong.

“Không có gì, còn không phải là vì việc công, sắp tới có một lượng lớn vũ khí cần giao hàng, vốn người bên Italy phải ra mặt, chỉ là, phía bên bọn hần gần đây xảy ra một ít chuyện riêng bận tới mày tới mặt, cho nên muốn anh thay mặt hần đi một chuyến.” Trang Diếu Tư cố ý nói mất chuyện râu ria.

“Vậy... Hần còn nói gì thêm không?” Cô vắn vắn ngón tay hỏi.

Trang Tĩnh Tư càng nghe càng không vui, bởi hần lại chẳng thèm quan tâm tới cô.

“Có a! Hần nói gần đây bọn khủng bố rất phát triển, cần trong hội để ý trong hội một chút.”

“Ngoài những cái đó còn gì không?” Cô khẩu khí rất kém cỏi hỏi.

Thật thú vị, Trang Diếu Tư hé mắt nhìn em gái.

“Tiểu Tư, rốt cuộc em muốn hỏi cái gì?”

“Em... Không, không có a!” Trang Tĩnh Tư chợt dạ phủ nhận.

“Có phải không?” Trang Diếu Tư bày ra vẻ mặt đi guốc trong bụng cô. “Tiểu Tư, anh là anh trai em, có việc gì em cứ hỏi, giấu ở trong lòng cũng không hay đâu.”

Trang Tĩnh Tư cong môi, cô rất ghét cảm giác bị người khác nhìn thấu tâm tư.

Nhưng mà, cô vẫn nhịn không được mở miệng hỏi: “Hần có hỏi tới em không?”

Trang Diếu Tư cố ý im lặng một lúc lâu, mới nhìn cô vừa cười vừa nói, “Có.”

Điều này làm trái tim cô nhảy nhót vui sướng, cô nhảy đến trước mặt anh cả, mở to mắt hỏi: “Hần nói cái gì?”

“Hần hỏi em có ngoan không.” Trang Diếu Tư thành thật nói.

“Cái gì? Như vậy thôi?”

Trang Diếu Tư gật gật đầu.

Cô nhịn không được nắm chặt tay, xúc động rõ ràng rất muốn đánh người. Có làm hay không? Hơn hai tháng không gặp, hần đối với cô cũng chỉ có câu hỏi thăm râu ria này thôi sao?

“Sao anh không bảo hần đâm đầu vào tường chết luôn đi!” Cô gào lên với cái điện thoại vô tội, xoay người chạy ra cửa.

Cô vừa mở cửa ra, thiếu chút nữa đụng đầu vào một bức thịt tường, ngẩng đầu nhìn lại, xem ra đúng là giáo cô hận đến nghiêng răng ngứa mắt.

“Em thật sự bỏ mặc tôi đâm đầu vào tường sao?” Vì câu nói “Thú vị” của cô mà hần lộ ra vẻ tươi cười, cúi đầu hôn cô một cái. Đã lâu rồi không nhìn thấy cô, hần suýt nữa thì quên mất cô vợ bé nhỏ tử của hần có bao nhiêu hài hước.

Cô kinh ngạc giương lên cái miệng nhỏ nhắn, nụ hôn của hần khiến cho cô cuối cùng có chút cảm giác chân thực, đầu tiên trong lòng trào lên cảm giác mừng như điên, nhưng một giây sau cả người cô cứng đờ, niềm vui thoáng trong nháy mắt biến mất vô tung.

Bởi vì cô nhìn thấy một mỹ nữ xinh đẹp yêu kiều gợi cảm cả người dán tại trên người hần!

“A!” Cô không để ý chút nào hô nhỏ một tiếng, vẻ mặt có chút ngu ngơ.

Phong Kiếm Trì tròn mắt nghi hoặc dò xét cô, hần đã tưởng tượng ra vô số phản ứng cô ấy sẽ làm, trong đó khả năng lớn nhất là cho hần ăn một bản trường ca chửi rủa, nhưng vẻ mặt bình tĩnh này của cô đúng là dọa người.

Ông trời chứng kiến, nếu có thể, hẳn thật sự không muốn đem mỹ nữ Latin xinh đẹp này về Đài Loan, nhưng hẳn không thể khiến Lawrence thu hồi “Quà tặng” của mình, cũng không thể nặng lời với cô ấy, bởi cô ấy là người em họ mà Lawrence thương yêu nhất. Đây cũng là điều chán ghét nhất của Lawrence, hẳn ta nhất quyết bắt hẳn nhận thứ hẳn không muốn, rồi lại không thể không chiều cố cô gái này.

Nếu không phải có liên quan tới các mối quan hệ sau này, hẳn đã sớm đem cô gái này vứt bỏ rồi.

Trang Tĩnh Tư trợn to đôi mắt mờ mịt, mở cái miệng nhỏ nhắn dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cô cái gì cũng không nói, chỉ là có chút bực tình lướt qua bọn hắn, đi ra ngoài cửa.

Phong Kiếm Trì chưa mở miệng ngăn cô lại, vì phản ứng của cô hoàn toàn không có trong dự đoán của hắn, đã nhìn thấy vô số lần cô tức giận, lúc này hẳn mới cảm thấy có chút bất an.

Cô không nói một lời, là cô đang thật sự tức giận sao? Giờ phút này hẳn mới phát hiện, thì ra hẳn không nên tự cho rằng mình đã hiểu rõ cô.

“Oa!” Vừa nhìn thấy mắt hạch đào của Cổ Hâm Hâm rất giống như đã khóc ba ngày ba đêm, Trang Tĩnh Tư không khỏi kinh kêu một tiếng. “Mi đang khóc cho đám tang mi à?”

Không biết sao khi Cổ Hâm Hâm vừa nhìn thấy cô, nước mắt đã khô nay lại không ngừng rơi xuống.

“Hắc! Ta chỉ là nói giỡn thôi mà!” Quen biết Cổ Hâm Hâm đem gần mười năm, cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy cô ấy khóc, Trang Tĩnh Tư không khỏi nóng ruột.

Cổ Hâm Hâm lắc đầu, hít hít mũi, không chế được tâm tình của mình.

“Xin lỗi, Tiểu Tư.”

Trang Tĩnh Tư khinh khỉnh nói: “Mi tới tìm ta không phải để khóc cho ta xem, sau đó nói xin lỗi ta chứ? Có chuyện gì?”

Mắt thấy nước mắt Cổ Hâm Hâm lại muốn trào ra như vỡ đê, Trang Tĩnh Tư sợ tới mức lui ra rất xa, quan sát nửa ngày, cho đến lúc hết báo động đỏ, mới dám tiến sát bên cô, thở dài nói: “Nếu không muốn nói đừng nói.” Kỳ thật tâm tình của cô cũng không tốt lắm, cho dù cô luôn luôn tự nói với mình đừng nghĩ nữa, nhưng hình ảnh mỹ nữ Latin dán chặt vào Phong Kiếm Trì cứ cuốn quýt lấy suy nghĩ của cô không dứt ra được.

Cổ Hâm Hâm lại hít hít cái mũi, cô cần tìm một người để giải bày tâm sự, nếu không cô thật sự sẽ điên mất.

“Hắn... muốn kết hôn.” Vừa mở miệng, cô lại cảm thấy cay cay mũi.

“Ai?” Không đầu không đuôi, sao cô có thể hiểu được a?

“Hương Chính Dương.”

Trang Tĩnh Tư trợn lớn mắt, “Đây không phải là chuyện tốt sao?” Cô vốn bị Hương lão đầu quần thúc, hẳn muốn kết hôn, Hâm Hâm hẳn là thật cao hứng mới đúng a! Cứ như vậy, Hương lão đầu sẽ không có nhiều thời gian quần cô mà!

“Hắn muốn ta làm phù dâu.”

Trang Tĩnh Tư tự mình là thông minh nói: “Đây đâu phải là việc gì nặng nhọc.” Trong ấn tượng của cô, phù dâu phải vẽ mặt như bức tranh, ăn mặc như chú hề đứng cho người ta xem. “Nhưng là, mi cũng không cần khóc đến khoa trương như vậy chứ? Mi không muốn làm phù dâu, nói thẳng với hắn là tốt rồi?” Có cần phải khóc thành như vậy không?

Cổ Hâm Hâm quả thực dở khóc dở cười, được rồi, cô thừa nhận mình tìm Trang Tĩnh Tư tâm sự không phải quyết định sáng suốt, chỉ là, Tiểu Lam đang có mang, cô không muốn ảnh hưởng tâm tình của cô, Phán Phán lại bẽ bộn nhiều việc, cô chỉ có thể tìm Trang Tĩnh Tư rảnh rỗi nhất thôi. Vốn tưởng rằng sau khi cô kết hôn đối chuyện nam nữ có thể được khai sáng ra chút ít, nhưng hiện giờ xem ra, một chút tiến bộ cũng không có.

“Tiểu Tư, ta yêu hắn.” Cổ Hâm Hâm nhìn vào Trang Tĩnh Tư dứt khoát nói, nếu không dựa vào đầu óc trị độn của cô không biết đến bao giờ mới hiểu.

“Cái gì? Là ta bị ù tai, mi đang nói cái gì?” Trang Tĩnh Tư ngoáy ngoáy lỗ tai, cô nguyên mình đang nghe lắm.

Cổ Hâm Hâm trầm mặc làm cô biết mình không nghe sai, cô thật sự đã yêu Hướng lão đầu, nhưng tuổi lão có thể làm ba của cô ấy!

“A, được rồi! Nhưng làm sao mi lại yêu hần? Hần già rồi đó!” Cô không thể không nhắc nhở cô bạn thân.

“Hần không phải!” Cổ Hâm Hâm có chút kích động phủ nhận. Cả thế giới đều nói cô và hần không thích hợp ở chung một chỗ vì chênh lệch tuổi tác, có trời mới biết hần thật ra cũng không già như vậy.

“Được rồi, hần không già, tuổi hần chỉ lớn đủ để làm cha mi thôi.” Trang Tĩnh Tư tức giận nói.

“Ông trời, Tiểu Tư, hần hơn ta có mười bảy tuổi thôi!”

“Đúng a! Nếu hần phát dục sớm một chút, hần vẫn có thể làm cha mi.” Trang Tĩnh Tư vẻ mặt đứng đắn hỏi: “Hâm hâm, mi xác định mi không phải thấy hình ảnh cha mi trên người hần chứ?”

“Đương nhiên không phải, ta rất biết mình đang làm gì.” Cổ Hâm Hâm vẻ mặt bi thương.

Nhìn cô vô hồn, Trang Tĩnh Tư thấy trong lòng bùng lên một mối lửa.

“Đừng vờ vịt nữa, mi tỉnh lại một chút cho ta nhờ, mi sắp chết rồi à?”

Nghe xong lời của cô, Cổ Hâm Hâm miễn cưỡng lên tinh thần một chút, gượng cười nói: “Xin lỗi, đã bắt mi nghe ta than phiền. Nói chuyện mi đi Ai Cập chơi được không?”

Nói đến việc này, nổi tức giận trong người Trang Tĩnh Tư xẹp xuống như quả bóng thủng, ngày đó bị tiêm một mũi, đến bây giờ cô vẫn còn cảm thấy đau!

“Ta không đi.” Sớm biết thế này thì lúc trước cũng đừng khua chiêng gõ trống thông báo cho cả thế giới biết cô đi Ai Cập rồi, không đi thành ra thấy xấu hổ.

Cổ Hâm Hâm trợn to đôi mắt tỏ sững sờ, kinh ngạc nhìn cô.

“Tại sao?” Gần hai tháng không liên lạc, cô còn tưởng rằng Trang Tĩnh Tư ở Ai Cập chơi vui đến mức quên cả đường về đâu!

“Hần có việc, đi Italy rồi.” Cô bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp.

Thấy thế, Cổ Hâm Hâm nhịn không được đưa ra nghi vấn trong lòng suốt thời gian qua, “Tiểu Tư, ta hỏi mi, rốt cuộc vì sao mi lại gả cho hần?” Như thế nào cô cũng không nghĩ tới cuối cùng Trang Tĩnh Tư lại gả cho hắc đạo, tuy rằng Thuần Tư đã giải thích rõ Tứ Phương không phải là hắc đạo, nhưng nhìn tác phong làm việc cùng bạn bè của Phong Kiếm Trì, thật sự rất khó thuyết phục người khác.

“Gả cho hần có rất nhiều chỗ tốt a!” Trang Tĩnh Tư trả lời thật sự suôn sẻ, còn đem lợi ích từng cái liệt kê ra.

“Tiểu Tư, cái này có khác gì mi đem mình đi bán?” Cổ Hâm Hâm tức giận nói, cô luôn biết Trang Tĩnh Tư ngu ngốc, nhưng cô không nghĩ cô ấy lại ngốc đến mức hết thuốc chữa thế này.

Oa! Hiển khi thấy Hâm Hâm tức giận nha! Trang Tĩnh Tư làm như đang ngắm nhìn kỳ quan thế giới, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn cô chăm chăm.

“Vậy mi có hay không... Có hay không...” Cổ Hâm Hâm ấp úng hỏi không ra câu.

Đợi lâu, Trang Tĩnh Tư không kiên nhẫn hỏi: “Có cái gì... không?”

“Chính là... Có hay không...” Cổ Hâm Hâm có chút mặt đỏ.

Trong phút chốc, Trang Tĩnh Tư cũng hiểu bạn mình đang nói cái gì, khuôn mặt lập tức đỏ bừng lên.

“Mi làm.” Cổ Hâm Hâm vừa nhìn liền hiểu rõ.

Trên thực tế, Trang Tĩnh Tư cũng không thật sự hiểu cái hâm hâm gọi là “Làm” có ý gì, nhưng theo bản năng cô liền liên tưởng đến ngày đó “Viên phòng”, thì là việc Phong Kiếm Trì chính cô.

“Ta không biết cái gì có làm hay không làm!” Cô cãi lại. Được rồi! Coi như Hâm Hâm nói đúng là sự kiện kia, cô cũng chỉ mới làm như vậy ngàn lẻ một lần mà thôi, hơn nữa còn là bị chính, căn bản không thể nói là cô “Làm”.

“Mi yêu hân sao?”

“Cái gì yêu hay không yêu a! Mi đừng làm ta buồn nôn được không?” Trang Tĩnh Tư giận giữ gào lên. Cô làm sao có thể yêu thủ lĩnh hắc đạo, chẳng qua là cô... Chẳng qua là lợi dụng hân thôi.

“Hân yêu mi sao?” Cổ Hâm Hâm bám riết hỏi đến cùng.

“Hân không thích ta!” Trang Tĩnh Tư gần như gào lên. “Bọn ta chẳng qua là theo như nhu cầu thôi, hân cần một người vợ, mà ta muốn tự do, chính là như vậy!” Cô nhẹ nhàng nói, nhưng trong lòng lại vì chính những lời mình vừa nói mà cảm thấy tức giận lại... Khó chịu?

Trời! Cô thật sự muốn cầm gậy gõ gõ lên đầu của mình! Những suy nghĩ điên rồ và cảm xúc lạ này đáng ra không nên xuất hiện, đều tại Hâm Hâm! Sao lại hỏi cái chuyện này!

Cô vô thức trốn tránh trách nhiệm, tóm lại là không muốn thừa nhận mình đối với Phong Kiếm Trì có bất kì cảm giác gì.

“Vậy bây giờ mi cảm thấy mi được tự do sao?”

“Ta...” Cô muốn nói có, lại nói không nên lời. Cô liberdade, nhưng mà, vì cái gì trong lòng cô cảm thấy nặng nề giống như đang mang một tảng đá, mà rõ ràng nó không hề tồn tại, bây giờ lại còn lớn hơn, cô, khiến cô cực kì khó chịu.

“Mi không có.” Cổ Hâm Hâm nói trúng tim đen. Thân thể liberdade, nhưng trái tim thì không liberdade.

Trang Tĩnh Tư lúc này thực sự muốn chạy ra ngoài phố.

“Hâm Hâm, hôm nay mi nói những chuyện này thật sự thực không thích hợp, sao mi lại hướng mũi nhọn vào ta? Bởi vì ta nói Hướng lão đầu rất già, cho nên mi ghi hận trong lòng với ta sao?” Cô buồn bực vuốt mái tóc rối, nóng nảy nói.

“Oh! Shit!” Cô xoa xoa huyệt Thái Dương, vì sự thất thường của bản thân mà giải thích, “Thực xin lỗi, Hâm Hâm, hôm nay ta cũng khó chịu, mi đừng khóc nữa.” Như thế nào ngay cả ta cũng xúc động muốn khóc mất.

“Không phải...” Cổ Hâm Hâm hốc mắt lại bắt đầu hồng lên. “Ta chỉ không hy vọng bọn mi đến khi làm mất đi mới biết cần quý trọng.” Giống như cô, giờ hối hận cũng không kịp rồi.

Tất cả mọi thứ thật đáng chết! Rốt cuộc hôm nay cô làm sao vậy?

“Cậu nói xem, có phải cô ấy đang trốn tránh mình hay không?” Phong Kiếm Trì mười ngón đan chéo đặt trên bàn, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Mình nghĩ chắc là không phải.” Trang Diệu Tư lắc đầu. Hân không cho rằng Tiểu Tư nhát gan đến mức phải lẩn trốn tên này, nói không chừng bây giờ con bé cũng không rõ tâm trạng của mình ý chứ!

Điều khiến Trang Diệu Tư để ý chính là, mấy ngày gần đây, Phong Kiếm Trì đã hỏi hân không dưới trăm lần vợ chồng chung sống chi đạo. Bây giờ làm thuộc hạ thật sự càng ngày càng khó khăn, còn phải kiêm chức, giúp đỡ tư vấn giải quyết chuyện gia đình.

Phong Kiếm Trì vì câu trả lời ngắn gọn của hân mà mà trừng mắt lườm hân một cái. Hân đã một tuần nay không nhìn thấy Tiểu Tư, mấy ngày nay cô mỗi ngày đi sớm về trễ, hơn nữa về nhà cũng không có vào phòng ngủ của bọn họ, nhiều khi hân thậm chí hoài nghi có phải cô mất tích hay không, nhưng mà, người hầu trong nhà lại nói mỗi đêm cô đều về nhà.

Thật sự là gặp quỷ! Hân tìm thế nào cũng không thấy cô?

Thành thật mà nói, không nhìn thấy vợ mình thực sự vui vẻ thật không vui, anh nghĩ rằng cô nhất định rất tức giận. Hân có chút khấn trương, nhưng cũng có một chút lo lắng, bởi vì nếu cô ấy thực sự tức giận, nó có nghĩa là trong lòng hân có một chút địa vị, dù sao có người phụ nữ nào chịu đựng được việc chồng

mình mang về một cô gái quần lấy chồng như con gấu koala đâu. Nhưng hấn lại lo lắng nếu cô ấy thực sự tức giận, hấn nên làm thế nào để xóa tan cơn giận của ấy, làm thế nào để giải thích lý do Olivia Duy Á lại theo hấn về nhà?

Ông trời ơi! Hấn lớn bằng từng này đã từng giải thích với ai về việc làm của mình đâu!

“Điều Tư, luận vai về cậu chẳng khác gì anh mình, chắc cậu cũng nên nghĩ biện pháp giúp mình giải quyết mới phải. Cậu và Tiểu Tư là anh em nhiều năm như vậy, chắc đã đoán ra trong đầu cô ấy đang nghĩ gì, cậu nói xem, có phải cô ấy đang giận mình?”

Trang Điều Tư nâng mi, có điều luật quy định anh trai phải giúp em gái giải quyết chuyện nhà? Hơn nữa, hấn cũng không dám nói hấn có hiểu Tiểu Tư nhiều hay không, mọi người đều nói cô gái hoài tình luôn thơ, theo hấn thấy, Tiểu Tư một bụng đều là mưu ma chước quỷ, làm cho người ta chưa chắc đoán được.

“Mình nghĩ Tiểu Tư cũng không phải trốn cậu, cũng không phải đang tức giận, gần đây sở dĩ nó thường ra ngoài, là vì một người bạn thân của nó đang thất tình, mỗi ngày nó đều đi cùng cô ấy.”

“Tại sao cậu không nói sớm?” Phong Kiếm Trì không vui lãnh lẽo lườm hấn một cái.

“Cậu đâu có hỏi a!” Trang Điều Tư đơn giản trả lời.

Phong Kiếm Trì bỏ qua việc thảo luận vấn đề này cùng hấn, hấn nghĩ mãi không ra, vợ hấn vui vẻ lại thú vị, vì sao lại có người anh nhảm chán đến mức này?

Bất đắc dĩ thở dài một hơi, hấn đem tâm tư trôi dạt nơi nào đó kéo về trên công việc.

Nhưng vào lúc này, trên hành lang truyền đến một hồi những tiếng bước chân lười biếng lại chậm chạp, mà tiếng bước chân từ trước đến nay chỉ có...

“Tiểu Tư!” Ngay sau đó hấn liền lao ra khỏi cửa.

Trang Tĩnh Tư bị tiếng mở cửa đột nhiên xuất hiện làm sợ tới mức trừng to mắt, há to mồm, tim đập cũng ngừng một khoảng thời gian.

Phong Kiếm Trì biết mình đang họa cô, hấn đi đến bên cạnh cô, vỗ nhẹ lưng của cô, giọng nói hết sức nhẹ nhàng: “Em đã về rồi!”

Trang Tĩnh Tư kéo ba hồn bảy vía về, trừng mắt lườm hấn một cái, nghĩ thầm, nói thừa! Không trở về cô sẽ đứng ở đây sao? Có phải gặp quỷ không?

Nhưng cô không nói gì, lườm hấn xong, cô vòng qua hấn muốn đi phòng ngủ, bởi vì cô thật sự quá mệt mỏi. Mấy ngày nay đi cùng Cổ Hâm Hâm, cô mới biết được phụ nữ yêu đàn ông sẽ chết đi sống lại đến mức nào.

Vì Hướng lão đầu kia, Hâm Hâm cả ngày đều không lên lớp, mà cô lại không muốn để cho Tiểu Lam đang mang thai và Phán Phán đang gây dựng sự nghiệp biết, cho nên, cô không việc làm đương nhiên muốn tìm lên hết thầy, cùng Hâm Hâm lên núi xuống biển, tiêu sấu cho cô!

Đáng tiếc không có hiệu quả! Cho dù mỗi ngày cô đều khuyên can, mệt đến đứt hơi, Cổ Hâm Hâm vẫn vô cùng uể oải, ý chí tinh thần sa sút.

Hôm nay thật không dễ dàng Hướng lão đầu đến tìm Hâm Hâm, cô mới có thể về nhà ngủ một chút, nhưng vừa về đến liền chạm ngay phải tên quỷ đáng ghét này! Cô càng nghĩ càng giận, tuy rằng một tuần lễ không hấn, nhưng hình ảnh hấn không lúc nào không ở trong đầu cô, giống như U Linh, hại cô cho là mình trúng tà.

Có vẻ như hấn khá thư thái, còn vẻ mặt cười hi hi, thật sự là tức chết cô! Một tuần lễ không gặp cô, chẳng lẽ hấn cũng sẽ không lo lắng một chút cho cô sao?

Cô rõ ràng là đang tức giận!

Phong Kiếm Trì quay đầu trách móc nhìn Trang Tĩnh Tư một cái nhún vai cũng không có.

“Tiểu Tư, làm sao vậy? Có phải em không vui? Ai chọc giận em sao?” Hấn lấy lòng hỏi.

Đúng vậy a! Cô không vui, mà hấn chính là đầu sở gây nên.

Nhưng cô vẫn không nói chuyện, bởi vì cô không còn sức nói chuyện, tuy rằng bây giờ cô rất muốn hét chói tai với hắn, cũng rất muốn khóc, nhưng mà, chuyện quan trọng nhất cô muốn làm vẫn là ngủ.

“Tiểu Tư, tại sao không nói chuyện vậy?” Hắn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn đang rũ xuống, nóng vội hỏi.

Ông trời ơi! Tin cô đi, cô thật sự rất muốn nói chuyện, thậm chí chửi mắng hắn một chút, chỉ là cô thật sự quá mệt mỏi, mệt đến ngay cả sức mắng người cũng bị mất, cho nên với hắn chỉ có thể vô cùng “nhỏ nhẽ”, vô cùng “dịu dàng” nói: “Tôi muốn... ngủ quá...” Sau đó đóng một tiếng, đầu cô chui trong ngực hắn.

Khi hắn còn chưa hiểu lúc trước đã xảy ra chuyện gì, cô đã phát ra tiếng hít thở đều đều rồi.

8. Chương 7

Chương 7

Trải qua hai mươi ba giờ lại năm mươi bảy phút “Điều dưỡng”, cuối cùng Trang Tĩnh Tư cũng tỉnh lại vào bảy giờ tối ngày hôm sau, cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn, sáng khoái, tóm lại, chỉ có một từ duy nhất diễn tả cảm giác này chính xác nhất —— thỏa mãn! Thỏa mãn đến chết đi được!

A? Có điểm gì là lạ, tại sao cô lại ở trong phòng này?

Cô bắt đầu nhớ lại trước khi mình ngủ đã xảy ra chuyện gì, đúng đó! Hình như cô đang ngủ gật trên hành lang, đều do tên Phong Kiếm Trì kia nói nhiều, không cho cô quay về phòng ngủ.

Cô kích động nhảy xuống giường. Phòng này cô đã muốn “Nhượng hiền” cho hắn cùng mỹ nữ kia, sao hắn còn đem cô tới nơi này làm gì?

Hừ! Người ta nói ngựa tốt không chịu thua, nếu phòng đã muốn nhường cho người khác, cô đương nhiên sẽ không cần quay lại a! Cô mới...

Không phải người không có chí khí như vậy nha!

Cô cao ngạo ngẩng đầu, cổ kéo dài thật dài, muốn cho Phong Kiếm Trì biết cô rất “Kiêu ngạo”. Nhưng khi cô vừa mở cửa phòng, chợt nghe đến dưới lầu truyền đến giọng một nam một nữ, cô nhanh chóng trốn sau Trụ Tử (cây cột) sau, cách lan can nhìn xem.

“Tại sao anh có thể cho người đàn bà kia ngủ trong phòng của chúng ta?” Mỹ nữ Latin đau lòng khẽ hét nhỏ, giữa đôi mắt to sâu thẳm tràn ngập nước mắt.

Ài! Mỹ nữ chính là mỹ nữ, ngay cả cãi nhau với người ta cũng đẹp đến như vậy.

“Anh không phải cố ý, nhưng cô ấy tốt xấu gì cũng là vợ anh, chẳng lẽ em muốn anh đuổi cô ấy đến ngủ phòng khác sao?”

A Trì đáng thương, hắn nhất định rất khó xử!

“Nhưng mà, anh đã đồng ý với em nhanh chóng ly hôn với cô ta, lấy em làm vợ!” Latin mỹ nữ rưng rưng chỉ trích.

“Bây giờ chưa phải lúc, hơn nữa các trưởng lão sẽ không đồng ý như vậy.” Phong Kiếm Trì buồn bực lấy tay cào cào tóc của mình.

“Vậy anh có thể bức cô ta ly hôn với anh a!” Ngón tay nhỏ nhắn của mỹ nữ Latin đột nhiên hướng tới vị trí của cô, cao giọng nói.

Trang Tĩnh Tư bị dọa rụt về phía sau Trụ Tử (cây cột). Má ơi! Cô còn tưởng rằng bị phát hiện, nhưng mà nhìn không được tò mò, cô lại trộm rướn cổ lên nhìn trộm tình hình dưới lầu.

“Nói nhỏ thôi, cô ấy đang ngủ, nếu bị cô ấy nghe được thì nguy rồi.” Phong Kiếm Trì lấy ngón trỏ đặt lên môi, làm bộ muốn cô ta nói nhỏ thôi.

Không còn kịp rồi, cô đã nghe thấy hết.

“Em chịu không được nữa rồi.” Mỹ nữ Latin khó sống lắc đầu, lọn tóc xoăn dài như gợn sóng nhấp nhô.

Thật sự là khổ cực, được rồi! Cô sẽ thành toàn bọn hấn là được chứ gì, cô chủ động yêu cầu ly hôn, những trưởng lão kia sẽ không phản đối chứ! Dù sao cần mắng cũng là mắng cô, cô sớm đã thành thói quen, giúp cho bọn họ người có tình sẽ thành người một nhà đi! Tuy rằng trong lòng ê ẩm, Trang Tĩnh Tư vẫn ra quyết định.

“Xin lỗi, anh sẽ mau chóng thoát khỏi cô ấy.” Phong Kiếm Trì đi đến bên cạnh ôm lấy mỹ nữ Latin, dịu dàng an ủi. Mà mỹ nữ Latin thì vui đầu vào trong lồng ngực của hấn khóc đến thực thương tâm.

Cũng nhìn không được nữa, lén lút chuồn về phòng, nhanh chóng thay quần áo, từ cửa sau rời đi.

Trang Tĩnh Tư vừa đi vừa trầm tư, đến bây giờ cô vẫn không hiểu cảm giác đau đớn trong lòng này là cái gì, có lẽ cô phải đến hỏi hỏi Hâm Hâm mới được.

Cô miễn cưỡng khởi động chiếc xe yêu của mình —— 90 CC “Tiểu Bình Quả”. Đáng lẽ vừa tỉnh ngủ tinh thần phải hưng phấn mới đúng, nhưng sau khi nghe đối thoại của bọn họ, cô lại thấy vô cùng mệt mỏi.

Trên thực tế, bọn họ vừa nói tiếng Italy, cô nửa câu cũng nghe không hiểu, nhưng mà, cô tin tưởng năng lực lý giải của mình, đoán nội dung câu chuyện của bọn họ, mặc dù không đúng lắm nhưng cũng không sai khác mấy.

Cô nên hy sinh bản thân, tác thành cho người khác mới là người cao thượng. Cô tự nói với mình như vậy, hướng chi, đây đâu thể gọi là hy sinh à, không phải sao?

Chẳng qua, vì cái gì... Cô không muốn tác thành cho bọn họ một chút nào? Từ khi nào cô lại biến thành người vừa keo kiệt lại nhỏ mọn như vậy? Cô không phải luôn luôn hào phóng sao? Nhưng tại sao cô lại tuyệt đối không muốn nhường hấn cho người khác?

Trang Tĩnh Tư, sao mi lại biến thành như vậy? Phải hào phóng một chút, hào phóng một chút! Cô không ngừng ở trong đầu nhắc nhở chính mình.

Trang Tĩnh Tư đi đến chỗ Cổ Hâm Hâm ở, vừa rồi cô dọc đường đi đều không yên lòng, nhiều lần thiếu chút nữa xảy ra tai nạn, vì trong đầu cô không ngừng hiện lên hình ảnh Phong Kiếm Trì đang ôm mỹ nữ Latin kia, như thế nào cũng không đi cẩn thận được.

Cô xoa xoa mái tóc rối bù của mình, chỉ muốn thoát khỏi suy nghĩ nhiều người kia.

Sau khi đi thang máy lên lầu, cô dùng chìa khóa Hâm Hâm đưa cho cô mở cửa đi vào, chỉ thấy Hâm Hâm cuộn tròn người thành một cục, ngồi ngẩn người trước cửa sổ.

“Hâm Hâm?”

Rất lâu sau đó, Cổ Hâm Hâm mới hướng ánh mắt về phía cô, gương gao nở một nụ cười gần như không nhìn thấy.

Có chuyển biến tốt như vậy, trong lòng Trang Tĩnh Tư rất buồn, một ý nghĩ cũng dần dần thành hình trong đầu.

“Hâm hăm, ta quyết định ly hôn với hấn.”

Cổ Hâm Hâm nghe vậy, ánh mắt trống rỗng dần dần có tiêu cự, cô nhẩn mi lại, khó hiểu hỏi: “Vì cái gì?”

Trang Tĩnh Tư nhún nhún vai.”Hấn có con với người phụ nữ khác.” Nói ra vô cùng thoải mái, trong lòng lại chưa sót không thôi.

“Hấn không yêu mi?” Cổ Hâm Hâm sững sờ hỏi.

“Đừng choáng váng, nếu không phải vì mấy điều nội quy kia, hấn sẽ không lấy ta!” Trang Tĩnh Tư tự mình hiểu lấy.

“Mi không yêu hấn?” Cổ Hâm Hâm lại hỏi.

Trang Tĩnh Tư lặng đi một chút, chợt bật cười, cười đến vô cùng thoải mái, cười đến hết sức khoa trương.

“Ta xin người, sao ta có thể yêu hần? Nếu không phải hần nói sẽ giúp ta có cuộc sống tự do, làm sao ta có thể gả cho hần?” Cô gần từng tiếng hết sức chắc chắn, nhưng nghe trong tai mình lại thấy cực kỳ giả dối. Cô không biết mình đang nói cho ai nghe, có lẽ cô là nói cho Hâm Hâm nghe, nhưng lại giống như đang thuyết phục chính mình.

“Tốt lắm, đừng nói này đó.” Cô dùng sức phát phát tay, giống như muốn mượn động tác này đem Phong Kiếm Trì trong đầu xóa đi. “Chờ sau khi ta ly hôn, chúng ta cùng đi Ai Cập nha!” Cô luôn luôn muốn đi Ai Cập, mà cô cũng tin tưởng hần sẽ giữ lời hứa, không nghĩ tới sau khi hần trở về từ Italy, cái gì cũng đều quên hết.

Cổ Hâm Hâm đỏ mắt, dùng sức gật đầu. Cô biết Trang Tĩnh Tư luôn rất lo lắng ình, cũng biết mình cuối cùng cần đi ra ngoài, có lẽ sau khi đi Ai Cập, cô sẽ quên hần rất nhanh...

“Ai, đừng khóc a! Đứa ngốc.” Trang Tĩnh Tư xoa xoa khuôn mặt non nớt của cô.

Đi ra ngoài... Cô cũng nên đi ra khỏi thế giới của Phong Kiếm Trì.

Phong Kiếm Trì ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách, tuy rằng trên tay cầm tờ báo, nhưng tâm tư lại không ở trên báo, hần liên tiếp quay đầu lại xem đồng hồ trên tường, lại nhìn ra cửa, nhưng trước sau không thấy người hần đang chờ.

Ngay khi hần đang tính đi ra ngoài, dọc đường tìm kiếm một người thì cuối cùng cánh cửa cũng có điểm dịch chuyển. Hần biết là cô, cho nên, hần nhanh chóng giúp cô mở cửa.

Cửa vừa mở ra, nhìn thấy hần nét mặt Trang Tĩnh Tư đứng ở ngoài cửa có chút đại ra, hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý đối mặt với hần.

“Tiểu Tư, anh có chuyện muốn nói với em.” Khó có được lúc Phong Kiếm Trì lấy thái độ nghiêm túc nói với cô, hần cảm thấy hần cần phải nói chuyện với cô, nói cho cô biết cô về muộn khiến hần lo lắng rất nhiều, mà cô thậm chí cả điện thoại cũng không gọi!

Thật là đúng lúc, cô cũng có chuyện cần nói với hần!

Cô gật gật đầu. “Tôi cũng có chuyện muốn nói với anh.” Giọng nói rất hiếm khi được nghiêm chỉnh như bây giờ.

“Chúng ta trở về phòng nói đi!”

“Oh!”

Đi vào cửa, Trang Tĩnh Tư có chút xấu hổ. Dù sao ở trong suy nghĩ của mình, nơi này đã không phải là phòng “Cô”.

“Tiểu Tư, ngồi bên này a!” Phong Kiếm Trì đứng ở cạnh cửa gọi, không có ý định vào phòng cô.

Trang Tĩnh Tư kiên trì xuyên qua phòng khách, tiến vào phòng ngủ, không đếm xỉa đến hần vỗ vỗ bên cạnh giường ý bảo cô ngồi, cô đi thẳng ghế tựa trước bàn trang điểm ngồi xuống.

“Tôi ngồi ở đây là được rồi.”

Phong Kiếm Trì nhận thấy hành vi của cô có chút quái dị, lập tức nghĩ đến lời cô nói có chuyện muốn nói với hần lúc trước, vì thế hần mở miệng nói: “Em có chuyện gì muốn nói với anh?”

“Anh, anh nói trước đi!” Cô lại đá về cho hần.

“Được rồi!” Phong Kiếm Trì thở dài, lại nói: “Tiểu Tư, gần nhất em thường rất khuya mới về nhà, khiến anh thực lo lắng.”

Trang Tĩnh Tư thần sắc quái dị nhú mảy. Hần đang lo lắng cô? Vì cái gì?

“Taekwondo của tôi rất lợi hại, người xấu không dám động đến tôi đâu.” Nói xong, cô còn lấy tay vỗ ngực ra vẻ hùng dũng.

Phong Kiểm Trì sớm biết rằng cô sẽ nói như vậy, nhưng hấn vẫn không yên lòng.

“Dù sao em cũng là con gái, nếu người xấu dùng thủ đoạn ti tiện, em cũng không phòng được.”

“À!” Trang Tĩnh Tư có chút hoang mang. Đối với sự quan tâm của hấn, cô không biết nên hiểu là hấn quan tâm cô, hay là quan tâm “vợ” hấn, song, cô tin tưởng hấn là về sau.

“Sau này nếu muộn về nhất định phải gọi điện thoại cho anh, anh đón em, biết không?” Hấn quan tâm dặn dò.

“Sau này sẽ không.” Bởi vì bọn họ sẽ ly hôn, vậy hấn cũng không cần tiếp tục lo lắng cho cô nữa, hấn nên quan tâm vợ tương lai của hấn thì hơn.

“Vậy là tốt rồi. Đúng rồi, em có gì muốn nói với anh?”

“Tôi muốn... Tôi đã nghĩ rất lâu, về chuyện này, tôi rất nghiêm túc suy nghĩ rất lâu rồi, mới nghĩ một cách giải quyết tốt cho cả hai chúng ta...”

“Tiểu Tư, nói điểm chính.” Ngữ khí cô như vậy khiến cho hấn cảm thấy rất không yên tâm, cho tới bây giờ cô nói chuyện chưa từng ngoan ngoãn như vậy.

“Chúng ta ly hôn đi!” Cô rốt cục nói ra.

Nghe vậy, nét mặt Phong Kiểm Trì hiện lên vẻ không thể tin, sợ hãi, không biết phải làm sao, phần nộ, nhưng mà, hấn chỉ hỏi một câu nói, “Vì cái gì?” Hấn muốn biết đáp án, coi như thật sự sẽ mất đi cô, hấn cũng phải biết rằng hấn sai ở chỗ nào.

Trang Tĩnh Tư lần đầu tiên chứng kiến gương mặt lạnh kìa trong thời gian ngắn mà biến hóa ra nhiều vẻ mặt như vậy, nhưng cô không có tâm tình thương thức, chỉ vì hình như cô thấy trên mặt hấn vẻ... Thương tâm?

Phải không? Hấn thương tâm sao? Hấn luyến tiếc cô sao? Có lẽ cô hoa mắt chẳng?

“Ách... Anh cũng biết, tôi lấy anh là bởi vì anh đồng ý cho tôi cuộc sống tự do, mà anh cưới tôi cũng là bị ép buộc, anh bây giờ đã có người trong lòng, tôi đương nhiên rất ngại tiếp tục làm kìa đà cản trở hai người, cho nên, tôi quyết định ly hôn với anh, cho anh đi cưới mỹ nữ Italy!” Cô càng nói càng lớn tiếng, càng nói càng hỏa, cực kỳ tức giận mình đang bày ra bộ dạng hèn nhát này.

Bây giờ là cô vĩ đại tác thành cho hấn nha! Cô tại sao giống như tiểu tức phụ cùng hấn giải thích nhiều như vậy? Hấn là hấn phải khóc quỳ gối trước mặt cô cảm tạ đại ân đại đức mới đúng của cô, sao hấn bày ra cái mặt cứt thể kia?

Thấy sắc mặt cô càng ngày càng thối, trong đầu hấn chỉ còn lại một suy nghĩ —— cô có phải có hiểu lầm gì hay không?

“Có phải tôi rất nhân từ không? Mau cảm cảm ơn tôi đi!” Thấy hấn không nói chuyện, tâm tình của cô càng kém, ngẩng cao đầu, không cho hấn nhìn ra mắt mắt trong lòng cô.

“Olga Duy Á đúng là rất đẹp.” Phong Kiểm Trì chậm rãi nói.

“Đúng vậy! Không phải tôi đang muốn thành toàn cho hai người sao?” Không muốn tiếp tục nghe hấn nói cô ta thật tốt, Trang Tĩnh Tư tức giận nói.

“Có thể lấy được cô ấy là chuyện thực hạnh phúc.” Đáng tiếc hấn đối với cô ta một chút hứng thú cũng không có.

“Đúng rồi đúng rồi! Anh thực hạnh phúc!” Mẹ nó, ý của hấn không phải là nói cưới được cô không hay ho chút nào sao? Không biết cảm ơn là cái gì sao xú nam nhân!

Phong Kiểm Trì đã xác định 90% là cô đánh ghen, nhưng cô bé ngốc nghếch này hình như còn chưa biết cô đã yêu hấn rồi, còn lớn mặt diễn tiết mục “Khổng Dung nhường lễ”.

“Nhưng mà, có chuyện khiến anh cảm thấy rất phức tạp.” Hấn giả bộ bối rối nói.

“Cái gì?” Cô không kiên nhẫn hỏi.

“Các trưởng lão nhất định sẽ không đồng ý chuyện chúng ta ly hôn.”

“Làm sao anh lại ngốc như vậy? Chúng ta không tiền trăm hậu tấu sao? Nếu sự việc bại lộ, anh đổ hết trách nhiệm lên đầu tôi, dù sao đến lúc đó tôi cũng ở Ai Cập rồi, muốn mắng cũng là chuyện sau này.” Cô ra sức nói, nhưng thấy có vẻ không đúng, lại sửa lời nói: “Coi như bọn họ biết thì thế nào? Anh là thủ lĩnh nha! Sợ gì? Thủ lĩnh hắc đạo sợ đông sợ tây, vậy sao coi là anh hùng... Không phải, sao có thể coi là người của hắc đạo?” Đột nhiên nghĩ đến hắc đạo vốn không phải là anh hùng hảo hán gì.

“A! Em thật thông minh.” Hắc giả cười nói. Không nghĩ tới ngay cả điểm ấy cô cũng giúp hắc nghĩ.

“Hix!” Cô nguýt hắc một cái, cho hắc thấy vẻ khinh thường của mình, thật ra đối với sự khích lệ của hắc trong lòng cũng có chút toan tính, cô cũng cảm thấy tâm tư của mình càng ngày càng kín đáo.

“Em thật sự muốn đi Ai Cập như vậy sao?” Thật ra hắc không quên lời hứa của mình, chỉ là, Olga Duy Á đến Đài Loan làm khách, hắc cũng không thể mặc kệ cô ta, cho nên, hắc tính toán đợi Olga Duy Á quay về Italy sau đưa cô đi, không nghĩ tới cô đã đợi không kịp.

“Ừ.” Cô tùy ý gạt đầu, không muốn tiếp tục đề tài này. Vừa nghĩ tới Ai Cập, cô sẽ nghĩ tới hắc không thực hiện lời hứa, vừa nghĩ tới hắc quên lời hứa của hắc với cô, liền nhắc nhở cô hắc không coi trọng cô đến mức nào, điều này làm cho trong lòng cô đau đau, rất khó chịu.

“Chỉ là, còn có một việc càng làm cho anh cảm thấy phiền não.” Nhìn ra thất vọng của cô cùng vẻ né tránh, hắc lập tức lại nói xảy ra vấn đề.

“Vấn đề của anh thật đúng là nhiều, xin anh nói một lần cho xong được không?”

“Chính là...” Hắc nhìn bụng của cô. “Em mang thai.” Hắc nói vô cùng chắc chắn.

“Cái gì?” Cô lập tức thét chói tai. Nói đùa gì vậy, vì sao cô lại mang thai? Tại sao cô lại không biết? “Tại sao tôi lại mang thai?”

“Chúng ta có viên phòng, viên phòng thì sẽ mang thai a!” Cô rốt cuộc có học khóa giáo dục giới tính không vậy? Ngay cả việc này cũng không biết!

“Anh gạt người!” Cô cảnh giác nhìn hắc, kỳ thật trong lòng đã có chữ tám phần tin tưởng.

“Anh cần gì lừa em?” Phong Kiếm Trì nhún vai, làm bộ giả trẻ không gạt.

“Dù sao... Dù sao việc này với chuyện chúng ta ly hôn cũng không có quan hệ!” Cô cứng miệng nói.

“Tại sao lại không có quan hệ gì? Anh không thể để con của anh lưu lạc bên ngoài.”

“Con sẽ không lưu lạc bên ngoài, tôi sẽ chăm sóc nó thật tốt.” Cô lớn tiếng phản bác. Hắc dám cả gan xem thường cô, tốt xấu cô cũng đã là mẹ trẻ con, làm sao có thể không chăm sóc con mình?

“Trẻ con nhất định phải ở trong gia đình hoàn thiện, bằng không rất dễ lầm đường lạc lối.”

“Sẽ không! Tôi sẽ không để cho con lầm đường lạc lối.” Hừ! Dù cho hắc nói cô không thể nào làm một người mẹ tốt, cô càng muốn cho hắc thấy, cho hắc biết một mình cô cũng có thể nuôi dạy được một đứa con ngoan.

“Đừng nói nữa, anh thấy hay là chúng ta không cần ly hôn đi!” Hắc giả bộ chịu nhịn bỏ những thứ yêu thích.

“A?” Trang Tĩnh Tư ngây dại, sao hắc dễ đổi ý như thế? Vì hắc người yêu mến, không phải hắc nên đấu tranh đến cùng sao? Huống chi hắc căn bản không cần phải đấu tranh, hắc chỉ cần nhận lòng “Hảo tâm” của cô là được rồi, thế nhưng hắc lại tự bỏ quyền, đây là chuyện gì?

“Đi thôi! Chúng ta đi tắm.” Hắc chuyển đề tài.

“A! Tôi đi ra ngoài trước.” Hôm nay cũng đủ mệt rồi, cô cũng phải đi tắm một cái, sau đó vui sướng ngủ một giấc. Chẳng qua, cô sợ mình không ngủ được, nghĩ đến đứa bé trong bụng, cô liền nhịn không được muốn cười trộm. Là con của hắc và cô! Cô không biết mình mong chờ có đứa bé như vậy.

Phong Kiếm Trì giữ chặt cô.

“Anh là nói chúng ta cùng nhau tắm.”

“Vì sao?” Cô kêu to.

“Em quên trong bụng em bây giờ đang có cục cứng, làm chuyện gì đều phải cẩn thận một chút, nếu em không cẩn thận trượt chân trong phòng tắm thì nguy rồi.” Hấn mặt không đỏ hơi thở không gấp nói.

“Nhưng mà cũng không cần khoa trương như vậy chứ?” Cô tin lời hấn nói, nhưng vẫn còn có chút kháng cự.

“Cẩn thận vẫn hơn, hơn nữa, anh nghe nói cục cứng trong bụng có thể cảm nhận được tâm tình cha mẹ, nếu hai chúng ta càng thân mật, cục cứng mới có thể khỏe mạnh lại vui vẻ.” Những lời này cũng chỉ có lừa được cô mà thôi.

“Thật ư?” Cô ngạc nhiên hỏi, nghĩ thầm điều này thật sự quá thần kỳ.

“Thật.” Hấn nghiêm túc trả lời.

Vì nghĩ muốn cục cứng khỏe mạnh và vui vẻ, Trang Tĩnh Tư ngây ngốc bị hấn quẹo vào phòng tắm, tắm lên tắm lên, liền tắm tới trên giường.

Nằm trên giường, hai người đều có tâm sự riêng.

Trang Tĩnh Tư một lòng nghĩ muốn cho cục cứng khỏe mạnh lại vui vẻ, cho nên, cô đổ mặt tùy ý để hấn tác quái trên người cô.

Mà hấn thì nghĩ, cho dù hiện tại cô không có mang thai, thì trong thời gian ngắn nhất hấn cũng phải làm cho cô mang thai, như vậy mới có thể tiếp tục lừa cô.

Bây giờ ngoài việc hấn thấy vợ mình hấp hấn bởi vẻ bề ngoài, còn có thêm một điểm nữa, đó là thực ngực, tuy nhiên, càng ngực thì đùa càng vui.

Ai! Hấn đùa cô đến nghiện mất rồi, đời này sợ là bỏ cũng không bỏ được.

Trang Tĩnh Tư sững sờ ngồi ở trên giường, trong lòng lại chửi mình ngàn vạn lần lần. Chết tiệt! Ngày hôm qua rõ ràng nói cần ly hôn, như thế nào liền cùng hấn nhảy lên giường, trình diễn tiết mục “Viên phòng”? Cần biểu hiện thân mật có rất nhiều phương pháp, không cần phải thân mật đến giường chứ?

“Làm sao vậy?” Phong Kiếm Trì đi vào phòng liền nhìn thấy vẻ mặt cô thiên biến vạn hóa.

Ánh mắt Trang Tĩnh Tư tràn đầy oán khí bắn về phía hấn, quyết định đem toàn bộ tội lỗi đều đổ lên người hấn. Cô nhanh chóng kéo chăn che thân thể trần như nhộng của mình, vẻ mặt đề phòng lườm hấn.

“Sao lại thế này?” Phong Kiếm Trì đẩy áp hứng thú nhìn lại cô, đem bữa sáng tình yêu nóng hổi trên tay đặt ở tủ đầu giường, ngồi ở cạnh giường hỏi.

“Tôi cảnh cáo anh! Anh tốt nhất không cần tiếp tục... Tiếp tục... . . . Như vậy.” Cảnh cáo của cô khi đang mặt đỏ tim đập khiến tuyên cáo thất bại.

“Oh ——” Phong Kiếm Trì kéo thật dài thanh âm, trên thực tế hoàn toàn không đem cảnh cáo của cô để trong lòng.

Cô cho là hấn đã hiểu và đồng ý lời cô nói, nhất thời lơ lửng đề phòng, cuộn chăn leo đến bên cạnh hấn, giật nhẹ áo ngủ của hấn nói: “Anh ra ngoài trước có được không?”

“Vì sao anh phải ra ngoài?” Cô nhóc này lại đang có cái chủ ý quái quỷ nào đây?

“Anh là đồ ngốc sao? Anh không ra ngoài, sao tôi thay quần áo được a?” Cô như là chịu không nổi sự ngu ngốc của hấn, lườm hấn một cái, sau khi nói lỏng đề phòng, khẩu khí của cô lại khôi phục đúng tiêu chuẩn “phong cách Trang Tĩnh Tư”, rất sắc!

“Anh không biết là cần phải làm thế.” Hấn bận tới mắt mà vẫn thông dong nói, còn thoải mái nằm xuống, ngáp một cái.

“Cái gì gọi là không cần phải?” Cô nóng nảy quát.

“Tiểu Tư, chú ý dưỡng thai, em đang dọa cục cứng đó.” Phong Kiếm Trì không đồng ý lắc đầu, nhắc nhở cô.

“A!” Trang Tĩnh Tư hồi hận khê khê một tiếng, ở trong lòng trộm giải thích với cục cưng, con à! Mẹ không phải cố ý, không phải dọa con, sau khi sinh ngàn vạn lần đừng biến thành một đứa trẻ hư, biết không?

“Em đang nói gì thế?” Nhìn cô trong miệng lẩm bẩm, hần tò mò hỏi.

Mặt cô vênh lên, kiêu ngạo nói: “Anh không được chọc tức tôi, tôi muốn sinh một đứa trẻ ngoan nhất thế giới.” Cô tuyên bố lời thề son sắt.

Hần giống như nghe được đầm rồ rồ hang hổ, thiếu chút nữa không điên cuồng cười ra tiếng. Có người mẹ như cô, nguyện vọng này chỉ sợ rất khó đạt được.

“Được được, vậy em nhất định phải cẩn thận chú ý dưỡng thai nha!” Cố nén ý cười trong lời nói, nghe thật sự không có thành ý chút nào.

“Hừ!” Trang Tĩnh Tư dùng sức mũi phun ra một hơi.

Cô biết hần đang chờ xem chuyện cười của cô, cô sẽ không để cho hần đạt được ý nguyện đâu! Cô tuyệt đối sẽ sinh ra một đứa trẻ ngoan nhất thế cho hần xem, chờ xem!

“Em đã đói chưa? Có muốn ăn chút gì không?” Phong Kiếm Trì bưng bữa sáng thơm ngào ngạt lên dụ dỗ cô, dời sự chú ý của cô.

“Hừ!” Trang Tĩnh Tư rất có cốt khí sau khi ngoảnh mặt, tầm mắt lại không kìm nổi trộm liếc về phía thức ăn, còn lặng lẽ nuốt nước miếng.

“Em không ăn sao? Thật đáng tiếc, vậy anh không khách khí.” Hần cầm lấy sandwich vị cá cắn một miếng lớn.

Trang Tĩnh Tư lại nuốt nước miếng, lại làm bộ như chẳng hề để ý nói: “Ai thèm! Tôi nhờ đầu bếp làm giúp tôi một phần điểm tâm sáng ngon hơn của anh gấp trăm lần!” Nói xong, cô liền cầm lấy điện thoại gọi cho đầu bếp, cô tối hôm qua không bữa tối, bây giờ đói bụng đến mức ngực đã dính lại với lưng rồi.

Phong Kiếm Trì thì chậm rãi ngăn cản cô, “Không cần, hôm nay đầu bếp nghỉ phép.”

“Anh gạt người!” Cô lập tức gọi điện thoại hỏi người giúp việc, lại có được đáp án giống lúc trước, cô lập tức đem mũi nhọn chuyển hướng đến cái kẻ đang cười với vẻ mặt vô tội kia. “Anh cố ý đúng không?”

“Cái gì cố ý?” Hần bày ra vẻ mặt không biết.

“Anh cố ý cho đầu bếp nghỉ!” Cô cao giọng nói.

“Sao anh lại có thể làm cái việc đấy? Hần muốn nghỉ phép, anh cũng không thể không cho hần nghỉ?”

Tuy rằng biết rõ hần là cố ý, chính là muốn lấy cô làm trò cười, nhưng cô vẫn rất không có chí khí nhìn theo bữa sáng nóng hôi hổi, thơm ngào ngạt trên tay hần mà chảy nước miếng.

“Em đói bụng sao?” Hần lại hỏi một lần.

Cô không trả lời, không rõ hần có ý đồ gì, cô ngàn vạn lần không thể khuất phục sự dụ dỗ của hần, nếu không sẽ bị hần chế nhạo.

“Có muốn ăn không?” Hần đem đĩa bánh quơ quơ trước mặt cô.

Chính là... Trang Tĩnh Tư luôn luôn không chịu nổi đói, không đến năm giây, lý trí của cô liền khuất phục cái bụng.

Cô thật cẩn thận quan sát hần trong chốc lát, mới nuốt nước miếng nói: “Tôi muốn ăn.”

Thần thánh ơi! Xin tha thứ cô làm vậy vì khôn còn cách nào khác, cô cam đoan đợi cô ăn no xong sẽ lập tức đem nhân cách tìm trở về, nhưng không phải là bây giờ, bây giờ với cô mà nói quá khó khăn.

“Cô bé ngoan, gọi một tiếng chồng đi.” Đúng là mượn gió bẻ măng, tuy rằng hần không tin cô sẽ nghe lời để mặc hần cướp bóc.

Phản ứng của cô là lấy ga giường trùm kín thân thể, cho hần một cái nhìn xem thường, xoay người đi vào phòng tắm.

Phong Kiểm Trì chặn cô lại đúng lúc cô bước vào cửa phòng tắm.

“Đùa thôi mà, em giận sao?” Hấn có điểm lấy lòng hỏi.

“Tôi nào dám tức giận với hắc đạo đại ca anh? Chọc đến anh, làm không tốt ngày nào đó bị giết chết cũng không biết.” Cô nói nhảm xong, nuốt xuống mấy câu chữ thô, tránh dạy hư cục cưng trong bụng.

Lời này từ miệng cô nói ra, thật sự là rất có “hiệu quả gây cười”, chẳng qua đương nhiên hấn không có can đảm bật cười.

Hấn lôi cô ngồi trên giường, ân cần hầu hạ cô ăn điểm tâm.

Trang Tĩnh Tư chưa bao giờ để bụng, cô không khách khí ăn như hổ đói, miệng đút đầy thức ăn, ánh mắt vẫn không quên theo dõi hấn, như là sợ hấn sẽ tranh giành thức ăn với cô vậy.

“Tiểu Tư, ăn từ từ thôi, không ai tranh của em đây.” Nhìn cô ăn giống như quỷ đói, hấn rất sợ cô sẽ nghẹn chết mất.

Hiển nhiên cô hoàn toàn không đem lời của hấn nghe vào tai, vẫn dùng cách không muốn sống liều mình nhét thức ăn vào miệng.

“Tiểu Tư!” Hấn đem khay bưng ra khỏi trước mặt cô.

“Ừm ừm...” Trong miệng cô nhồi đầy thức ăn, mơ hồ kháng nghị, dùng cả tay chân muốn cướp khay về.”Ừm ừm ừm!” Trả lại cho tôi!

“Trừ phi em đồng ý ăn uống lịch sự một chút.” Hấn thở dài nói.

Cô không lịch sự ở chỗ nào? Nhưng... trái lại cô vẫn ngoan ngoãn gật đầu, gián tiếp thừa nhận mình không lịch sự.

Phong Kiểm Trì đem khay trả lại cho cô, thuận tay vuốt mái tóc của cô.

Lúc này Trang Tĩnh Tư gần như đem phần điểm tâm sáng của hai người ăn sạch, cô đột nhiên nghĩ đến cái gì đó nói với hấn: “Chút nữa anh giúp tôi đem đồ đặc của tôi đến phòng thứ nhất bên trái.” Hai người cùng dọn so với một người tất nhiên nhanh hơn, hơn nữa cô bây giờ là phụ nữ có thai, không thể làm lụng vất vả.

“Vì cái gì?” Hấn kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên là bởi vì tôi cần ở đây a! Làm sao anh lại ngốc như vậy?” Cô tức giận mắng hấn một câu.

“Vì sao em phải ở ở nơi này? Phòng của chúng ta ở trong này a!”

“Đúng rồi, tôi muốn nói cho anh biết, từ nay về sau anh không thể tiếp tục làm việc kia với tôi nữa.” Cô khó chịu nói.

“Loại việc kia là loại việc nào?” Hấn mờ ám hỏi.

“Chính là... Chính là việc ngày hôm qua!” Cô nói rất lớn tiếng, lấy đó che dấu sự xấu hổ của mình.

“A! Em nói viên phòng sao?”

Cái này khiến toàn bộ máu trong người Trang Tĩnh Tư đều hướng lên mặt, “Đúng rồi! Ngu ngốc.” Cô hét to.

“Không được a! Như vậy nếu sau này anh muốn viên phòng thì làm sao bây giờ?” Hấn ra vẻ buồn rầu hỏi.

“Anh không tới tìm Olga Duy Á của anh hả?” Lại nữa rồi, trong lòng cô lại toát ra một cảm giác ê ẩm, khiến cô không khỏi nhíu mi.

“Olga Duy Á quay về Italy rồi.”

Trang Tĩnh Tư đem lời giải thích của hấn tự đọc thành —— bởi vì Olga Duy Á đi vắng, không có cá thì tôm cũng tốt, đành phải lấy cô lên dùng nha!

Cô hít sâu một hơi.

“Anh muốn tìm ai là việc của anh, nhưng đời này anh cũng đừng nghĩ trèo được lên giường của tôi.” Cô nói được thực bình thản, nhưng tại sao cô lại cảm thấy muốn khóc thế này? Không phải cô đã nói với chính mình cần rộng lượng chúc phúc bọn họ rồi sao?

“Em biết anh với Olga Duy Á có ‘gian tình’ ?”

“Biết a!” Rõ ràng như vậy, ai mà không biết!

“Làm sao em biết?”

“Mấy ngày trước tôi nghe được hai người nói chuyện.” Ngày đó bọn hắn nói lớn tiếng như vậy, muốn không nghe cũng khó.

“Oh? Em hiểu được tiếng Italy?” Hắn có chút kinh ngạc.

“Không hiểu a!” Cô trả lời đương nhiên.

“Vậy em còn nói em ‘Nghe được’ sao?”

Đúng vậy! Cô nói cô nghe được, chứ chưa nói cô hiểu được.

“Hừ! Tôi chỉ cần liếc qua nét mặt hai người là biết hai người đang nói gì năng lực lý giải của tôi rất mạnh.” Vì thế, cô tự nhiên đem nội dung lời “dịch” từ ngôn ngữ cử chỉ cùng thái độ của bọn họ nói cho hắn biết. Chưa xong, còn vạ phần đặc ý nhìn của hắn hỏi: “Tôi đoán đúng chứ?”

Phong Kiếm Trì sau khi nghe xong, phản ứng là vùi đầu vào trong chăn, cả người run rẩy nghiêm trọng.

Cô không để ý đến hắn, chỉ cho là hắn làm thế do rối loạn thần kinh, cô như trước cứ thế phát biểu tuyên ngôn cao thượng, “Thật ra hai người không cần phải khó xử như vậy! Đến lúc đó nếu anh muốn ly hôn, chỉ muốn nói cho tôi một tiếng, tôi lập tức ly hôn với anh, đủ nghĩa khí đi!”

“Anh... Anh sẽ.” Thanh âm vẫn vô cùng run rẩy.

Hắn dứt khoát trả lời như vậy, làm cô nhăn mi lại, hắn một chút cũng không luyến tiếc sao?

Chỉ có Phong Kiếm Trì biết vĩnh viễn không có khả năng có ngày này.

9. Chương 8

Chương 8

Bởi vì xảy ra chuyện “Mang bầu”, cho nên, Trang Tĩnh Tư đành phải gọi điện thoại nói cho Cổ Hâm Hâm biết, sắp tới cô không thể ra nước ngoài.

Không biết vì cái gì, từ ngày Phong Kiếm Trì nói cho cô biết Olga Duy Á đã quay về Italy, tâm tình của cô luôn luôn rất HIGH, nhện không được lại chơi trò trước kia hay chơi.

“Tiểu Tư!” Giọng nói kéo dài thể hiện Phong Kiếm Trì vô cùng mất hứng. Trời ạ! May mắn cô không thật sự mang thai, nếu không con hắn sớm bị cô nhảy rơi mất. Nha đầu kia thật đúng là không biết trời cao đất dày, cô hiện tại “cho rằng” mình mang thai, mà vẫn còn làm chuyện thương tổn tới mình, nghĩ đến đây, cơn tức trong hắn nhện không được bốc cao.

“Dọa chết người! Làm sao vậy?” Cô hoảng sợ, tiếng hét so với giọng hắn còn lớn hơn.

“Làm sao vậy? Anh mới là người nên hỏi em đang làm gì!” Phong Kiếm Trì trầm mặt, đây là lần đầu tiên hắn chính thức cảm thấy tức giận đối với cô như vậy.

“Tôi đâu có làm gì? Chơi một chút cũng không được a! Keo kiệt!” Cô hất tóc sang hai bên má. Định so hung ác phải không? Trang Tĩnh Tư cô còn chút từng thua ai đâu đó!

“Chơi đùa? Em có biết như vậy có thể sẽ chơi rụng cái mạng nhỏ trong bụng em không?” Nếu như cô thật sự mang thai như lời hấn nói.

“Anh quát to thế để làm chi? Anh có biết là anh vừa dọa tôi không? Nếu làm cục cưng trong bụng tôi sợ rớt ra thì làm sao bây giờ?” Cô đem đứa nhỏ ra dọa hấn.

Rất tốt! Cô còn nhớ tới cục cưng, cô sợ cục cưng bị hấn dọa rơi, lại không sợ nhi đồng bị cô chơi rụng hả?

“Không cần anh dọa, cục cưng từ lúc em bắt đầu “Chơi đùa” trò không muốn sống kia đã bị em chơi rớt rồi.” Hấn lạnh lùng nói.

Trang Tĩnh Tư này mới giật mình hiểu ra mình đã phạm vào một sai lầm ngớ ngẩn, cuối cùng cũng mới hiểu hấn tức giận cái gì.

“A —— làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cục cưng không sao chứ?” Cô gấp đến độ chạy loạn xung quanh. Trời ạ! Cô không phải cố ý, cô thật sự đã quên mình mang thai, bởi vì hoàn toàn không có cảm giác gì, cho nên cô... Đã quên!

Phong Kiếm Trì không thể tin khi nhìn thấy bộ dạng hốt hoảng của cô, trong đầu hấn hiện lên một suy nghĩ, vì thế hấn to gan chứng thực, “Chẳng lẽ là... Em đã quên?” Chỉ mong vợ hấn không ngốc đến loại này.

Sự thật chứng minh, cô chính là ngu ngốc như vậy.

Cô đáng thương gật đầu, mắt hấn chứa đầy nước mắt, nước mắt cũng sắp thành giọt rơi xuống, chỉ là cô cố nén, cố gắng không cho nước mắt rơi xuống.

Làm sao bây giờ?” Cô gấp đến mức kéo tay hấn, muốn hấn nghĩ biện pháp.

Lần đầu tiên thấy bộ dạng nhu nhược yếu đuối của cô, cảm giác đau lòng và không nỡ ở trong tim hấn từ từ mở ra, thành từng vòng gợn sóng, càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn... Hấn không ngăn cản được loại cảm xúc này lan tràn.

Nhận biết này khiến cho hấn lâm vào chần động, hấn vẫn cho rằng cảm giác của hấn đối với cô là thích thú hơn là yêu, trên thực tế, từ trước tới giờ hấn cũng không nghĩ tới việc cùng với ai đó nói chuyện yêu đương, sợ dĩ hấn lấy cô làm vợ, hoàn toàn là bởi vì thích thú với tính cách hay thay đổi thú vị của cô.

Mà cô quả thực cũng không khiến hấn thất vọng, cuộc sống có cô, hấn mỗi ngày đều tuyệt luân vô cùng, nghe cô nói câu nào, làm một chuyện, nhìn vẻ mặt phong phú và ngôn từ cũng đủ để cho hấn vui vẻ cả ngày.

Nhưng mà, hấn chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày hấn sẽ... Yêu cô!

Trang Tĩnh Tư thấy hấn không nói tiếng nào, nghĩ đến cục cưng thật sự bị cô “Chơi” rớt, cố nén đã lâu nước mắt cũng không nhịn được nữa rơi xuống.

“Oa... Tôi thật sự giết cục cưng của tôi, cục cưng của tôi không còn nữa!” Tiếng khóc này chỉ có thể dùng từ kinh thiên động địa để hình dung, giống như vậy mới có thể biểu đạt cảm xúc cực kỳ bi ai của cô.

Phong Kiếm Trì bị tiếng khóc của cô đánh thức, hấn vừa lấy lại tinh thần vừa nhìn, chỉ thấy cô bé trước mắt đã sớm đau lòng khóc thành tiếng, tiếp tục nghe một chút trong miệng cô kêu gào câu gì đó, hấn có chút dở khóc dở cười.

“Tiểu Tư, đừng khóc!” Hấn muốn nói với cô đứa bé không có bị cô “Chơi” rụng, nhưng tiếng khóc của cô như sấm bên tai, hấn tin giờ nói gì cô cũng không nghe thấy. Hấn chỉ có thể đem cô ôm vào trong lòng, cho cô khóc đủ vồn.

“A Trì... Sao, làm sao bây giờ vậy? Cục cưng... Cục cưng có hận tôi giết nó không?”

Cô vừa khóc vừa nói một tràng, Phong Kiếm Trì là có nghe nhưng không có hiểu, hấn chỉ có thể vỗ vỗ vai cô, đợi cô bình tĩnh trở lại.

Rất lâu sau đó, cô cuối cùng đã bình tĩnh trở lại, vùi đầu vào ngực hấn rầu rĩ nói: “A Trì, chúng ta nhất định phải an táng cho con thật tốt.” Nói xong, cô lại nghẹn ngào. Đứa con thứ nhất của cô đã bị cô “Chơi” rớt, có lẽ cả đời này cô sẽ sống trong ân hận.

“Tiểu Tư, đừng đau lòng, em bé căn bản không có chuyện gì a!” Phải nói căn bản không em bé mới đúng.

Trang Tĩnh Tư ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt lên.

“Làm sao anh biết?”

“Ách...” Cũng không thể thành thật nói cho cô biết, cô căn bản không có mang thai, thì làm sao có thể sinh non đây! “Ách... Bởi vì em không có chảy máu a!” Hần tự nhận so với cô thông minh hơn rất nhiều, hẳn là không có lừa cô quá đáng nhỉ.

“Đúng rồi!” Cô đưa tay lau lung tung nước mắt, nước mũi, nhìn mãi không thấy giấy lau hay khăn mặt, cô tự tiện kéo áo sơ mi của hẳn lau lau nước mũi, quệt quệt mặt, cô một cái khuôn mặt sạch, đổi lại hẳn có một cái áo nhàu nhúm toàn nước mũi, nước mắt. “Anh có đôi khi vô cùng thông minh nha!”

Hần không dám ngăn cản cô, tránh lại chọc đến “lông” cô, chỉ có thể bó tay để mặc cho cô lau, chờ sau khi cô lau xong, tâm tình ổn định rất nhiều, hẳn mới tuyên bố, “Trước tiên em đi rửa mặt, đợi chút nữa chúng ta đến nhà em.”

“Cái gì? Tại sao phải về nhà?” Trang Tĩnh Tư xoa xoa con mắt sưng đỏ, có lẽ là vừa mới mất nhiều nước mắt lắm, hại cô bây giờ cảm thấy hai mắt khô khốc ngứa ngứa.

“Là về nhà mẹ đẻ.” Hần không thích cô đem nơi đó trở thành “Nhà của cô”, cô đã gả cho hẳn, nơi này mới là nhà của cô. Hần kéo cô xuống tay không ngừng vờ vờ, “Đừng xoa.”

“Nhưng mà rất ngứa!” Cô bỏ tay hẳn ra, tiếp tục dụi mắt.

“Mắt của em quá khô, chờ chút nữa anh sẽ nhỏ thuốc nhỏ mắt cho em, sẽ không ngứa nữa.” Hần lại kéo tay cô xuống, đau lòng thấy mắt của cô đều bị cô dụi đỏ.

“Anh còn chưa nói vì sao phải về nhà?” Cô rất không muốn về, bởi vì cô sợ vừa về, ông nội lại sẽ bắt đầu tra tấn người bằng hàng tràng giáo huấn kia, cô không thể chịu nổi.

“Ông nội nói muốn gặp em.”

“Có cái gì đẹp?” Đã nhìn hơn hai mươi năm còn xem chưa chán à?

“Em về cho ông nội nhìn một chút thôi! Ông nói đã lâu không nhìn thấy em, vừa lúc anh cũng có công việc cần bàn.” Hần dụ dỗ cô.

“Mới hơn hai tháng không gặp, có cái gì mà nhớ quá.” Tuy là oán hận như vậy, nhưng cuối cùng cô không tiếp tục tỏ vẻ phản đối.

Còn chưa bước vào phòng khách, Trang Tĩnh Tư liền hối hận, bởi vì cô nghe thấy một giọng nói cô không muốn nghe chút nào. Cô ngừng bước, bắt đầu đi bước một lùi về sau.

“Tôi đổi ý, tôi không muốn vào cho ông nội nhìn.” Cô xoay người muốn chạy trốn.

Nhưng hận chính là, hẳn sớm đã ôm eo của cô.

“Vì sao đột nhiên thay đổi chủ ý?” Hần cười đến thật ôn hòa.

“Tôi đột nhiên nhớ tới quần áo của tôi không hợp nghi lễ, tóc cũng rối, nếu ông nội thấy, nhất định sẽ tức điên.” Cô sống chết muốn tách tay hẳn ra, nhưng hẳn vẫn không nhúc nhích chút nào.

“Quần áo của em vô cùng hợp. Đến đây đi! Mọi người đang chờ em đó!” Hần tươi cười chân thành nói.

Mọi người? Cái gì mọi người? Không phải chỉ có ông nội muốn gặp cô sao? Khi nào thì biến thành mọi người?

“Tôi không muốn!”

Liều mạng giãy dụa không có nửa điểm hiệu quả, nhưng cô vẫn không chịu ngoan ngoãn, làm cho Phong Kiểm Trì không thể không thả lỏng tay, hai tay hẳn chậm rãi ôm lấy eo cô.

Trang Tĩnh Tư cảm thấy có chút quen thuộc khác thường, còn không kịp tự hỏi có chuyện gì xảy ra, chân của cô đã chậm rãi cách mặt đất, một giây sau —

“A ——” muốn giết người!

“Xem ra em rất nhớ khoảng khắc này, bằng không sao lại luôn không nghe lời chứ?”

Cô giống một người đang bay chống trời giữa không trung, mặc dù cách mặt đất không quá mấy chục cen-ti-mét, cô vẫn choáng váng.

Ông trời, cô nôn ra mắt!

“Cô bé đáng thương.” Hấn nói là nói như vậy, nhưng trong giọng nói vui sướng đặc ý khi người gặp họa cũng đến tròn mười phần. “Xem ra vợ yêu của anh quyết định ngoan ngoãn cùng anh đi gặp mọi người, có phải không?” Hấn thu tay, đem cô ôm vào ngực, thừa dịp cô vẫn trong trạng thái si ngốc, không thể phản kháng thì nhanh chóng đem cô ôm vào phòng khách.

Cách xuất hiện đặc biệt như vậy, đương nhiên thu hút rất nhiều ánh mắt của người khác. Trang Tĩnh Tư trở lại bình thường, liền phát hiện chính mình đang đối mặt với một quần cảnh đại thế kỷ —— cô, Trang Tĩnh Tư, ở trước mặt mọi người lại bị một người đàn ông ôm!

Cô giãy dụa nhảy ra khỏi ngực hấn, muốn làm như chưa xảy ra chuyện gì. Có điều, nghe tiếng cười của những người xung quanh, căn bản cô làm điều thừa, giấu đầu hở đuôi.

“A! Đi X hấn!” Cô đau đầu vỗ vỗ trán mình, hối hận thấp giọng nguyên rửa một câu. Sớm biết rằng ông nội muốn gặp cô tuyệt nhiên không có chuyện gì tốt đẹp, mà cái gã xấu xa này vẫn lừa gạt cô!

“Phong phu nhân thân mến, em không nên mắng những lời thô tục, em đã quên em muốn sinh một cục cưng ngoan ngoãn nhất thế giới sao?” Hấn ghé bên tai cô đùa giỡn nói.

“Không cần dùng lời của tôi dọa tôi!” Cô cong lên miệng, giờ phút này quần cảnh hoàn toàn khiến cô lo lắng, không nghĩ đến việc dưỡng thai.

“Em lại nhớ đến phong cảnh trên cao? Tiểu Tư?” Hấn cười, đưa tay lên xiết chặt eo cô.

“Hắc!” Nhưng lúc này thật ra cô đang đánh đòn phủ đầu, rất không ôn nhu dùng hai tay ghì chặt cổ hấn.

“Tiểu Tư, em muốn bóp chết anh sao?” Hấn buồn cười hỏi.

“Nếu anh đồng ý không bao giờ được tiếp tục ý đồ làm tôi ngã chết, tôi cũng sẽ không bóp chết anh.” Muốn nói điều kiện cô cũng sẽ nói, mỗi lần đều là hấn vợ vét tài sản của cô, ăn cô nhiều đến mệt a!

“Uh hừ!” Hấn không cần hừ một tiếng.

“Nghe thấy không? Không cho phép tiếp tục làm như vậy!” Hấn chẳng hề để ý đến dáng vẻ đang hết sức tức giận của cô. Hấn nghĩ cô không dám bóp chết hấn sao? Hừ! Cô chỉ xiết chặt ngón tay... Xiết chặt...

Kỳ quái? Sao cô không dùng lực được? Việc này rõ ràng rất đơn giản. . .

Phong Kiếm Trì thở dài, nhẹ nhàng kéo đôi tay chẳng có chút lực nào của cô xuống.

“Tiểu Tư, em như vậy thì bóp không chết anh đâu, em phải lại dùng lực nhiều một chút.” Hấn làm sao có thể không nhìn ra cô đang do dự, này cô bé ngốc nghếch này rõ ràng đối với hấn động tâm, nhưng bản thân lại không phát hiện ra.

“Anh... Anh đừng cho là tôi không ra tay được, tôi chỉ phải... Tôi chỉ phải... Không muốn vì anh mà phải ngồi tù thôi.” Lời của cô nghe không có chút sức thuyết phục nào. Trời ạ! Cô thật sự không ra tay được, cô rõ ràng chạm thấy mạch của hấn, chỉ là, vừa nghĩ tới việc mạch kia có thể sẽ ngừng đập, khiến cô không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Cô cúi đầu nhìn tay mình, lòng bàn tay còn để lại một chút cảm giác ấm áp từ trên cổ hấn, cô không thể không nổi lại run rẩy.

“Tiểu Tư?”

Hấn gọi khiến cô bất ngờ buông tay, có chút cuống quýt ngẩng đầu lên.

“Cái gì?”

“Làm sao vậy?” Hấn lo lắng nhìn cô, vừa mới lúc này cô còn nhìn chăm chăm vào hai tay mình một lúc lâu, hấn còn tưởng rằng cô làm sao. Lần đầu tiên cô có hành động khác thường như vậy.

Cô lập tức lắc đầu, “Không có!” Nhìn vào mắt của hấn, cô không dám chắc là mình không thấy sự ôn nhu trong mắt hấn.

“Phong!” Đột nhiên, một giọng nói mềm mại với thứ tiếng Trung ngượng ngịu vang lên.

Trang Tĩnh Tư trở mắt nhìn Olga Duy Á vùi đầu vào lòng chồng cô, một câu cũng nói không nên lời. Trong lòng cô có một cái giọng nói đang gào thét, đến đây đến đây, hai người yêu nhau cuối cùng quyết định cần mọi người hiểu và thông cảm sao?

Cô chỉ cảm thấy trái tim mình đang từng chút từng chút một bị xé nát, mà cô lại không có cánh nào ngăn cản.

Lúc này ở ngoài cửa cô nghe thấy giọng nói của cô gái này nên mới không muốn vào, thì ra đó là dự cảm, biết trước cô vào đây sẽ phải chịu đựng cảm giác đau đớn này.

Hai người bạn họ dùng tiếng Italy nói chuyện với nhau trong chốc lát, Olga Duy Á đột nhiên quay sang Trang Tĩnh Tư, vẻ mặt tươi cười đưa tay nắm lấy tay cô, lấy một giọng nói mềm mại nói mấy câu.

Trang Tĩnh Tư vẻ mặt mờ mịt nhìn cô ta, lại nhìn Phong Kiếm Trì. Người ta nói “không đưa tay đánh khuôn mặt tươi cười”, hai người bạn họ đều cười, cho nên, cô cũng chỉ miễn cưỡng nở một nụ cười.

“Cô ta nói cái gì?” Cô nghe không hiểu, cô tự nhận năng lực lý giải rất mạnh nhưng lúc này hoàn toàn không sử dụng đến, chỉ vì suy nghĩ của cô đã loạn hết rồi.

“Cô ấy nói lại gặp mặt, thật xin lỗi lần trước không chính thức cùng em chào hỏi.” Phong Kiếm Trì đảm đương trách nhiệm phiên dịch.

“A! Không sao.” Cô dùng tiếng Anh trả lời. Lần đầu tiên trong đời cô cười giả dối như thế, nói ra những lời cũng rất giả, nhưng cô rất bất ngờ khi Olga Duy Á nói ra những lời này, có tiểu tam nào muốn cướp chồng người ta lại lễ phép chào hỏi đây? Điều này làm cho cô muốn cười... Trên thực tế, cô chủ yếu muốn rõ đến tột cùng cô muốn khóc hay muốn cười, bởi vì cô phát hiện mình tuyệt nhiên không chán ghét vị mỹ nữ cướp chồng của cô này, không, phải nói cô ấy làm cho không người nào có thể chán ghét cô ấy.

Cô cố gắng áp chế ghen tuông không ngừng nảy nở trong lòng, thật lâu mới để vẻ mặt của mình như bình thường. Cô ngẩng đầu, ngoài anh hai của cô ở ngoài, tất cả người nhà của cô đều ngồi ở trên ghế sa lon, còn có mấy người, cho tới bây giờ cô chưa từng gặp qua, nhưng cả trai lẫn gái đều là người Italy, mà trong đó cô chỉ biết được một người —— đồ thủ lĩnh hắc đạo Italy chết tiệt!

“Anh tới nhà tôi làm gì?” Trang Tĩnh Tư hai tay chống eo vọt tới trước mặt Lawrence. Vừa hay tâm tình của cô khó chịu, chính là do hấn đưa tới cửa, không mắng vô ích.

“Tiểu Tư, làm sao con có thể vô lễ với khách như vậy?” Trang lão thái gia dựng râu tròng mắt mắng cháu gái, ông còn tưởng rằng sau khi cháu gái lập gia đình sẽ ngoan ngoãn đi một ít, không nghĩ tới cô ngược lại càng ngày càng láo xược!

“Ông nội, ông không biết hấn sống dễ chịu, cũng đã có vợ rồi, còn ở bên ngoài có người khác, thật không biết xấu hổ!” Cô chỉ vào mũi Lawrence mắng chửi.

Lawrence nâng nâng mày rậm nói với bạn tốt : “Xem ra vợ cậu rất bất mãn với mình?”

“Cô ấy chỉ thích đùa thôi.” Phong Kiếm Trì thản nhiên nói, hấn tự tay đem Trang Tĩnh Tư ôm đến góc phòng, nho nhỏ dạy dỗ một chút. “Tiểu Tư, không thể như vậy, người tới là khách, em cần tôn trọng người ta.”

“Hấn tới nhà tôi làm gì?” Cô khẩu khí vẫn là thực hướng.

“Tiểu Tư, anh đã nói rồi, nơi này đã không phải là nhà em. Huống hồ, hấn hôm nay đến là giúp Olga Duy Á bàn hôn sự, em đừng gây chuyện, được không?”

Nghe vậy, Trang Tĩnh Tư cho dù có nhiều ủy khuất hơn nữa cũng nói không nên lời. Người ta cũng đã tỏ rõ là tới bàn hôn sự, nói cách khác, cô đã trở thành người vợ bị ruồng bỏ rồi, làm gì có tư cách ở trong nhà ồn ào.

Cô nặng nề gật đầu, dẫn đầu trở về ghế sa lon ngồi xuống.

Trang Tĩnh Tư an phận ngồi lẳng lặng, ngay cả nhúc nhích một chút cũng không có. Việc này đối với cô mà nói là cực không tầm thường, không khỏi khiến cho Phong Kiếm Trì chú ý.

“Làm sao vậy? Sao không nói câu nào?” An tĩnh như vậy một chút cũng không giống cô.

“Không phải anh muốn tôi đừng nói gì sao?” Cô miễn cưỡng nói, một chút cũng không động dậy nổi.

“Anh không có muốn em đừng nói chuyện a!” Phong Kiếm Trì nhàn lại mi.

Trang Tĩnh Tư nhìn hẩn một cái, lập tức lại cúi đầu tự chơi với ngón tay của mình.

“Không có thôi! Các người đang bàn hôn sự, tôi không làm phiền mọi người, tôi đi ra ngoài trước.” Cô muốn mau rời khỏi nơi này, bởi vì cô cảm thấy nước mắt của mình dường như sắp rơi. Cô chưa từng trải qua loại cảm giác này, chỉ cảm thấy trong lòng vừa chua xót vừa bức bối lại khó chịu.

Phong Kiếm Trì còn chưa kịp ngăn cản, Trang lão thái gia liền mở miệng mắng trước, “Tiểu Tư, tất cả mọi người đang bàn hôn sự của anh hai con, con muốn đi đâu ??”

Trang Tĩnh Tư trợn mắt to.

“Anh hai? Làm cái quỷ gì? Không phải anh...” Miệng của cô bị che, sau đó cô nghe thấy Phong Kiếm Trì nói với ông nội: “Ông nội, ngại quá, con có vài lời muốn nói với Tiểu Tư, sẽ quay lại ngay.”

Một giây sau, cô đã bị tha ra ngoài.

10. Chương 9

Chương 9

Phong Kiếm Trì đợi cô mắng xong mới mở miệng, “Anh chưa từng nói qua muốn kết hôn với cô ấy a!” Hẩn lập tức phũ phàng sạch quan hệ.

“Nhưng rõ ràng anh có nói anh và cô ấy có gian tình!”

“Đúng nha! Anh và cô ấy có chuyện “Gian”, chẳng qua là “Gian” trong gian trá, mà Lễ Tư chính là chuyện “Gian” giữa bọn anh.” Hẩn phũ phàng không còn một mảnh. Cái “Gian” này không phải là cái “Gian” kia! Một cô nhiều năm đọc sách như vậy, thật sự là uống là người Trung Quốc rồi.

“Anh... Rõ ràng là anh cố ý tạo dấu hiệu giả lừa gạt tôi, muốn làm tôi khổ sở!” Cô tức giận đến mức nói chuyện cũng cà lăm mất rồi.

Đồ chết tiệt, dám cả gan dùng tiếng Trung “đồng âm khác chữ” để dọa cô!

“A? Vậy em vì anh mà khổ sở sao?” Hẩn bắt được lỗi trong lời nói của cô, tính toán để hỏi rõ ràng.

“Tôi mới không có! Ai, ai sẽ vì anh mà cảm thấy khổ sở hả?” Miệng cô cứng rắn nói. Thật ra lúc này cô đau khổ đến mức sắp khóc, nhưng có chết cũng không thừa nhận.

“Là vậy sao?” Hẩn mờ ám cười cười.

“Chính là!” cô đẩy cái mặt cười đến đề tiện.”Cười cái gì cười?”

“Rõ ràng anh vừa nhìn thấy mắt em có nước mắt, chẳng lẽ anh nhìn lầm sao?” Hẩn sờ sờ cằm, ra vẻ khó hiểu nói.

“Gặp quý! Trang Tĩnh Tư tôi làm sao có thể chảy nước mắt? Anh thật sự là mắt bị mù!” Nữ tử có lệ không dễ rơi. “Tôi chẳng qua là vừa mới ngáp một cái thôi, anh lại nói trắng thành đen, đem ngáp nói thành rơi lệ.”

“Vậy em có dám nói lúc này em không thấy khó chịu chút nào không?” Hắc càng ngày càng thấp tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

“Tôi... Tôi... Tôi không có! Tôi mới không có!” Cô chết cũng không thừa nhận, bằng không hắc lại có có cười nhạo cô.

“Là vậy sao?” Hắc bỏ qua không tin.

“Tôi nói đúng là đúng, khó chịu thì đến đầu tay đôi đi!” Tay chống lên eo, ngẩng đầu lên dùng cái mũi trừng người, đây là trò quen của cô khi đầu không lại hắc.

Hắc đã lâu không thấy bộ dáng này của cô, thật là có chút nhớ.

“Tốt! Chúng ta đi đầu tay đôi!” Hắc càng nói thân thể càng đến gần cô, thừa dịp cô chưa kịp phòng bị thì hắc đã giữ chặt hai tay hai chân của cô.

“Anh phạm quy! Anh là đồ tiểu nhân âm hiểm!” Cô ở trong lòng ngực của hắc kêu gào, hai tay bị hắc giữ chặt, một chút khí lực cũng dùng không được, hơn nữa sở trường ném người qua vai của cô hoàn toàn không sử dụng được.

Thực ra, coi như tay chân cô tự do, cũng nhất định đánh không lại hắc, dáng người hắc to như con gấu.

Chẳng qua, cô tuyệt đối không thừa nhận mình không thắng được hắc, ngược lại đem thất bại của mình đổ lỗi vì hắc đánh lên.

“Anh đã nói anh không phải là quân tử, mà anh cũng chưa bao giờ phản bác mình là tiểu nhân.” Hắc dễ dàng đem cô vây trong ngực, ở bên tai cô bộc bạch.

Trang Tĩnh Tư bị hành động thân mật của hắc làm run rẩy lên, tê dại theo lỗ tai truyền đến toàn thân, cô dám nói hiện tại lòng tư toàn thân cô đều dừng lại.

“Anh... Anh... Nếu anh có đủ dũng khí, chúng ta quang minh chính đại đầu tay đôi, không cần sử dụng thủ đoạn hèn hạ này!” Cô ở trong lòng ngực của hắc vừa đáp vừa nói, muốn thoát khỏi cảm giác toàn thân tê dại.

“A! Tiểu Tư, làm sao em biết anh có ‘Loại’, hắc em phải rõ hơn ai khác chứ, không phải sao?” Ngực khí của hắc vô cùng ám muội, còn cố ý nháy mắt với cô mấy cái, nhắc nhở cô giữa bọn họ có ‘gian tình’.

Vốn là Trang Tĩnh Tư vẫn chưa hiểu ra hàm ý trong lời nói của hắc, nhưng nghe giọng điệu mờ ám cùng cái vẻ mặt kia, cô thoáng chốc cũng hiểu ý tứ của hắc, toàn thân hồng đến giống trứng tôm.

Cái gã không biết xấu hổ này, giữa ban ngày ban mặt miệng lại nói đầy những câu đen tối, không sợ bị thiên lôi đánh sao?

“Nhìn mặt của em đỏ thế này, có phải là đã chấp nhận hay không?” Phong Kiếm Trì không sợ chết nói.

Nếu không phải hai tay hai chân bị hắc khóa chặt, cô nhất định sẽ liều mình đâm chết hắc hoặc đá chết hắc, để tránh hắc tiếp tục nói bậy, phá hư thanh danh của cô.

Mặt cô đỏ lên, hết lần này tới lần khác không tìm thấy lời nào để ngăn hắc.

Oh! Phản ứng của cô ấy thật sự là đáng yêu tới cực điểm, bộ dạng muốn giết hắc để trút cảm phần còn đáng yêu hơn nữa. Nói thật là hắc có chút biến thái, hoặc là hắc bị cuồng đuổi giết, nhìn cô ấy ôm hận không thể giết hắc, khiến cho hắc thấy vui vẻ không nói nên lời.

Mắt trân châu của cô trợn lên nhìn hắc đã đến mức muốn rút ra rồi, nhưng cô lại không có tính toán nhanh chóng, mà Phong Kiếm Trì căn cứ vào ‘Lễ phép’, cũng hết sức bình thản ‘Nhìn lại’ cô, trong cổ họng thậm chí còn phát ra tiếng cười.

Hai người ‘nhìn nhau’ đã hình thành thế giằng co, như là so xen ai nhìn được lâu hơn.

Phong Kiếm Trì muốn cười lại không thể cười, vì không để ỉnh được nội thương, hần rốt cục nhận thua, nhin không được cười như điên.

Hần tựa đầu chôn vào cổ của cô, tiếng cười trầm thấp truyền vào trong tai cô, khiến cô cảm thấy mình lại thành đối tượng bị hần lừa gạt.

“Bỏ ra! Tôi muốn cùng anh quyết đấu!” Cọp mẹ không phát uy, hần tưởng cô là mèo bệnh!

“Tốt!” Hần trả lời thật rõ ràng, ghé sát tai cô thổi nhiệt: “Cần ở đâu quyết đấu? Trên giường sao?” Nói xong, hần lại chui đầu vào cổ cô cười như điên.

Có được một người vợ như thế, chồng còn có gì đòi hỏi a!

Trong cuộc đấu của hai người, không thấy bọn họ cử động khiến ọi người chú ý, mọi người ở một bên càng xem càng hăng say.

Cho đến lúc Phong Kiếm Trì vô ý liếc thấy...

Hần nhếch mày, cúi đầu nói với Trang Tĩnh Tư: “Xem ra chúng ta thành trò cười rồi.”

Mà phản ứng của cô đúng như hần lường trước —— nổi trận lôi đình, nếu không phải hần còn ôm cô, cô nhất định sẽ nổi trận lôi đình ngay tại chỗ.

“Uh... Khụ!” Đi đầu xem cuộc vui Trang lão thái gia hắng giọng, phảng phất có chút thoả ước mong nguyện. “Ách, mọi người vào phòng khách nói chuyện tiếp đi!”

“Tôi nhất định phải giết anh!” Trang Tĩnh Tư mắt lộ ra hung quang nói.

Phong Kiếm Trì không chút sợ hãi, “Được, anh cho em giết.”

“Anh đừng nghĩ rằng tôi đang nói đùa!” Cô nghiêm giọng cảnh cáo, chớ cùng dứt giậu, người nóng nảy cũng như vậy.

“Anh nói được!” Đủ hiền hoà chứ!

“Anh đừng tưởng rằng tôi không dám đó!” Cô thực hận hần mỗi lần đều dùng cái loại thái độ không quan trọng, tặc trách nói với cô, giống như... Đường như hần đã lường trước đúng với những gì cô sẽ làm!

“Anh không nghĩ em không dám.” Phong Kiếm Trì vô tội nói. Hần chỉ là vì cô không nỡ mà thôi.

“Biết là tốt rồi. Anh có thể bỏ ra được rồi chứ?”

Phong Kiếm Trì hoàn toàn không đồng ý, hần cảm thấy ôm cô rất tốt. Tuy rằng hần xác định cô sẽ không giết hần, nhưng hần cũng không dám cam đoan cô sẽ không xông lên cho hần một quyền.

“Chờ sau khi em bình tĩnh lại, anh sẽ bỏ em ra, em cũng biết, người ở trạng thái kích động dễ dàng phát sinh chuyện ngoài ý muốn.” Đây là sự thật, buông cô ra, hần sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

“Bây giờ tôi rất bình tĩnh!” Cô có ý đồ lấy nụ cười giả dối để che dấu phần nộ.

Nhưng hần lại không cho là như vậy.

“Có đôi khi người ta sẽ đoán sai, trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường thôi!” Hần cho cô một nụ cười mê người.

Mà cô chỉ muốn một tay đập nát cái mặt tươi cười của hần.

“Tôi rất bình tĩnh.” Cô cường điệu.

“Chúng ta đã đến, Tiểu Tư, anh nghĩ chúng ta tốt nhất nên dừng đề tài này, để tránh chúng ta lại trước mặt mọi người ồn ào, được không?” Hần cười giống kẻ giả nhân giả nghĩa, hoặc là phải nói giống con hồ ly.

Vì để tránh cho lại thất bại lần nữa, Trang Tĩnh Tư chỉ có thể tạm thời kiềm chế, đợi sau khi về nhà sẽ đá hần thỏa thích!

Anh ta sinh ra là để phá rối cuộc sống của cô, hần căn bản không có thực hiện lời hứa của hần. Gã cho hần mấy tháng nay, cô không có hưởng thụ được nửa điểm cảm giác tự do, hần dùng cái gì đó không tồn tại

kiềm chế cô, khiến cô không có biện pháp không nghĩ đến hấn nữa, không cần quan tâm hấn, không lo lắng hấn, từ đầu đến cuối cô đều bị hấn xoay quanh.

“Kiếm Trì, Tiểu Tư, khu... Ông nội biết tình cảm của các con rất tốt, chẳng qua, hôm nay Đại lão từ Italy xa xôi tới, chúng ta nên tôn trọng khách một chút, không thể để cho người ta chê cười, biết không?” Trang lão thái gia rất muốn sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nhưng ý cười lại nhẹ nhàng hiện trên nét mặt già nua.

Trái tim ông treo lơ lửng mấy tháng nay cuối cùng có thể hạ xuống rồi, lúc trước ông sợ cháu gái không được mấy tháng đã bị Phong gia trả về, bây giờ xem ra là lo lắng thái quá, cô dâu mới rất tốt nha!

Tốt cái cứt! Vốn là Trang Tĩnh Tư thiếu chút nữa buột miệng nói ra, nhưng Phong Kiếm Trì bên tai cô nói một câu, cô lập tức liền ngoan ngoãn ngậm miệng.

“Nếu sau này em còn nói mấy lời thô tục, anh sẽ nói ọi người biết em sơ độ cao, cũng sợ tiêm.” Lường trước được cô sẽ diện, khẳng định không muốn để cho người khác biết nhược điểm của mình, cô luôn luôn đem mình thành thần lực nữ siêu nhân, cảm giác bị nắm được nhược điểm là chuyện vô cùng mất mặt.

Trang Tĩnh Tư nhất thời trợn mắt to.

Tiểu nhân! Lại lấy hai nỗi nhục lớn nhất đời cô uy hiếp cô. Được, nếu hấn nhẫn tâm như vậy, vậy cô... đành phải ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Ai! Mặt mũi vẫn là quan trọng.

“Bé ngoan!” Hấn không khỏi khen ngợi cô.

Cô thì muốn đánh hấn.

“Lúc đầu chúng ta đã bàn xong hôn sự của Lễ Tư và Olga Duy Á, hai bên cha mẹ đều đồng ý mau chóng cử hành hôn lễ.” Thật sự là vui mừng, cuối cùng lại giải quyết được chuyện hôn sự của một đứa cháu nữa.

Trang Tĩnh Tư giật mình nhìn vào ông chồng đứng cạnh.

“Nhanh như vậy? Vậy anh hai đâu?” Đến bây giờ vẫn không thấy mặt anh, không phải là chạy trốn chứ?

Cô vừa hỏi như vậy, Trang lão thái gia cùng hai vợ chồng mới phát hiện hôn lễ không thấy bóng dáng nam diễn viên chính đâu.

“Diệu Tư, Lễ Tư đâu?” Trang phu nhân lo lắng hỏi con cả.

“Nói thực, con cũng không biết, mẹ, có lẽ mẹ có thể hỏi Thuần Tư.” Tuy rằng vốn là cùng cha cùng mẹ, nhưng Trang Diệu Tư vẫn là rất không nể tình huynh đệ đem trách nhiệm đẩy cho em trai.

Bị điểm danh Trang Thuần Tư vẻ mặt vô tội, hấn vừa mới đi thực thi nhiệm vụ từ Mỹ về, sao biết anh hai chạy đi đâu.

“Mẹ, con cũng không biết.” Hấn rất vô tội khoát tay.

“Hai anh em các người đều nói không biết, vậy rốt cuộc ai biết?” Trang lão thái gia tức giận đập tay vào trượng.

“Ông nội, người yên tâm, trước khi hôn lễ cử hành, chúng con sẽ chịu trách nhiệm tìm anh hai về.” Phong Kiếm Trì trái lại mở miệng nói chuyện, Lễ Tư là thông qua hấn quen biết Olga Duy Á, hấn có trách nhiệm đem phong lưu lãng tử bắt trở về.

“Được rồi! Nếu Kiếm Trì đều nói như vậy.” Trang lão thái gia nhìn cháu rể, tạm thời buông tha hai đứa cháu, thật ra ông căn bản không tin hai anh em bọn nó không biết tung tích Lễ Tư, ba người bọn nó tình cảm từ trước đến nay rất tốt, không lẽ nào không biết.

Olga Duy Á vừa nghe, trong lòng mơ hồ có dự cảm không tốt.

Lawrence thờ ơ lạnh nhạt. Hấn không tin Trang Lễ Tư sẽ cam tâm tình nguyện trở về kết hôn, lúc hấn đã đã cảnh cáo em họ, Trang Lễ Tư này yêu không được, lúc trước hấn muốn cô đến Đài Loan là cho cô đi theo Phong Kiếm Trì, không nghĩ tới cô lại yêu Trang Lễ Tư.

Bây giờ chỉ có thể trông vào vận mệnh của cô, ai bảo cô Phong Kiếm Trì tốt thế lại không yêu, cố tình yêu cái lãng tử kia!

“Hắn ở đâu?” Sau khi mọi người đều rời đi, Phong Kiếm Trì trong lòng biết rõ hỏi Trang Diều Tư và Trang Thuần Tư.

“Afghanistan.” Trang Diều Tư không chút giấu diếm nói, dù sao giấu cũng không được.

“Hắn đi tới đó làm cái gì?” Có làm hay không? Afghanistan đang có chiến tranh đấy!

“Hắn xung phong nhận việc muốn đi tìm thủ lĩnh phần tử khủng bố.” Trên thực tế anh hai hẳn thật sự hăng hái, nói thẳng nếu chụp được những bức ảnh hiếm có về chiến tranh, sau khi quay về Đài Loan có thể làm một triển lãm ảnh.

“Đó là công việc của Vi Tâm.” Vi Tâm là nữ chương môn Tây Môn.

“Bị hắn tranh mất.”

“Cô ấy liên ngoan ngoãn để cho hắn cướp?” Cô ấy cũng không phải là dễ đối phó như vậy.

“Hắn tuyên bố mạnh hơn người ta.” Nói đến đây, hiếm thấy Trang Diều Tư trầm xuống khuôn mặt ôn hòa.

“Tôi không biết Vi Tâm giỏi bị lừa như vậy.” Phong Kiếm Trì thản nhiên nói.

“Đúng rồi anh cả! Vi tâm nghe xong không phản ứng, anh cả nghe xong lại tức chết đi, làm cho Vi Tâm để cho hắn đi, để cho hắn đi làm pháo hôi.” Trang Thuần Tư giúp đỡ giải thích.

“Vi Tâm lại nghe lời cậu?” Phong Kiếm Trì nhướn mày hỏi, nha đầu kia ngay cả lời của hội trưởng hẳn cũng không quá quan tâm, thế nhưng lại nghe lời hắn?

Trang Diều Tư giữ nguyên trầm mặc.

Trang Tĩnh Tư vẫn rất cố gắng làm ình nghe hiểu, nhưng cô càng chăm chú nghe thì đầu cũng càng lớn, cho nên cô nhịn không được kháng nghị.

“Này này này! Mọi người đang nói cái gì, em nghe không hiểu, đừng coi thường sự tồn tại của em được không?” Cảm giác rất kém cỏi nha!

“Ngoan, đợi lát nữa sẽ nói cho em biết.” Phong Kiếm Trì vỗ vỗ gương mặt của cô.

“Tôi không muốn nghe lại, tôi muốn biết ngay bây giờ, nếu không tôi sẽ đi mách cha, mẹ, anh hai đang ở Afghanistan để cho người ta đánh thành tổ ong!” Cô hai tay chống nạnh, không đạt được mục đích nhất định không bỏ qua.

Phong Kiếm Trì vội vàng đầu hàng, hẳn thật sự là đầu không lại cô.

“Được, anh cho em biết, anh hai của em tự nguyện đến Afghanistan thực hiện nhiệm vụ.”

“Thực thi nhiệm vụ gì? Ngay cả chiến tranh của nước khác hắc đạo cũng muốn xen vào hả?” Một đám bệnh thần kinh!

“Cái, cái gì hắc đạo?” Trang Thuần Tư không khỏi nhúu mày, nghĩ thâm thần kinh em gái lại lú lẫm rồi.

“Em nói hắc đạo mấy người quần thật nhiều chuyện, ngay cả chiến tranh của người ta cũng phải thò một chân vào, co phải rất rảnh không có việc gì làm không?” Trang Tĩnh Tư ở bên tai anh ba quát, để cho anh ba nghe rõ một chút.

A! Nguy rồi! Sự “u mê” của cô sắp bị phá tan. Phong Kiếm Trì nghĩ thâm. Cô ấy sẽ tức điên lên chứ?

“Chúng ta biến thành hắc đạo khi nào vậy?” Trang Thuần Tư hoang mang nhìn anh cả. “Anh cả, anh có nghe nói đến việc này không?”

“Không có.”

Cô mở to mắt, nhãn cầu vòng vòng mấy vòng mới tiêu hoá hết những lời mình vừa nghe.

“Tứ Phương không là hắc đạo? Ai nha! Anh ba, anh đang nói đùa cái gì vậy a!”

“Anh không có nói đùa.” Trang Thuần Tư vô cùng chân thành.

“Em hiểu rồi, có phải gần đây mới chuyển nghề? Sao không ai nói cho em biết?”

Trang Thuần Tư bị ý nghĩ kỳ quái của em gái biến thành ngó ngẩn, hần không biết làm thế nào để em gái tin Tứ Phương không phải là hắc đạo. Hần xấu hổ nhìn anh cả.

Trang Diêu Tư bắt được tín hiệu cầu cứu, mở miệng nói: “Tiểu Tư, cho tới bây giờ chúng ta không phải là hắc đạo, chúng ta chỉ đơn thuần là tổ chức tình báo.”

“Gạt người!” Cô không tin kêu to.

“Anh cả đã từng lừa gạt em sao?”

Là không có, chỉ là...

“Thế tại sao không ai nói với em?” Cô lên án nói.

“Đó là bởi vì em không có hỏi, bọn anh vẫn cho rằng em biết.”

Trời ạ! Vậy hai mươi bốn năm kiên trì của cô để làm gì? Cô vẫn nghĩ rằng hắc đạo là cái gì? Thậm chí vì điểm ấy mà cô muốn đoạn tuyệt quan hệ với gia đình!

“Vậy tại sao tất cả mọi người mặc đồ Tây đen, mang kính mát?” Cái này căn bản là để thông báo với mọi người “Chúng tôi là hắc đạo” thôi!

“Đó là đồng phục của Tứ Phương a! Ai quy định chỉ có người của hắc đạo mới mặc đồ Tây đen, mang kính mát?”

Oa oa oa! Cũng không phải học sinh tiểu học! Còn có đồng phục? Vậy có váy yếm không?

“Nhưng mà... nhưng mà...” Cô quay sang Phong Kiếm Trì. “Lúc trước tôi muốn anh rời khỏi hắc đạo, anh rõ ràng chết cũng không chịu.” Cô còn tưởng rằng hần kiên trì sinh ra làm người hắc đạo, chết làm hắc đạo quỷ chứ!

“Đó là bởi vì... Cho tới bây giờ anh cũng không phải hắc đạo a!” Nếu không phải, cần gì phải rời khỏi?

“Anh nói dối, anh lúc ấy rõ ràng không phải nói như vậy!” Cô muốn tức chết mất! Hần luôn có chuyện chặn miệng cô, nhưng lời giải thích của hần lại đều chết tiệt có lý.

Hần thở dài, đem cô kéo vào trong lòng, không để ý tới sự giãy dụa của cô, vẫn cứ đem cô để yên trong ngực.

“Tiểu Tư, không phải hắc đạo không tốt sao? Em luôn luôn hi vọng chúng ta không phải, mỗi ngày đều ở tai anh vừa la hét muốn anh rời khỏi hắc đạo, mà sự thật chứng minh thật sự chúng ta không phải, nhưng em lại vì chuyện này mà giận anh, đây không phải rất mâu thuẫn sao?”

Trang Tĩnh Tư ngẫm lại cũng có đạo lý.

Đúng vậy a ! Đây không phải điều cô rất muốn sao? Cô vì cái gì lại tức giận?

Chỉ là cô vẫn có cảm giác không cam lòng, cô lãng phí thời gian hai mươi bốn năm theo đuổi “Buông tha” ột thứ căn bản không có thật. Chẳng qua, bị người nhà lừa hơn hai mươi năm coi như xong, để cho cô tức giận, cô lấy một người đàn ông cũng theo đó lừa cô! Nghĩ đến cái này cô vẫn còn tức giận!

“Nhưng anh không thể phủ nhận anh cố ý để cho tôi hiểu lầm a!”

Phong Kiếm Trì muốn phủ nhận, nhưng lại gặp khuôn mặt chưa tan tức giận của cô, đành phải thành thật gạt đầu.

“Anh thật quá đáng! Đầu heo!”

“Xin lỗi.” Hần hôn một cái lên mặt cô.

Trang Tĩnh Tư ghét quệt quệt mặt, khề mắng: “Không cần hôn tôi, ghê muốn chết!”

Phong Kiếm Trì cười cười, quay đầu dặn dò Trang Diếu Tư cùng Trang Tĩnh Tư mau chóng đem Trang Lễ Tư bắt trở về.

“Vậy nhiệm vụ của hân thể nào?”

“Tìm người thay thế.”

“Tìm ai?” Trang Tĩnh Tư suy tư về người thích hợp được chọn.

“Nếu thật tìm không thấy liền trả lại cho Vi Tâm đi!” Chuyện đơn giản như vậy cũng cần hội trưởng quan tâm, thật là!

“Thuần Tư, em đi!” Trang Diếu Tư nắm thời cơ nói.

“A? Em? Anh cả, em vừa mới đi Mĩ về nha!” Trang Thuần Tư bày ra khuôn mặt đau khổ.

“Bằng không anh đi.” Trang Diếu Tư cũng không miễn cưỡng em út.

“Diếu Tư, cậu không được, qua vài ngày nữa mình muốn đưa Tiểu Tư đi Ai Cập, cậu phải thay mình quản lý.” Trợ thủ đắc lực đi rồi, hân còn đi chơi được sao?

“Thật vậy chẳng?” Trang Tĩnh Tư kêu to.

“Thật sự.” Nếu như không có gì ngoài ý muốn.

“Vậy chuyện kia cần phái ai đi?” Trang Diếu Tư không khỏi có chút buồn rầu, hiện tại căn bản không ai rảnh rỗi tiếp nhận nhiệm vụ này.

“Diếu Tư, để Vi Tâm đi có quan hệ gì?” Phong Kiếm Trì không hiểu hân vì sao kiên trì như vậy.

“Nơi đó để phụ nữ đi không tốt lắm.”

Oa! Nhìn không ra hân rất quan tâm đến phụ nữ nha!

“Quên đi, để tôi đi!” Trang Diếu Tư cam chịu nói.

“A Trì, vì cái gì nhất định phải anh tôi đi? Nơi đó rất nguy hiểm, vạn nhất bị bắn chết thì làm sao bây giờ?” Ba người anh của cô đều rất thương cô, cô cũng không hy vọng một trong ba người xảy ra chuyện gì.

“Được rồi! Vậy tôi tự đi.” Phong Kiếm Trì nhún vai nói.

“Tôi lại không muốn anh đi, anh nói phải đi Ai Cập tôi mà!”

“Vậy việc kia làm sao bây giờ?”

“Không thể không quản nó sao?”

“Ý kiến hay! Thuần Tư, cậu đi liên lạc với người bên Mĩ, nói cuộc trao đổi này chúng ta không nhận.” Dù sao ít đi một vài việc, Tứ Phương cũng sẽ không vì vậy mà khốn đốn.

“Tôi thấy vẫn là tôi đi đi!” Trang Thuần Tư cam chịu số phận nói.

“Anh cả, anh đang nhìn gì vậy?” Trang Tĩnh Tư phát phát tay, anh cả luôn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô.

“Tiểu Tư, em vừa mới gọi cậu ấy là cái gì?”

“A Trì a!” Cô rất lớn tiếng, rất khẳng định nói, đối với mình lấy tên này thật sự là càng nghe càng dễ nghe, càng nghe càng vừa lòng. “Có phải rất dễ nghe lại dễ nhớ không?”

“Đúng, Đúng vậy a!” Trộn lẫn cả tiếng cười.

Phong Kiếm Trì trừng mắt lườm hai anh em một cái, cúi đầu nói với Trang Tĩnh Tư: “Chúng ta về nhà đi!”

“A!”

Hân kéo tay cô đi ra đại sảnh, không ngoài dự tính trong phòng truyền đến tiếng cười sang sảng của hai người đàn ông.

“Anh cả và anh ba hôm nay tâm tình thật tốt!”

“Tiểu Tư, sau này em có thể không gọi anh là A Trì trước mặt người khác không?” Hần và cô lại thương lượng.

“Vì sao? Anh cả và anh ba không phải người ngoài!”

“Ách...”

“A Trì, anh không thích em gọi anh như vậy sao?” Cô thật vất vả mới cảm nhận được cái hay của tên này!

“Không phải, chỉ là trước mặt người khác em gọi anh như vậy, làm người ta gia cảm thấy kỳ quái.” Tiếp tục như vậy, hẳn chỉ sợ hình tượng uy nghiêm trong tương lai không xa sẽ không còn sót lại chút gì.

“Vậy sao? Thế phải gọi là gì? Mặt quan tài?”

“Ai! Em vẫn gọi anh là A Trì đi!”

Trang Tĩnh Tư lòng tràn đầy vui mừng gật đầu.

“A Trì, chúng ta nói trước, sau này không được tiếp tục trêu chọc tôi đó!”

“Được.”

“Nói thật, anh không có chuyện gì khác lừa tôi đi?”

“Đương nhiên!”

“Vậy là tốt rồi.”

Tin rằng tương lai bọn họ có thể có cuộc sống bình yên... Nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn!

11. Chương 10

Chương 10

“Ai Cập, Ai Cập, Ai Cập đáng yêu, Ai Cập xinh đẹp, chờ ta đến! Ta sẽ bay đến với ngươi.” Cô một bên rên rỉ khúc hát tự mình bịa ra, một bên thu thập hành lý.

Mấy ngày nữa cô sẽ tới đất nước có lịch sử lâu đời mà cô ước ao đặt chân tới đã lâu, lúc này đây, cô thể bắt cứ chuyện gì cũng không ngăn cản được cô đi Ai Cập! Tuy rằng lại phải chịu thêm một mũi tiêm, nhưng mà, đây là đáng giá, đợi khi cô bước chân đến Ai Cập, hết thấy liền đều đáng giá!

“YA! Ai Cập Ai Cập lấp lánh trong suốt, giống như một ngôi sao trên bầu trời! Ọe...” Cô nôn ra không hề báo trước.

A! Sẽ không phải cô bị đau dạ dày chứ!

Phong Kiếm Trì vừa vào phòng liền bắt gặp cô đang nôn, còn nôn linh tinh khắp nơi, hẳn vội vàng đến vỗ lưng cho cô.

“Đang yên đang lành sao lại bị nôn?”

“Không biết được.” Cô tức giận quệt quệt miệng. Ông trời đúng là muốn đối nghịch với cô, mỗi khi cô vui vẻ thì ông trời lại phá hỏng!

Nhưng, lần này cô sẽ không để cho ông trời thực hiện được!

“Anh đưa em đi bệnh viện khám.” Hần ôm lấy cô.

“Tôi không cần!” Đi chẳng khác nào cùng Ai Cập nói bye bye, cô mới không ngốc như vậy.

Phản đối không có hiệu quả!

“Như thế nào? Tôi rất khỏe mạnh phải không?” Trước khi bác sĩ kịp mở miệng, Trang Tĩnh Tư liền đánh đòn phủ đầu, còn nháy mắt ra hiệu với bác sĩ.

“Khỏe mạnh?” Bác sĩ Diêu vẽ mặt hoài nghi.” Cô có biết là cô đang mang thai hay không?”

“Tôi biết a!” Cô đã sớm biết, còn đợi hấn nói.

Phong Kiếm Trì hồi hận đã đưa cô đi, lần này thật sự xong đời rồi.

“Vậy cô còn cảm thấy mình rất khỏe mạnh? Với người có thai hai tháng mà nói, cân nặng của cô không khỏi quá nhẹ đi.” Bác sĩ Diêu gõ gõ cán bút, nhìn thấy phản ứng hoàn toàn bất đồng của hai vợ chồng đối với lời hấn nói.

“Hai tháng? Anh nói tôi chỉ mang thai hai tháng? Anh hai à, có phải anh kiểm tra sai rồi không?” Từ hai tháng trước đó cô đã biết mình mang thai ! sao bây giờ chỉ có hai tháng?

“Có lẽ là vậy.” Nếu quả thật kiểm tra sai, vậy cũng không thể trách hấn, dù sao hấn không phải bác sĩ khoa phụ sản, nhưng nha đầu kia bất luận bệnh nặng bệnh nhẹ gì cũng tìm hấn, cho rằng hấn là bác sĩ toàn năng.

“Có lẽ anh sai rồi đấy?”

“Vậy có lẽ tôi giới thiệu cho cô một bác sĩ phụ sản, cô nên đi khám lại một lần nữa.” Bác sĩ Diêu đưa ra đề nghị, tuy rằng hấn không cảm thấy mình sẽ phán đoán sai.

“Tôi không cần!” Cô xem hấn là bạn tốt của chồng cô, lại không cần hẹn trước đăng ký, mới tìm đến hấn.” Anh xác định?”

“Lần nữa xác định. Nhưng mà Tiểu Tư, sắp tới em phải tránh vận động mạnh, không nên đi xa, không nên mệt mỏi quá mức, hơn nữa cần bổ xung dinh dưỡng. Nếu em thêm ý kiến của chuyên gia, có thể tìm vị tiến sĩ này, cô ấy có thể giúp em rất nhiều.” Bác sĩ Diêu đưa cho cô một tấm danh thiếp, “Em cũng có thể hỏi Tiểu Lam và Phán Phán, dù sao các cô ấy cũng đã có kinh nghiệm mang thai.”

Phong Kiếm Trì chết tiệt kia lại lừa cô!

“Cám ơn anh, bác sĩ Diêu.” Cô nói cảm ơn với bác sĩ Diêu, vội vội vàng vàng lôi kéo Phong Kiếm Trì suốt từ nãy tới giờ không lên tiếng rời đi.

“Anh lại lừa tôi.” Trang Tĩnh Tư trong mắt lộ ra vẻ mặt bị thương.

“Tiểu Tư, anh không phải cố ý, chỉ là khi đó anh quên...”

“Lúc đó quên anh lừa tôi bao nhiêu chuyện sao? Anh cảm thấy lừa tôi như vậy rất vui sao?” Cô gạt bàn tay hấn muốn kéo tay cô.

“Đương nhiên không phải, em hãy nghe anh nói được không?”

“Tôi không bao giờ ... muốn nghe anh nói nữa, mỗi lần anh đều lừa gạt tôi, tôi cũng không phải ngu ngốc, vậy mà mỗi lần đều bị anh lừa gạt! Anh đừng tưởng rằng tôi không biết, mỗi lần anh đều cười trộm tôi!” Tại sao cô lại gả ột người như thế này? Thật sự mắt cô bị cột ruồi dính chặt, vậy mà cô còn cảm thấy hấn tốt lắm lắm! Thì ra là chó vẫn không thể không ăn cứt.

Phong Kiếm Trì rất muốn kêu oan, bởi vì hấn mỗi lần đều là cười ha hả, căn bản không có cái gọi là cười trộm. Tuy rằng ngay từ đầu đúng là hấn cười trộm, nhưng đến cuối cùng lại nhịn không được bật cười. Nhưng lúc này tình huống không để hấn thanh minh cho chính mình, bây giờ hấn một thâm mang tội.

“Nói đi! Anh còn chuyện gì lừa gạt tôi nữa, tốt nhất anh nên nói cho rõ ràng, bằng không tôi gọi ba anh của tôi đánh bẹp, đập bẹp anh.” Bản tính lưu manh lại hiện rõ ra.

Ba anh của cô đều là người nhả nhận, đáng vẽ không giống cô động một chút là lại muốn “bỏ anh em” đánh người.

“Không có, anh thề không còn.” Lần này thật sự là không có, gần đây thật sự yên ổn, yên ổn đến mức hấn quên cả lừa cô.

Trang Tĩnh Tư nheo lại mắt. “Là vậy sao?” Phải chờ bàn bạc.

“Thật sự.” Cho tới bây giờ không có.

“Được rồi!” Cô không cam lòng nói: “Đây là lần cuối cùng, nếu anh tiếp tục lừa gạt tôi, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho anh!”

Việc này với hần mà nói thật sự rất khó, nhưng là vì cô, hần có thể nhẫn nại... Một chút.

“Thật ra, lúc trước anh lừa em nói em mang thai, là bởi vì em một mực làm ầm lên muốn ly hôn với anh. anh sợ mất em, đành phải nghĩ ra cách đó.” Hần nói ra lời thật.

“Anh thật buồn nôn!” Bên ngoài tỏ ra chán ghét lời nói buồn nôn của hần, nhưng trong lòng lại ngọt chết đi được.

“Thật sự, anh yêu em.” Hần biết đời này chỉ sợ là không được nghe cô giọng này nói ba chữ, nhưng hần vẫn thật tâm dâng tặng cho cô.

“Gạt người!” Phản ứng của cô bất ngờ, có chút hoảng sợ.

“Thật sự, anh yêu em!” Hần không chút keo kiệt tiếp tục dâng một câu.

“Tôi mới không tin, anh lại muốn chinh tôi đúng không?” Một khi cô tin, hần khẳng định lại muốn cười cô.

“Thật sự, anh thật sự yêu em!” Rất thành tâm đấy chứ!

“Thật sự?”

“Thật sự. Vậy em yêu anh sao?” Hần cười, không tham vọng quá đáng có thể được câu trả lời thỏa mãn.

“Có quỷ mới yêu anh!”

“Nói như vậy, em là quỷ a?”

“Tôi mới không phải!”

Ai... Muốn cô thừa nhận có thể có phải mất một thời gia dài nữa.

Chẳng qua, trước buổi Hồng Môn Yến kia, hần không hề nghĩ đến có thể tìm được một người vợ thú vị như vậy, thật sự là đùa dai một chút cũng chẳng sao.

Nếu để cho cô biết, bởi vì cô thật sự có con, chuyển đi Ai Cập lại phải kéo dài, chỉ sợ cô lại không vui. Xem ra, cô sớm đem lời thề “muốn sinh một đứa trẻ ngoan ngoãn nhất thế giới” quên đi sạch sẽ.

Quên đi, hần chưa hề có tham vọng quá đáng cô có thể sinh được một đứa trẻ như vậy.

Hần chỉ mong đứa nhỏ đừng giống tính quật cường của cô là tốt rồi.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-bang-ga-cho-anh>